

Л . Д ж . С м и т

ДНЕВНИЦИТЕ на
ВАМПИРА

тъмното
обединение

Л. ДЖ. СМИТ
ТЪМНОТО ОБЕДИНЕНИЕ
КНИГА ЧЕТВЪРТА

Превод: Диана Кутева

chitanka.info

1

— Нещата могат да бъдат точно както преди — рече Каролайн топло и се пресегна, за да стисне ръката на Бони.

Но не беше вярно. След смъртта на Елена вече нищо не можеше да бъде както преди. Нищо. А и Бони имаше сериозни опасения за купона, който Каролайн се опитваше да спретне. Неясното присвиване на стомаха ѝ подсказваше, че поради някаква причина идеята никак, ама никак не е добра.

— Рожденият ден на Мередит вече мина — припомни Бони натъртено. — Беше миналата събота.

— Но тя не ни събра на купон или поне не на истински купон. Сега разполагаме с терен за цялата нощ. Родителите ми няма да се приберат преди неделя сутринта. Хайде, Бони, само си представи колко изненадана ще остане тя.

О, да, определено ще бъде изненадана, помисли си Бони. Така ще се изненада, че после ще иска да ме убие.

— Слушай, Каролайн, причината Мередит да не вдигне голям купон беше, че нямаше настроение за празнуване. Това ми се струва... като проява на неуважение някак си...

— Но ти грешиш. Елена би искала от нас да си прекарваме добре, знаеш, че точно това би желала. Тя обичаше купоните. Нямаше да иска да ни види шест месеца след смъртта ѝ само да седим и леем сълзи. — Каролайн се наведе напред. Очите ѝ, обикновено широко отворени и зелени като на котка, сега гледаха напрегнато и подкупващо. В тях нямаше преструвка, нито обичайните за Каролайн опити за гадни манипулации. В този миг Бони можеше да се закълне, че е искрена.

— Искам да бъдем приятелки както някога — припомни ѝ Каролайн. — Забрави ли, че винаги празнувахме заедно рождените си дни, само ние четирите? Помниш ли как момчетата винаги се опитваха да дойдат на нашите купони? Питам се само дали и тази година ще се опитат.

Бони усещаше как губи контрол върху ситуацията. Това е лоша идея, много лоша, каза си тя. Но Каролайн не преставаше да я убеждава със замечтано и почти романтично изражение, докато ѝ припомняше за доброто старо време. Бони нямаше сърце да ѝ каже, че доброто старо време беше отминало безвъзвратно, също като диското.

— Но вече дори не сме четири. Само ние трите не сме достатъчни за един купон — вяло се опита да протестира тя, когато най-после успя да вземе думата.

— Ще покания и Сю Карсън. Мередит се разбира с нея, нали?

Бони трябваше да признае, че Мередит наистина се разбираше със Сю; всички се разбираха с нея. Но при все това Каролайн трябваше да проумее най-сетне, че нещата вече не могат да бъдат както са били досега. Не можеш просто така да заместиш Елена със Сю и да кажеш: „Ето, всичко се нареди“.

Но как да обясня това на Каролайн, замисли се Бони. Внезапно ѝ хрумна нещо.

— Нека поканим и Вики Бенет — предложи тя.

Каролайн я зяпна смаяно.

— *Вики Бенет?* Ти шегуваш ли се? Да поканим тази шантава малка глупачка, която се разсъблече пред половината училище? След всичко, което се случи?

— Именно *заради* всичко, което се случи — заяви Бони твърдо. — Виж какво, аз много добре знам, че тя никога не е била част от компанията ни. Но тя вече не е с обичайната си групичка — те не я искат, а и тя се бои от тях. Вики се нуждае от приятели. А ние се нуждаем от хора. Нека да я поканим.

За миг Каролайн доби объркано и смутено изражение. Бони вирна брадичка, сложи ръце на кръста си и зачака. Накрая Каролайн въздъхна.

— Добре, печелиш. Ще я покания. Но ти трябва да доведеш Мередит у дома в събота вечерта. И още нещо, Бони, постарай се тя да не се досети какво ѝ готвим. Наистина искам да бъде изненада.

— О, ще бъде — промърмори Бони мрачно. Изненада се, като видя грейналото лице на Каролайн и импулсивната топла прегръдка, с която момичето я удостои.

— Толкова се радвам, че се съгласи — каза Каролайн. — Ще бъде толкова хубаво ние четирите отново да сме заедно.

Тя нищо не разбира, осъзна Бони, все още смаяна, докато Каролайн се отдалечаваше. Какво трябва да направя, за да ѝ го обясня? Да я цапардосам? О, Господи, трябва да кажа на Мередит.

Но към края на деня тя реши, че може би все пак Мередит не бива да знае. Каролайн искаше да изненадат Мередит. Е, значи Бони трябваше да се погрижи изненадата да е пълна. Така поне Мередит няма да се тревожи предварително. Да, заключи Бони, вероятно ще е най-разумно да не споменава нищо пред Мередит.

Вече не зная какво да мисля, записа тя в своя дневник в тази петъчна вечер. Може би се държа прекалено сурово с Каролайн. Възможно е тя наистина да съжaliaва за всичко, което ни причини, за опита си да унизи Елена пред целия град и да прогони Стефан като убиец. Може пък Каролайн да е поумняла оттогава и да се е научила да мисли и за другите, а не само за себе си. Може би наистина ще си прекараме добре на нейния купон.

Или може би до утре извънземните ще кацнат, за да ме отвлекат, помисли си тя, като затваряше дневника. Оставаше ѝ само да се надява.

Дневникът беше евтина тетрадка с бели листа, купена от най-близкото магазинче, с дребни цветчета на корицата. Започна да го води след смъртта на Елена, но вече се бе пристрастила към него. Това бе единственото място, където можеше да каже всичко, което мислеше, без да шокира хората и те да я обсипват с упреци като: „Бони Маккълоу, как можа!“ или „О, Бони, не очаквах това от теб!“

Все още мислеше за Елена, когато изгаси лампата и се сгуши под завивките.

Тя седеше на разкошна, грижливо поддържана морава, простираща се във всички посоки, докдето погледът стигаше. Небето беше идеално синьо, а въздухът — топъл и уханен. Навред пееха птици.

— Толкова се радвам, че дойде — рече Елена.

— О... да — кимна Бони. — Ами, естествено и аз се радвам. Разбира се, че е хубаво. — Тя се озърна, след което побърза да се обърне към Елена.

— Още чай?

В ръката си Бони държеше чаена чаша, тънка и крехка като черупка на яйце.

— О... разбира се. Благодаря.

Елена бе облечена в рокля от осемнадесети век от прозирен бял муселин, която прилепваше плътно и подчертаваше стройната ѝ фигура. Наля чая прецизно, без да разлее нито капка.

— Искаш ли мишка?

— *Какво?*

— Искях да кажа: ще желаш ли сандвич към чая си?

— О, сандвич. Да. Чудесно. — Поднесен ѝ сандвич с майонеза и тънко нарязана краставичка върху прецизно отрязана филийка бял хляб без коричка.

Цялата местност беше окъпана в светлина и красива като картина на Съора^[1]. Намираха се сред Топлите извори. Доброто старо място за пикници, помисли си Бони. Но със сигурност имаше по-важни теми за обсъждане от чая.

— Кой ти прави косата напоследък? — попита тя. Елена никога не бе могла сама да се справя с прическите си.

— Харесва ли ти? — Приятелката ѝ вдигна ръка към копринения водопад от златисторуса коса, която се стелеше по гърба ѝ.

— Съвършена е. — Оценката на Бони прозвуча надутото като речите на празненствата, организирани от Дъщерите на американската революция^[2].

— Е, косата е много важна, нали се сещаш — додаде Елена. Очите ѝ блестяха със синева, по-дълбока от синевата на небосвода, с удивителното синьо на лапис лазули. Бони с притеснение докосна непокорните къдрици на червената си коса.

— Разбира се, кръвта също е важна — продължи Елена.

— Кръвта ли? О, да... разбира се — смотолеви Бони смутено. Нямахме никаква представа за какво ѝ говори Елена, затова се почувства все едно ходеше по въже над река, пълна с алигатори. — Да, кръвта е важна, така е — съгласи се тя примирено.

— Още един сандвич?

— Благодаря. — Беше със сирене и домат. Елена взе един за себе си и внимателно отхапа. Бони я наблюдаваше, усещаше как с всяка минута в нея се надига все по-голямо безпокойство, а след това...

И тогава видя как от края на сандвича започна да се процежда тъмна слуз.

— Какво... какво е това? — От ужас гласът ѝ затрепери. За пръв път сънят започна да прилича на сън и тя откри, че не може да помръдне. Седеше като вцепенена и се взираше втренчено. Върху карираната покривка на масата падна голямо парче от онова тъмнокафявото, изскочило от края на сандвича на Елена. Е, добре, беше само някаква кал.

— Елена... Елена, това...

— О, това е обичайната ни храна тук — усмихна ѝ се Елена със зъби, изпоцапани в кафяво. Само че гласът не беше на Елена. Бе мъжки глас, звучеше грозно заплашителен, някак си изкривен. — И ти също ще ядеш от нея.

Въздухът вече не беше топъл и уханен; беше горещ и лепкаво-сладникав, напоен със зловонието на разлагащи се боклуци. Сред зеленеещата се трева се виждаха черни ями и ливадата вече не беше добре поддържана, а дива, гъсто обрасла с всякакви треви. По нищо не приличаше на Топлите извори. Намираще се в старото гробище, как не го бе разбрала досега? Само дето гробовете бяха пресни.

— Още една мишка? — изкиска се Елена гадно.

Бони сведе поглед към наполовина изядения сандвич, който държеше в ръката си. Изпищя. От единия му край бе провиснала дълга кафява опашка. Захвърли сандвича с все сила към една от надгробните плочи. После се надигна с натезжал стомах, като бършеше ожесточено ръце в джинсите си.

— Още не можеш да си тръгнеш. Компанията ей сега ще пристигне.

Лицето на Елена се промени: вече почти нищо не бе останало от косата ѝ, а кожата бе станала сивкава и жилава като подметка. Нещо се размърда в подноса със сандвичите, както и сред прясно зейналите гробове. Бони не искаше да ги гледа. Каза си, че ще полудее, ако го направи.

— Ти не си Елена! — изкрещя тя и побягна.

Вятърът духаше косата ѝ в очите и тя не можеше да вижда. Нейната преследвачка беше по петите ѝ. Усещаше я съвсем близо зад себе си. Давай към моста, каза си тя, а после ще измислиш нещо.

— Чаках те — каза ѝ съществото, което бе облечено в роклята на Елена, странно създание, само сивееща кожа и кости, с дълги извити зъби. — Чуй ме, Бони. — Сякаш някаква ужасна сила я теглеше назад.

— Ти не си Елена! Ти не си Елена!

— Чуй ме, Бони!

Сега прозвуча гласът на Елена, истинският ѝ глас. Не онзи подигравателно гаден глас — нито плътен, нито грозен, а настойчив. Идваше някъде зад Бони и нахлу в съня ѝ като студен свеж вятър.

— Бони, чуй ме, няма време...

Всичко наоколо започна да се размазва. Костеливите ръце върху раменете на Бони, осеяното с надгробни плочи гробище, изпълненият със зловония горещ въздух. За миг гласът на Елена прозвуча ясно, но после изведнъж заглъхна както при лоша телефонна връзка с далечно затънтено място.

— ... Той изкривява нещата, променя ги. Аз не съм толкова силна като него... — Бони не чу няколко думи. — ... но това е важно. Трябва да намериш... сега. — Гласът отново заглъхна.

— Елена, не те чувам! Елена!

— ... лесна магия, само две съставки, тези, за които вече ти казах...

— Елена!

Когато се изправи рязко в леглото, Бони още продължаваше да крещи.

[1] Жорж Сьора (Seurat, 1859–1891), прочут френски пейзажист. — Б.пр. ↑

[2] DAR (Daughters of American Revolution): женска организация, в която членуват само далечните потомци на бащите основатели на нацията. — Б.пр. ↑

2

— И това е всичко, което си спомням — завърши Бони, докато двете с Мередит крачеха по Сънфлауър стрийт между редиците от високи къщи във викториански стил.

— Но наистина ли беше Елена?

— Да. И накрая тя се опита да ми каже нещо. Но тази част от съня не беше ясна, с изключение на това, че говореше за нещо важно, ужасно важно. Какво ще кажеш?

— Сандвичи с мишки и отварящи се гробове? — Мередит изви елегантните си вежди. — Мисля, че си попаднала в смесица от роман на Стивън Кинг и приказка на Луис Карол.

Бони си помисли, че Мередит навярно има право. Но сънят продължаваше да я безпокои. През целия ден не я остави на мира, изтласквайки на заден план по-ранните ѝ тревоги. Сега, докато двете с Мередит приближаваха къщата на Каролайн, старите тревоги се завърнаха с нова сила.

Трябваше да каже на Мередит, каза си Бони, като хвърли неспокоен кос поглед към приятелката си. Не биваше да оставя Мередит да прекрачи прага неподготвена...

Мередит вдигна очи към осветените прозорци на къщата „Кралица Ана“ и въздъхна.

— Наистина ли обиците ти *трябват* за тази вечер?

— Да, трябват ми, абсолютно. — Вече бе прекалено късно. Може пък така да се окаже най-добре. — Ще ти харесат, като ги видиш — додаде тя, доловила нотката на отчаяна надежда в гласа си.

Мередит се спря и проницателните ѝ черни очи се приковаха за миг изучаващо върху лицето на Бони. После почука на вратата на къщата.

— Само се надявам Каролайн да не си е вкъщи тази вечер, защото няма да можем да се отървем от нея.

— Каролайн да си е у дома в събота вечер? Не ставай смешна. — Бони бе задържала прекалено задълго дъха си и сега ѝ се зави свят.

Звънливият ѝ смях прозвуча неуверено и фалшиво. — Що за хрумване — продължи тя с истеричен тон, когато Мередит отбеляза, натискайки дръжката на вратата.

— Не мисля, че има *някой* в къщата.

Бони, обладана от някакво шантаво вдъхновение, добави:

— Тра-ла-ла.

Мередит задържа ръката си върху дръжката, но замря, преди да се обърне с лице към приятелката си.

— Бони — тихо рече тя, — да не си откачила?

— Не. — Внезапно всякаква надежда напусна Бони, сграбчи ръката на Мередит и се взря тревожно в нея. В този момент вратата се отвори. — О, Господи, Мередит, моля те, не ме убивай...

— Изненада! — изкрещяха три гласа.

— Усмихни се — просъска ѝ Бони и тласна Мередит през вратата, но тя внезапно се запъна, нежелаяща да прекрачи прага. Озоваха се в ярко осветена стая, с много шум и дъжд от станиолови конфети. Лицето на Бони грейна с пресилено въодушевление, преди да заговори през стиснатите си зъби: — После ще ме убиеш... заслужавам си го... но точно сега само се усмихвай.

Имаше и балони, от онези скъпите, на компанията „Майлър“, а върху масичката за кафе беше струпана огромна купчина подаръци. Букети цветя бяха подредени грижливо из цялата стая и Бони не пропусна да забележи колко добре пасваха орхидеите на бледозеления шал на Каролайн. Беше от „Хермес“, копринен, с десен на лози с гроздове. Отсега мога да се обзаложа, че към края на вечерта тя ще закичи *някоя* от тези орхидеи в косата си, помисли си Бони.

В сините очи на Сю Карсън се долавяше леко безпокойство, а в усмивката ѝ — неувереност.

— Мередит, надявам се да нямаш някакъв важен ангажимент тази вечер — заговори я тя.

— Нищо, което да не мога да отложам — отвърна Мередит. Но после ѝ върна усмивката, топла, макар и леко разсеяна, при което Бони се успокои. Сю беше избрана за Кралица на бала по случай началото на новата учебна година на мястото на Елена, след като спечели надпреварата с Бони, Мередит и Каролайн. Тя беше единственото

момиче в училището след Бони и Мередит, разбира се, което през цялото време безрезервно подкрепяше Елена, когато всички се бяха обърнали срещу нея. На погребението на Елена тя каза, че Елена завинаги ще си остане истинската кралица на красотата на гимназията „Робърт Е. Лий“ и че ще се откаже от собствената си номинация за Снежна кралица в памет на Елена. Никой никога не беше мразил Сю. Най-лошото мина, утеши се Бони.

— Искам всички да се снимаме на дивана — предложи Каролайн и ги подреди зад букетите с цветя върху масата. — Вики, ще ни фотографираш ли?

Вики Бенет продължаваше да седи в ъгъла, притихнала и незабележима.

— О, да, разбира се — кимна и отметна нервно дългата светлокестенява коса от очите си, когато се пресегна към фотоапарата „Полароид“.

Държи се като слугиня, помисли си Бони, миг преди светкавицата на фотоапарата да я заслепи.

Готовата снимка се подаде от дъното на апарата, Сю и Каролайн се засмяха, след което се впуснаха в оживено бърборене, докато Мередит слушаше с хладна учтивост. Но нещо друго привлече вниманието на Бони. Снимката беше много добра, Каролайн изглеждаше зашеметяващо с лъскавата си кестенява коса, застанала точно зад бледозелените орхидеи. Там беше и Мередит, с леко иронично и отнесено изражение, поразяваща с красотата си, въпреки че явно не полагаше никакво старание да изпъква. Присъстваше, разбира се, и самата Бони, с една глава по-нисичка от останалите, с бухналите си червеникави къдрици и смутената си физиономия. Но странното нещо беше фигурата до нея на дивана. Това беше Сю, разбира се, че беше Сю, но за миг на Бони ѝ се стори, че русата коса и сините очи принадлежат на някое друго момиче. Някое, което се вглеждаше напрегнато в Бони, все едно в следващия миг ще сподели с нея нещо важно. Образът обаче скоро се размаза пред очите ѝ, а по гръбнака ѝ пролази вледеняваща тръпка на безпокойство.

Не, на снимката си беше само Сю. Сигурно се е смахнала за миг или пък е позволила желанието на Каролайн всички отново да се съберат заедно да ѝ повлияе.

— Аз ще направя следващата снимка — обади се Бони и скочи от дивана. — Седни там, Вики, и се облегни удобно. Не, премести се малко... добре, точно там! — Всички движения на Вики бяха припрени, изнервени. Когато светкавицата угасна, тя имаше вид на уплашено животно, готово да побегне.

Каролайн хвърли бегъл поглед на втората снимка, преди да се надигне и да се отправи към кухнята.

— Можете ли да отгатнете какво имаме вместо торта? — попита тя. — Правя моя версия на убийствена шоколадова торта. Хайде, трябва да дойдете и да ми помогнете за разтапянето на фъджа. — Сю туксакси тръгна с нея, а след кратко колебание я последва и Вики.

Когато се обърна към Бони, от лицето на Мередит бяха изчезнали и последните следи от любезното ѝ изражение.

— Трябваше да ми кажеш.

— Зная. — За минута Бони сведе глава малодушно. Но после отново я вдигна и се усмихна. — Ама тогава нямаше да се съгласиш да дойдеш и нямаше да можем да опитаме убийствената шоколадова торта.

— А дали тортата си струва всичко това?

— Е, поне ще помогне да си прекараме приятно — изтъкна Бони логично. — И всъщност може пък да не се окаже толкова лошо. Каролайн действително се опитва да бъде мила с нас, а за Вики е добре поне веднъж да се измъкне от дома си...

— На мен пък ми се струва, че не се чувства много добре — прекъсна я Мередит грубо. — Има вид сякаш всеки миг ще получи инфаркт.

— Е, може би просто е нервна. — Според Бони, Вики имаше предостатъчно основания да бъде толкова нервна. Тя бе прекарала по-голямата част от есента в някакъв транс, бавно подлудявана от сила, която не разбираше. Никой не се надяваше да се възстанови, включително и самата тя.

Мередит все още изглеждаше мрачна и намръщена.

— Поне можеш да се утешаваш с мисълта — опита се Бони да смекчи ситуацията, — че това не е истинският ти рожден ден.

Мередит взе фотоапарата и го завъртя в ръцете си.

— Всъщност е — промърмори, свела поглед надолу.

— Какво? — Бони се втренчи изумено в нея и заговори по-силно: — *Какво каза?*

— Казах само, че днес е истинският ми рожден ден. Майката на Каролайн трябва да ѝ е казала. Навремето, доста отдавна, двете с майка ми са били приятелки.

— Мередит, какви ги дрънкаш? Рожденият ти ден беше миналата седмица, на тридесети май.

— Не, не беше. Днес е, на шести юни. Истина е, така е записано в шофьорската ми книжка и във всичките ми документи. Родителите ми започнали да го празнуват седмица по-рано, защото датата шести юни била твърде разстройваща за тях. На този ден дядо ми бил нападат и след това полудял. — Бони ахна, внезапно изгубила дар слово, а Мередит добави спокойно: — И знаеш ли, опитал се да убие баба ми. — Върна внимателно полароида точно в центъра на масичката за кафе. — Май трябва да отидем в кухнята — рече тя тихо. — Вече надушвам шоколада.

Бони все още стоеше като парализирана, но мозъкът ѝ отново защрака трескаво. Смътно си спомняше какво ѝ бе разказвала преди Мередит за всичко това, но явно тогава не ѝ бе разкрила цялата истина. Освен това не ѝ бе казала кога точно се е случило.

— Дядо ти е бил нападат... искаш да кажеш като Вики — поде Бони. Не посмя да използва думата вампир, но знаеше, че Мередит много добре я разбира.

— Също както Вики е била нападатата — потвърди приятелката ѝ. — Хайде — добави тя вече съвсем тихо. — Те ни чакат. Не исках да те разстройвам.

Мередит не иска да се разстройвам, затова няма да се разстройвам, повтаряше си Бони, докато заливаше шоколадовата торта и шоколадовия сладолед към нея с горещия фъдж. Макар че с нея сме приятелки още от първи клас, тя никога досега не ми е споделяла тази тайна...

За миг замръзна и от тъмните ъгли на съзнанието ѝ започнаха да прииждат несвързани думи. *Никой не е такъв, какъвто изглежда.* Миналата година бе получила това предупреждение чрез гласа на

Хонория Фел и пророчеството се бе оказало ужасяваща истина. Ами ако нищо още не е свършило?

После обаче Бони тръсна решително глава. Не биваше точно сега да мисли за това. Трябваше да се посвети единствено на купона. И ще се постарая купонът да мине *добре* и всички да се спогодим някак си, реши момичето.

Странно, но не се оказа толкова трудно. Отначало Мередит и Вики много-много не си говореха, но дори и Мередит не можа да устои на купчината подаръци, струпани върху масичката за кафе. Когато дойде ред да разопакова последния подарък, всички бъбреха оживено и се смееха. Настроението на примирие и взаимна толерантност продължи и след като се преместиха в стаята на Каролайн, за да разгледат новите ѝ дрехи, компактдискове и фотоалбуми. Чак към полунощ момичетата се напъхаха в спалните чували, като не спираха да разговарят.

— Какво става напоследък с Аларик? — обърна се Сю към Мередит.

Аларик Залцман и Мередит бяха гаджета или нещо такова. Той се оказа дипломант от университета „Дюк“, специализирал парапсихология, затова миналата година го бяха извикали във Фелс Чърч точно когато започнаха вампирските атаки. Макар че отначало се държеше едва ли не като враг, накрая той се превърна в техен съюзник и... приятел.

— Сега той е в Русия — обясни ѝ Мередит. — Нали знаеш, че там има перестройка. Проучва какво са правила с психично болните по време на Студената война.

— Какво ще му кажеш, когато се върне? — попита я Каролайн.

Това беше въпрос, който самата Бони искаше да зададе на Мередит. Тъй като Аларик бе с почти четири години по-голям от нея, Мередит му бе предложила да поизчакаат, докато завърши и тогава да обсъдят бъдещето си. Но сега Мередит бе навършила осемнадесет — и то точно днес, напомни си Бони — и до дипломирането ѝ оставаха всичко на всичко две седмици. И какво ще се случи след това?

— Още не съм решила — рече Мередит. — Аларик иска да отида в университета „Дюк“, още повече че там ме приеха, но аз не съм сигурна. Ще трябва да го обмисля.

Бони много се зарадва. Тя искаше Мередит да се запише заедно с нея в колежа „Буун Джуниър“, а не да замине и да се омъжи или да се сгоди. Беше глупаво да мисли за брак толкова млада. Самата Бони беше известна с прекалената си общителност, като сменяше момчетата, когато ѝ скимваше. Лесно се влюбваше и после също толкова лесно разлюбваше.

— Досега не съм виждала някой да остане задълго верен на приятелката си — подхвърли тя.

Всички веднага извърнаха очи към нея. Сю подпря брадичката си върху юмруците си, преди да я попита:

— Дори и Стефан?

Бони трябваше да се досети. Спалнята се осветяваше слабо само от една лампа край леглото. Единствените звуци, които се чуваха, идваха от шумоленето на наскоро покаралите листа на върбата отвън. Неизбежно бе разговорът да се насочи към Стефан и от него към Елена.

Стефан Салваторе и Елена Гилбърт вече се бяха превърнали в нещо като легенда за града, като Ромео и Жулиета. Когато Стефан за пръв път се появи във Фелс Чърч, всяко момиче го пожела. И Елена, най-красивата, най-известната, най-недостъпната от всички момичета в гимназията, също го пожела. Едва след като го спечели, тя осъзна опасността. Стефан не беше такъв, какъвто изглеждаше — криеше тайна, много по-мрачна, отколкото някой можеше да предположи. А брат му Деймън се оказа дори още по-мистериозен и опасен от самия Стефан. Елена се бе озовала между двамата братя. Обичаше Стефан, но в същото време бе неудържимо привлечена от дивото и загадъчното в Деймън. Накрая тя умря, за да ги спаси. Накара ги да се сдобрят и да не забравят обичта си.

— Е, може би Стефан... ако ти беше Елена — съгласи се Бони.

Атмосферата се промени. Стана приглушена, малко тъжна, точно като за среднощни изповеди.

— Още не мога да повярвам, че я няма — промълви Сю тихо, поклати глава и затвори очи. — Тя беше толкова жизнена.

— Да, нейният пламък гореше по-ярко — съгласи се Мередит, загледана в отблясъците от розово и златисто от светлината на лампата по тавана. Гласът ѝ бе притихнал, но напрегнат. Бони си помисли, че

думите на Мередит описват Елена по-добре от всичко, което бе слушала досега за нея.

— Имало е случаи, когато съм я мразила, но никога не съм си позволявала да я пренебрегвам — призна си Каролайн. Зелените ѝ очи се притвориха, докато се унасяше в спомените си. — Защото тя беше личност, която не позволяваше да я пренебрегват.

— След нейната смърт се замислих, че това може да се случи на всяка от нас — обади се Сю. — Не бива да пилееш времето си, защото не знаеш колко дълго още ще те има на този свят.

— Да, може да се окажат шейсет години или шейсет минути — съгласи се Вики с тих глас. — Всяка от нас може да умре още тази нощ.

Бони се размърда притеснено. Но преди да успее да каже нещо. Сю повтори:

— Още не мога да повярвам, че я няма. Понякога имам чувството, че е някъде наблизо.

— О, и аз — обади се Бони разсеяно. За миг в съзнанието ѝ проблесна сцената от Топлите извори и ѝ се стори по-реалистична от полутъмната стая на Каролайн. — Снощи я сънувах и не можех да се отърся от чувството, че беше наистина тя, опитваше се да ми каже нещо. Това чувство все още не ме е напуснало — обърна се към Мередит.

Останалите момичета впериха безмълвно погледи в нея. Навремето щяха да се присмеят, ако Бони намекнеше за нещо свръхестествено, но не и сега. Ясновидските ѝ способности бяха безспорни, доказани и малко плашещи.

— Наистина ли? — затаи дъх Вики.

— И какво според теб е искала да ти каже? — попита силно заинтересувана Сю.

— Не зная. Накрая Елена упорито се стараяше да не прекъсва контакта с мен, но не успя.

Отново настана тишина. После Сю заговори колебливо, с леко треперещ глас:

— А не мислиш ли... не мислиш ли, че ти можеш да осъществиш контакт с нея?

Тъкмо това беше въпросът, който всички си задаваха. Бони погледна към Мередит. Преди това Мередит ѝ бе заявила да не обръща

внимание на съня, но сега я гледаше съвсем сериозно.

— Не зная — рече Бони бавно. В мозъка ѝ още се вихреха виденията от кошмара от отминалата нощ. — Но едно е сигурно — не искам да изпадам в транс и да се отварям за нещо, което може да ме дебне там някъде.

— Това ли е единственият начин за връзка с мъртъвци? Какво ще кажеш за дъска Уиджа^[1] или нещо от този сорт? — подхвърли Сю.

— Родителите ми имат спиритическа дъска — заяви Каролайн възбудено. Внезапно унилото настроение, царящо в спалнята, се разсея, за да отстъпи на някакво неясно вълнение. Всички се надигнаха и се спогледаха замислено. Дори Вики изглеждаше заинтригувана, въпреки страха си.

— Ще свърши ли работа? — обърна се Мередит към Бони.

— Дали да го направим? — запита Сю на висок глас.

— Ще се осмелим ли? Това е въпросът — произнесе Мередит замислено.

Бони отново установи, че останалите момичета се взират в нея. Поколеба се за миг, сетне сви рамене. Стомахът ѝ вече се бе свил от възбуда.

— Защо не? — попита тя. — Какво можем да изгубим?

Каролайн се обърна към Вики:

— Вики, в подножието на стълбата има килер. Спиритическата дъска трябва да е там, на най-горната лавица сред купчината от други игри.

Дори не си направи труда да я помоли, помисли си Бони, намръщи се и понечи да протестира, но Вики вече бе изскочила от стаята.

— Можеше да бъдеш поне малко по-любезна — скара се Бони на Каролайн. — Какво е това, въплъщаваш се в ролята на злата мащеха от приказката за Пепеляшка?

— О, стига, Бони — махна Каролайн нетърпеливи. — Вики има късмет, че изобщо я поканихме. И тя го знае.

— А пък аз си мислех, че просто е заслепена от всеобщото ни великолепие — подметна Мередит язвително.

— А освен това... — заговори Бони, но бе прекъсната.

Звукът отначало бе слаб и някак си далечен, но ясно доловим. Беше писък. След него надвисна мъртвешка тишина, а накрая се

заредиха покъртителни викове.

За миг момичетата в стаята останаха като вцепенени. После всички се втурнаха по коридора и надолу по стъпалата.

— Вики! — извика Мередит, която първа се добра до долния етаж благодарение на дългите си крака. Завари Вики пред килера, с протегнати ръце, сякаш се опитваше да предпази лицето си. Все още пицейки, тя се вкопчи в Мередит.

— Вики, какво има? — попита Каролайн, повече ядосана, отколкото изплашена. Наоколо по пода бяха пръснати кутии от различни игри, жетони за „Монополи“ и карти за игра. — Защо крещиш така?

— То ме сграбчи! Тъкмо се бях пресегнала към най-горната лавица и нещо ме сграбчи през кръста!

— Отзад ли?

— Не! Отвътре, от килера.

Изплашената Бони надникна през отворената врата на килера. Там бяха подредени зимни палта, като някои от тях висяха чак до пода. Мередит се освободи внимателно от паническата прегръдка на Вики, грабна най-близкия чадър и започна да мушка палтата.

— О, недей — не сдържа Вики уплашения си вик, но чадърът се натъкваше само на дрехи. Мередит започна да ги отмества с него, за да стигне до дъното на килера от груби дъски от кедрово дърво.

— Ето, видя ли? Няма никой — рече с облекчение. — Но ти знаеш какво е дрешник, пълен с палта. Висят ръкави. Обзалагам се, че ако се наведеш достатъчно навътре между тях, ще ти се стори все едно някакви ръце се сключват около теб.

Вики пристъпи плахо напред и докосна един висящ ръкав, след което погледна нагоре към най-горната лавица. Захлупи лице с шепи, но дългата ѝ копринено-мека коса се спусна над тях и ги закри. За един ужасяващ миг на Бони ѝ се стори, че Вики плаче, но след малко чу кикотенето ѝ.

— О, Господи! Наистина си помислих, че... ох, колко съм глупава! Сега ще оправя всичко тук — каза Вики.

— По-късно — заяви Мередит твърдо. — Да отидем във всекидневната.

Преди да се присъедини към останалите, Бони хвърли последен поглед към килера.

Когато всички се събраха около масичката за кафе с няколко запалени лампи за по-ефектно, Бони допря леко пръстите си до малкия пластмасов планшет. Всъщност досега никога не бе използвала спиритическа дъска, но знаеше как се борави с нея. Планшетът се местеше върху отделните букви и така се оформяше съобщението — ако духовете пожелаят да говорят. И това беше всичко.

— Всички трябва да го докоснем — обясни тя на останалите и ги наблюдаваше, докато следваха инструкциите ѝ. Пръстите на Мередит бяха дълги и изящни, на Сю — слаби с овални нокти. Ноктите на Каролайн бяха лакирани в яркочервено, а на Вики — изгризани.

— Сега ще затворим очи и ще се концентрираме — додаде Бони тихо. Чуха се леки въздишки, докато момичетата едно по едно се подчиняваха на нарежданията на медиума. Странната атмосфера постепенно обзе всяко от тях.

— Мислете за Елена. Представете си я. Ако тя е някъде там, ние искаме да я призовем при нас.

В голямата стая надвисна тишина. В мрака зад спуснатите ѝ клепачи на Бони ѝ се привидя бледозлатиста коса и очи, сини като лапис лазули.

— Хайде, Елена — зашепна. — Говори с мен.

Планшетът започна да се помръдва.

Никоя от тях не го направляваше, защото всички му оказваха натиск от различни точки. Ала въпреки това дребният пластмасов триъгълник се плъзгаше плавно и уверено. Бони задържа очите си затворени, докато плъзгането на планшета не престана. Едва тогава се осмели да погледне. Планшетът сочеше към думата да.

От устата на Вики се чу нещо като леко ридание.

Бони огледа останалите. Каролайн дишаше забързано, присвила зелените си очи. От всички тях единствено Сю оставаше с плътно затворени очи. Мередит изглеждаше бледа като платно.

Всички очакваха, че Бони знае какво трябва да се направи.

— Продължавайте да се концентрирате — рече им Бони. Усещаше се неподготвена, а и донякъде бе глупаво да се обръща към празното пространство. Но нали беше експерт, длъжна бе да го прави.

— Ти ли си, Елена? — попита най-сетне.

Планшетът описа малък кръг, преди отново да се върне към думата „да“.

Внезапно сърцето на Бони заби толкова бясно, че тя се изплаши пръстите ѝ да не се разтреперят. Усещаше по-различно пластмасовия планшет под тях, почти като наелектризиран или сякаш през него протичаше някаква свръхестествена енергия. И вече не се чувстваше като пълна глупачка. В очите ѝ запариха сълзи. Видя, че и очите на Мередит блестят. Тя ѝ кимна мълчаливо.

— Как можем да сме сигурни? — обади се Каролайн с гръмък глас, преливащ от подозрение. Тя не го усеща, осъзна Бони, тя не усеща нищо от това, което усещам аз. Или иначе казано, беше психически пън.

Планшетът отново се размърда, като сега отиваше до отделни букви, но толкова бързо, че дори и Мередит едва успяваше да ги изрече на глас. Ала и без препинателните знаци съобщението бе напълно ясно:

КАРОЛАЙН НЕ БЪДИ ГАДНА, гласеше то. ИМАШ КЪСМЕТ ЧЕ ВЪОБЩЕ РАЗГОВАРЯМ С ТЕБ!

— Да, това е Елена, така че всичко е наред — констатира Мередит сухо.

— Звучи като нея, но...

— О, млъквай, Каролайн — скастри я Бони. — Елена, толкова се радвам... — Гърлото ѝ се скова, затова се опита отново да разчете бързите премествания на планшета.

НЯМА ВРЕМЕ БОНИ! ПРЕСТАНИ ДА ХЛЕНЧИШ И СЕ ЗАЕМИ ЗА РАБОТА!

И *това* също е типично за Елена, каза си Бони, преди да продължи:

— Миналата нощ те сънувах.

ЧАЙ!

— Да. — Сърцето на Бони се разтуптя още по-бързо. — Искан да си поговоря с теб, но нещата яко се объркаха и после ние с теб изгубихме контакта...

БОНИ НЕ ИЗПАДАЙ В ТРАНС! НЕ В ТРАНС!! НЕ В ТРАНС!

— Добре. — Това бе отговор на въпроса ѝ и тя изпита облекчение да го чуе.

**РАЗРУШИТЕЛНА СИЛА ИЗКРИВЯВА ОБЩУВАНЕТО НИ
ИМА ЛОШИ НЕЩА МНОГО ЛОШИ НЕЩА ТУК**

— Какви неща? — Бони се наведе по-близо до спиритическата дъска. — Какви?

НЯМА ВРЕМЕ! Планшетът като че ли сам добави удивителния знак. Подскачаше така неудържимо от буква на буква, сякаш Елена вече съвсем бе изгубила търпение. **ТОЙ СЕГА Е ЗАЕТ ТАКА ЧЕ МОГА ДА ГОВОРЯ НО НЯМА МНОГО ВРЕМЕ! СЛУШАЙ КОГАТО СВЪРШИМ ИЗЛЕЗТЕ БЪРЗО ОТ КЪЦАТА ВИЕ СТЕ В ОПАСНОСТ**

— Опасност ли? — повтори Вики с изплашено изражение, сякаш още в следващия миг щеше да скочи от стола и да побегне.

ПОЧАКАЙ! СЛУШАЙ ПЪРВО! ЦЕЛИЯТ ГРАД Е В ОПАСНОСТ!

— Какво трябва да правим? — моментално се намеси Мередит.

ТРЯБВА ТИ ПОМОЩ! ТИ НЕ СИ МУ В КАТЕГОРИЯТА! НЕВЕРОЯТНО СИЛЕН! СЕГА СЛУШАЙ И СЛЕДВАЙ УКАЗАНИЯТА! ТИ ТРЯБВА ДА НАПРАВИШ МАГИЯ ЗА ПРИЗОВАВАНЕ И ПЪРВАТА СЪСТАВКА Е К...

Без никакво предупреждение планшетът отскочи от буквите и започна обезумяло да се мята по спиритическата дъска. Първо посочи към стилизираното изображение на луната, после към слънцето и накрая към надписа Паркър Брадърс Инк^[2].

— Елена!

Планшетът се върна обратно към буквите:

ОЩЕ ЕДНА МИШКА! ОЩЕ ЕДНА МИШКА! ОЩЕ ЕДНА МИШКА!

— Какво става? — извика Сю Карсън с широко отворени очи.

Бони се изплаши. Планшетът вибрираше от енергия, черна и грозна енергия, пареща пръстите ѝ като черна смола. Но усещаше също и потрепването на сребърната нишка — присъствието на Елена, борецо се с тази енергия.

— Не го изпускате! — викна тя отчаяно. — Не сваляйте ръцете си от планшета!

МИШКАТЪМНАСЛУЗЦЕТЕУБИЕ, се изписа на дъската. **КРЪВКРЪВКРЪВ.** И после... **БОНИ БЯГАЙ** от **ТАМ** **ТОЙ Е ТУК** **БЯГАЙ БЯГАЙ БЯ...**

Планшетът подскочи диво, изтръгна се от пръстите им и прелетя над спиритическата дъска, профуча във въздуха, сякаш някой го бе захвърлил с все сила. Вики се разпищя. Мередит скочи на крака.

И тогава всички лампи изгаснаха, потапяйки къщата в пълен мрак.

[1] Дъска Уиджа (Ouija board) — спиритическа дъска за викане на духове, един интересен, истински, но в същото време не много безопасен метод, с който може да се призове дух без особени допълнителни подготовки и предмети. Представлява дъска с нанесени върху нея букви, цифри и няколко специални символа. Участниците в спиритичния сеанс поставят ръце върху подвижен планшет, който местейки се посочва отделни букви и оформя съобщения. — Б.пр. ↑

[2] Компания производител на Уиджа дъски в САЩ. — Б.пр. ↑

3

Письците на Вики звучаха все по-безумно. Бони усети как в гърдите ѝ се надига паника.

— Спри, Вики! Хайде, трябва да се махаме отгук! — изкрещя Мередит по-силно, за да могат да я чуят. — Това е твоята къща, Каролайн. Всички ще се уловим за ръце и ти ще ни изведеш до външната врата.

— Добре — отвърна Каролайн. Не звучеше толкова изплашена, колкото другите. Това е предимството да нямаш въображение, помисли си Бони. Не можеш да си представиш ужасяващите неща, които могат да ти се случат.

Чувстваше се по-добре до Мередит, чиято хладна ръка стискаше нейната. С другата Бони се улови за ръката на Каролайн и усети твърдостта на дългите ѝ нокти.

Нищо не виждаше. Очите ѝ постепенно се адаптираха към мрака, но не можеше да съзре дори смътно проблясване на светлина или поне сянка, докато Каролайн ги водеше напред. Откъм улицата през прозорците също не проникваше светлина. Може би навсякъде електрическата мрежа се беше разпаднала. Каролайн изруга, като се блъсна в някакъв шкаф, а Бони се препъна зад нея.

Вики хленчеше тихо най-отзад.

— Дръж се — прошепна ѝ Сю. — Дръж се, Вики, ще се измъкнем.

Напредваха в тъмното много бавно, едва тътрейки крака. По едно време Бони усети, че вече стъпва върху теракота.

— Това е предният коридор — обясни ѝ Каролайн. — Изчакай ме тук за минута, докато напипам къде е външната врата. — Пръстите ѝ се изплъзнаха от тези на Бони.

— Каролайн! Не отивай там... къде си? Каролайн, подай ми ръката си! — извика Бони и се залута трескаво като слепец, загубил водача си.

От мрака нещо голямо и влажно стисна пръстите ѝ. Беше ръка. Само че... не беше ръката на Каролайн.

Бони изкрещя.

Вики тутакси подскочи и се разпищя диво. Горещата влажна ръка теглеше Бони напред. Тя се разрита, мятеше се, съпротивляваше се, но нищо не помагаше. После усети ръката на Мередит около кръста си, след това и двете ѝ ръце. Тогава успя да отскубне дланта си от онази голяма ръка, която я теглеше.

Обърна се назад и побягна, смътно съзнавайки, че Мередит е до нея. Но не усещаше, че с все сила продължава да крещи, докато не се строполи в едно голямо кресло, което не ѝ позволи да тича по-нататък. Чак тогава чу собствените си писъци.

— Шшт! Бони, шшт, спри! — разтърси я Мередит. Двете бавно се свлякоха от креслото на пода.

— Нещо ме докопа! Нещо ме сграбчи, Мередит!

— Зная. Но сега млъкни! То все още е някъде тук наоколо — изрече Мередит задъхано. Бони притисна лице в рамото на приятелката си, за да не се разкрещи отново. Ами ако онова нещо бе стаята с тях?

Секундите се нижеха бавно. Обгърна ги тишина. Колкото и да напрягаше слуха си, Бони не успя да чуе нищо освен дишането си и това на Мередит, както и глухите удари на сърцето си.

— Слушай! Трябва да намерим задната врата. Сега сигурно сме във всекидневната. Това означава, че кухнята се пада отдясно. Ето къде трябва да отидем — обясни ѝ Мередит тихо.

Бони закима беззвучно, след което вдигна рязко глава.

— А къде е Вики? — прошепна дрезгаво.

— Не зная. Трябваше да пусна ръката ѝ, за да те издърпам от онова нещо. Хайде, да вървим.

Бони я хвана за раменете.

— Но тя защо не крещи?

Внезапна тръпка прониза Мередит.

— Не зная.

— О, Господи. О, Господи. Не можем да я изоставим, Мередит.

— *Длъжни сме.*

— *Не можем.* Мередит, аз накарах Каролайн да я покани. Тя нямаше да бъде тук, ако аз не бях предложила. Трябва да я измъкнем

от тук.

Последва пауза, след което Мередит просъска:

— Добре! Но ти все избираш най-странното време, за да се правиш на много благородна, Бони.

Някаква врата се затръшна и двете подскочиха от уплаха. После се чу трополене. Сякаш някой се спуска забързано по стъпала, помисли си Бони. И скоро след това се извиси глас:

— Вики, къде си? Недей... Вики, не! Не!

— Това е Сю — ахна Бони и подскочи. — На горния етаж!

— Защо нямаме фенерче... — ядоса се Мередит.

Бони я разбра. Беше прекалено тъмно, за да се тича слепешката из тази къща. И прекалено плашещо. Обзе я най-примитивна паника. Нуждаеше се от светлина, от каквато и да е светлина.

Не можеше отново да се препъва пипнешком в мрака. Не можеше да го направи.

Въпреки това тя пристъпи колебливо настрани от креслото.

— Хайде — прошепна и Мередит тръгна с нея стъпка по стъпка в тъмнината.

Бони очакваше онази влажна гореща ръка отново да я докопа и да я сграбчи. Всеки сантиметър от кожата ѝ бе настръхнал от това очакване, особено ръката ѝ, която протягаше, за да опипа пътя напред.

Тогаваша допусна грешката да си спомни за съня.

Мигом я заля отвратителното сладниково зловоние на боклук. Представи си гадните неща, които изпълзяха оттам, а сетне си припомни лицето на Елена — посивяло, без коса, с дръпнати назад устни, оголила зъби в разкривена ухилена гримаса. Ако онова *нещо* я докопа...

Не мога да вървя повече натам, не мога, не мога, повтаряше си тя. Съжалявам за Вики, но не мога да продължа. Моля те, позволи ми да спра тук.

Притисна се към Мередит, готова да закрепци. После от горния етаж долетя най-ужасяващият звук, който бе чувала през живота си.

Всъщност беше поредица от звуци, но те почти се сляха в смразяващ кръвта тътен. Пръв бе писъкът, после Сю изкрещя: „Вики! Вики! Не!“ Сетне отекна силен трясък, съпроводен със звук от разбиване на стъкло, сякаш сто прозореца се счупиха едновременно. И над всичко се извиси приглушен вик на чист, не подправен ужас.

Сетне всичко утихна.

— Какво беше това? Какво стана, Мередит?

— Нещо лошо. — Гласът на Мередит беше напрегнат и задавен.

— Нещо много лошо. Бони, пусни ме. Ще отида да видя.

— Недей сама, недей — запротестира Бони трескаво.

Двете момичета едва напипаха стълбата и плахо поеха нагоре. Когато стигнаха до площадката, Бони чу странен и тайнствено страховит звук, като от дрънчене на падащи парчета стъкло.

И тогава лампите светнаха.

Стана прекалено внезапно и Бони неволно изпищя. Извърна се към Мередит и едва не изпищя отново. Черната коса на Мередит беше разрошена, а скулите ѝ изглеждаха прекалено изострени, лицето ѝ бе бледо и изпито от страх.

Дрън, дрън, дрънчаха парчета стъкло.

На светло стана *по-лошо*. Мередит се запъти към последната врата надолу по коридора, откъдето идваше шумът. Бони я последва, но внезапно осъзна с цялото си сърце, че не желае да види какво става в стаята.

Мередит отвори вратата. Тя замръзна за секунди на прага, преди да се шмугне вътре. Бони пристъпи към вратата.

О, Боже мой, не влизай по-нататък!

Ала Бони не спря. Прекрачи прага, после се закова на място. На пръв поглед изглеждаше така, сякаш цялата страна на къщата е отнесена. Френските прозорци, които свързваха главната спалня с балкона, изглежда бяха експлодирани навън. Навсякъде бе осеяно с дървени трески и изпочупени стъкла. Дребни парченца стъкло стърчаха от дограмата. При всяко падане издрънчаваха.

Прозрачните бели завеси се вееха бурно навън и навътре през зейналата в стената дупка. Пред тях Бони видя силуета на Вики, застанала с отпуснати до тялото ръце, неподвижна като каменна статуя.

— Вики, какво ти е? — Бони изпита огромно, почти болезнено облекчение, като я видя жива и здрава. — Вики?

Вики не се обърна, нито ѝ отговори. Бони я заобиколи предпазливо и я погледна в лицето. Вики гледаше право напред, със зеници, приковани в някаква точка пред себе си. Дишаше тежко и накъсано.

— Аз съм следващата. То каза, че аз съм следващата — шепнеше тя неспирно, но сякаш не говореше на Бони. Явно въобще не беше забелязала приближаването ѝ.

Бони потръпна и се огледа. Мередит беше на балкона. Но щом Бони стигна до завесите, Мередит се обърна и се опита да ѝ препречи пътя.

— Не гледай. Не поглеждай надолу.

Къде надолу? Внезапно Бони разбра. Провря се покрай Мередит, която протегна ръка, за да я спре на ръба. Парапетът на балкона беше изтърбушен навън също като френските прозорци, така че Бони можеше да огледа двора под балкона. На тревата се забелязваше сгърчена фигура, която приличаше на счупена кукла, с изкривени крайници и прекършен под неестествен ъгъл врат. Русата ѝ коса се бе разпиляла върху чернеещата се пръст в градината. Беше Сю Карсън.

Въпреки объркването, което връхлетя Бони, две мисли не ѝ даваха мира. Едната беше, че Каролайн вече няма да има приятелка, с която да заформят четворка заедно с Бони и Мередит. А другата беше, че никак не е справел ниво всичко това да се случи точно на рождения ден на Мередит. Просто не беше честно.

— Съжалявам, Мередит. Не мисля, че в момента тя има сили за каквото и да било.

Бони чу гласа на баща си откъм входната врата, докато разбъркваше апатично подсладителя в чашата си с чай от лайка. Тутакси остави лъжичката. Нямаше нерви да седи дори минута повече в тази кухня. Трябваше да се махне.

— Идвам, татко — извика Бони.

Мередит изглеждаше почти толкова зле, колкото и през изминалата нощ — с изпито лице и тъмни сенки под очите. Устните ѝ бяха стиснати в плътна тънка линия.

— Ще излезем с колата за малко — обясни Бони на баща си. — Може би ще се видим с някоя приятелка. В края на краищата нали тъкмо ти ни уверяваше, че не било опасно?

Какво би могъл да каже баща ѝ? Господин Макълоу сведе поглед към дребничката си дъщеря, вирнала упорито брадичка, наследена от него, която срещна твърдо погледа му. Той вдигна ръце.

— Вече е почти четири часа. Върнете се, преди да се стъмни — предупреди ги той.

— Хем твърдят, че нищо не е станало, хем искат да се пазим — каза Бони на Мередит, докато отиваха към колата ѝ. Щом влязоха вътре, двете момичета веднага заключиха вратите.

Докато подкарваше колата, Мередит хвърли един поглед към Бони в знак, че напълно я разбира.

— Явно и твоите родители не ти вярват.

— О, те вярват на всичко, което им кажа... освен на най-важното. Как може да са толкова глупави!

Мередит се изсмя кратко.

— Трябва да погледнеш на това от тяхната гледна точка. Намират труп без никакви белези по него, освен причинените от падането. След това узнават, че в целия квартал осветлението е изгаснало заради повреда в мрежата на „Вирджиния Илектрик“. И накрая ни откриват, изпаднали в пълна истерия, а ние даваме доста странни отговори на техните въпроси. Кой е сторил това зло? Някакво чудовище с потни ръце. Но откъде знаем? Мъртвата ни приятелка Елена ни го е казала чрез спиритическата дъска. Чудно ли е, че не ни вярват?

— Сякаш никога *досега* не са виждали подобно нещо! — Бони удари с юмрук вратата на колата. — Но те го *преживяха*. Да не би онези кучета, които миналата година нападнаха Снежния бал, да бяха измислица? Наистина ли вярват, че убийството на Елена е фантазия?

— Те вече са забравили — отвърна Мередит тихо. — Ти сама предсказа, че ще стане така. Животът се върна в нормалния си ритъм и всички във Фелс Чърч се чувстват по-сигурни по този начин. Всички имат чувството, че все едно са се събудили от лош сън и последното, което искат, е да си го спомнят.

Бони само поклати глава.

— Пък и е много по-лесно да повярваш, че няколко момичета, тийнейджърки, са си поиграли със спиритическата дъска и че когато светлините са угаснали, те са се изплашили и са побягнали. А пък едната от тях дотолкова си изгубила ума, че изхвърчала направо през прозореца.

Момичетата се умълчаха за миг, сетне Мередит добави:

— Иска ми се Аларик да беше тук.

При нормални обстоятелства Бони би я сръгала в ребрата и би ѝ отвърнала с леко цинична интонация: „И на мен също.“ Аларик беше един от най-красивите мъже, които някога бе виждала, нищо че беше двайсет и две годишен шантавеняк. Но сега се задоволи само да стисне недоволно ръката на Мередит.

— Не можеш ли някак да се свържеш с него?

— В Русия? Дори не зная къде точно в Русия е сега.

Бони прехапа устни. После се надигна от седалката.

Мередит караше надолу по Лий стрийт и вече приближаваха паркинга на тяхната гимназия, където отдалече се забелязваше многолюдна тълпа.

Двете с Мередит си размениха многозначителни погледи, а Мередит кимна.

— Да се отбием — рече. — Тъкмо ще видим дали *те* са по-умни от родителите си.

Бони видя озадачените лица, извърнали се към тях, докато колата бавно стигна до свободно място за паркиране. Когато двете излязоха, всички наоколо се отдръпнаха, за да им направят път да стигнат до центъра на тълпата.

Каролайн също беше там, обгърнала тялото си с ръце, разсеяно поклащайки кестенявата си коса.

— Няма да спим в тази къща, докато не я ремонтират — тъкмо обясняваше тя, потръпвайки в белия си пуловер. — Татко каза, че ще наемем апартамент в Херън, докато къщата не бъде напълно възстановена.

— Че каква е разликата? Сигурна съм, че той може да те проследи и до Херън — възрази ѝ Мередит.

Каролайн се обърна, но зелените ѝ очи избягнаха погледа на Мередит.

— Кой? — попита тя разсеяно.

— О, Каролайн, само не и ти! — ядоса се Бони.

— Искам само да се махна оттук — каза Каролайн. После вдигна очи и за миг Бони видя колко изплашена беше тя. — Не издържам повече. — И сякаш за да докаже думите си, още в следващата минута тя си запроправя път сред множеството.

— Остави я, Бони — рече Мередит. — Няма полза.

— От нея няма полза — разфуча се Бони. Щом като Каролайн, която знаеше, се държеше по този начин, то какво оставаше за другите?

Всъщност можеше да види отговора, изписан по лицата на учениците наоколо. Всички изглеждаха силно изплашени, все едно тя и Мередит бяха донесли със себе си някаква заразна болест. Сякаш двете с Мередит бяха проблемът.

— Не мога да повярвам — промълви Бони.

— Аз също не мога да повярвам — каза Диана Кенеди, която беше близка приятелка на Сю. Тя бе застанала най-отпред в тълпата, но не изглеждаше толкова смутена като останалите. — Вчера следобед разговарях със Сю и тя беше толкова въодушевена, толкова щастлива. *Не може да е мъртва.* — Диана се разплака. Приятелят ѝ я прегърна, а още няколко момичета също се разридаха. Момчетата в тълпата пък запристъпваха мълчаливо, всички със сковани физиономии.

Бони усети лек прилив на надежда.

— Тя няма да е единствената загинала — додаде. — Елена ни каза, че целият град е застрашен. Елена каза още... — Противно на волята си Бони усети как гласът ѝ замира. Забеляза как очите на всички се приковаха в нея, когато спомена името на Елена. Мередит беше права: те бяха загърбили всичко, което се бе случило миналата зима. И вече не ѝ вярваха.

— Какво ви *става* на всички? — изрече тя отчаяно. Искаше ѝ се да удари нещо. — Нима наистина мислите, че Сю сама се е хвърлила от балкона!

— Хората говорят — поде приятелят на Диана, но после вдигна безпомощно рамене. — Ами... нали си казала на полицията, че и Вики Бенет е била в стаята? А сега тя отново не е на себе си. И ти самата малко преди това си чула Сю да крещи: „Не, Вики, не!“

Бони имаше чувството, че вятърът ѝ е съборил на земята.

— Вие си мислите, че Вики... о, Господи, вие не сте на себе си! Чуйте ме. Нещо ме сграбчи за ръката в онази къща и това не беше ръката на Вики. А пък самата Вики няма нищо общо с падането на Сю от балкона.

— А и между впрочем тя не е достатъчно силна, за да направи това — изтъкна Мередит. — Дори с мокри дрехи не тежи повече от четиридесет и три килограма.

Някой от по-задните редици промърмори нещо за това, че лудите често притежавали нечовешка сила.

— Нали Вики беше регистрирана в психиатрията...

— Елена ни каза, че е мъж! — развика се Бони, изгубила самообладание. Лицата, които се извърнаха към нея, бяха враждебни и непреклонни. Едва тогава забеляза една физиономия, от която ѝ олекна. — Мат! Кажим им, че ти ни вярваш.

Мат Хъникът стоеше малко встрани, с ръце в джобовете, навел русокосата си глава. Но сега я вдигна и това, което Бони прочете в сините му очи, я накара да затаи дъх. Мат не я гледаше враждебно и непреклонно като останалите, но в очите му се четеше единствено равнодушие и отчаяние, което всъщност беше още по-лошо. Той само повдигна рамене, без да изважда ръце от джобовете си.

— Ако това има значение за теб, аз ти вярвам — заговори Мат. — Но какво значение има? И без това нищо няма да се промени.

За пръв път в живота си Бони изгуби дар слово. Мат беше разстроен след смъртта на Елена, но това...

— Той обаче ѝ вярва — намеси се Мередит бързо, решила да се възползва от момента. — Какво трябва да направим, за да убедим и вас?

— Може би да ни свържеш с Елвис Пресли — извика някой, от което кръвта на Бони веднага кипна. Беше Тайлър. Тайлър Смолуд. Хилеше се като маймуна в ужасно скъпия си пуловер на Пери Елис^[1], демонстрирайки здравите си бели зъби.

— Не е толкова впечатляващо, колкото да получиш психарски имейл от мъртва кралица на красотата, но все пак е някакво начало — додаде Тайлър нагло.

Мат винаги бе твърдял, че тази усмивка си плаче за един як десен прав точно в носа му. Но сега дори и Мат, единственото момче в тълпата, което не беше физически по-слабо от Тайлър, само гледаше унило в краката си.

— Млъкни, Тайлър! Не знаеш какво се случи в онази къща — скастри го Бони.

— Е, очевидно и ти не знаеш повече. Може би ако не се беше крила във всекидневната, щеше да видиш какво се е случило. И тогава някой можеше да ти повярва.

Бони така се възмути, че не можа да каже нито дума. Остана да се взира в Тайлър с отворена уста, но след малко я затвори. Тайлър още чакаше реакцията ѝ. И като разбра, че тя няма да заговори, отново ѝ показа прекрасните си зъби.

— Готов съм да се обзаложа, че Вики го е направила — рече той, като смигна на Дик Картър, който някога беше приятел на Вики Бенет. — Тя всъщност е една силна малка сладурана, нали, Дик? Тя *би могла* да го направи. — Обърна се и добави презрително през рамо: — Или пък онзи Салваторе се е завърнал в града.

— Гадняр! — изкрещя Бони.

Дори и Мередит се развика гневно. Разбира се, само споменаването на Стефан се оказа достатъчно, за да настъпи бъркотия, може би Тайлър се беше надявал точно на това. Всеки се обърна към съученика до себе си и се развика тревожно, ужасено, възбудено. Особено развълнувани бяха момичетата.

Това сложи край на сбирката. И без това досега всички бяха настроени крайно подозрително, но от този момент нататък тълпата се разпръсна на групи от по двама или трима, които продължаваха да спорят разгорещено.

Бони ги изпрати с гневен поглед.

— Да предположим, че те ти повярват. Какво искаш да направят? — попита я Мат. Тя не бе забелязала кога се беше приближил до нея.

— Не зная. Каквото и да е, само да не стоят като агнета и да чакат да бъдат избити. — Погледна го в лицето. — Мат, добре ли си?

— Не зная. А ти добре ли си?

Бони се замисли.

— Не. Искам да кажа, че донякъде съм изненадана, че все пак съм сравнително добре, защото когато Елена умря, отначало просто не можех да го понеса, нито да го приема. Всичко, което се случи... Но пък и не бях толкова близка със Сю, а освен това... не зная! — Отново ѝ се прииска да удари нещо. — Всичко това ми дойде прекалено много!

— Ти си полудяла.

— Да, полудяла съм. — Внезапно Бони осъзна какво изпитваше през целия ден. — Убийството на Сю беше не просто нещо грешно. То беше нещо зло. Истинско зло. И който го е направил, не бива да се измъкне просто така. Тогава светът би се превърнал в място, където

всичко това може да се случва и да остава ненаказано... — Не събра сили, за да довърши.

— И тогава какво? Повече не искаш да живееш тук? Какво ще стане, ако светът действително е такъв?

Погледът му оставаше все така примиренчески, пълен с горчивина и болка. Бони беше потресена, но все пак заяви твърдо:

— Няма да позволя да е такъв. Нито пък ти.

Той само я изгледа така, сякаш беше дете, настояващо, че Дядо Коледа съществува.

— Ако очакваме другите да ни възприемат насериозно — обади се Мередит, — по-добре ще е самите ние да се възприемаме насериозно. Елена се свърза с нас. Тя иска да направим нещо. Ако сега наистина вярваме в това, по-добре ще е да си изясним какво е то.

Лицето на Мат се сгърчи при споменаването на Елена. Бедничкият, ти още си влюбен в нея, както и преди, помисли си Бони. Само се чудя дали нещо може да те накара да я забравиш?

— Ще ни помогнеш ли. Мат? — попита го тя.

— Ще помогна — обеща тихо Мат. — Но още не зная какво смяташ да правиш.

— Смятаме да спрем този ненормалник, преди да е убил още някого — обясни му Бони. За пръв път осъзна, че тъкмо това възнамеряваше да стори.

— Сама? Защото ти си сама, трябва да си наясно с това.

— *Ние* сме сами — поправи го Мередит. — Тъкмо това се опита да ни каже Елена. Тя каза, че трябва да направим магия за призоваване, за да поискаме помощ.

— Някаква лесна магия само с две съставки — припомни си Бони тази подробност от съня си. Сега беше силно развълнувана. — Каза още, че вече ми е съобщила тези две съставки... само дето не е.

— Снощи тя каза, че имало разрушаваща намеса, която смуцава връзката с нея — рече Мередит. — Сега на мен всичко това ми звучи като обикновен сън. Мислиш ли, че момичето, с което си пила чай, наистина е било Елена?

— Да — заяви Бони уверено. — Искам да кажа, че зная, че всъщност не сме били на никакво шантаво чаено парти в Топлите извори, но си мисля, че Елена е изпратила това съобщение в мозъка ми. И тогава се намеси нещо, което я победи и я изтласка оттам. Но тя

се съпротивляваше и накрая, макар и съвсем за кратко, успя да си възвърне контрола върху ситуацията.

— Добре. Тогава това означава, че трябва да се концентрираме върху началото на съня, когато Елена все още е можела да осъществява връзка с теб. Но ако това, което ти е казала, вече е било изопачено от нечие влияние, може би ще е изглеждало странно. Може да става дума точно за това, което е казала, може да е нещо, което е направила...

Бони вдигна ръката си, за да докосне къдриците си.

— Коса! — извика тя.

— Какво?

— Коса! Попитах я кой ѝ прави косата и после си поговорихме за това, а тя подхвърли: „Косата е много важна“. Мередит, помниш ли... снощи, когато се опита да ни съобщи съставките, първата буква на едната от тях беше К!

— Това е! — Черните очи на Мередит заблестяха. — Сега трябва само да се досетим и за другата съставка.

— Но аз зная коя е! — Смехът на Бони бликна като водопад. — Тя ми го каза веднага, след като поговорихме за косата, а аз си казах, че ми се струва доста странна. Точните ѝ думи бяха: „Кръвта също е важна.“

Мередит затвори очи, за да обмисли току-що казаното от Бони.

— Ами снощи спиритическата дъска ни каза „Кръвкръвкръв“. Помислих си, че това е още нещо, което ни заплашва, но не е било така — заговори Мередит, като отвори очи. — Бони, мислиш ли, че сме на прав път? Че това са двете съставки или трябва да започнем да си блъскаме главите заради онази тъмна слуз и мишката в сандвичите?

— Това са съставките — заяви Бони твърдо. — Точно те се използват в магиите за призоваване. Сигурна съм, че в книгите за магии на келтите мога да открия ритуал, в който се използват коса и кръв. Просто трябва да си представим този, когото трябва да призо...

Бони изведнъж спря да говори и ги погледна объркано от мисълта, преминала през главата ѝ.

— Отдавна се питах кога ще се сетиш — обади се Мат, произнасяйки най-дългото си изречение от доста време насам. — Проблемът е, че не знаеш кого трябва да призовем, нали?

[1] Дизайнер (1940–1986), основател на модна къща за изискани дрехи в спортен стил. — Б.пр. ↑

4

Мередит наклони глава и погледна иронично към Мат.

— Хм — рече тя. — Е, на кого мислиш, че би се обадила Елена, ако трябваше да потърси помощ, когато е в беда?

Лицето на Бони придоби виновно изражение, когато видя реакцията на Мат. Не беше честно Мередит да го подкача на тази тема.

— Елена каза, че убиецът е прекалено силен за нас и заради това се нуждаем от помощ — обясни тя на Мат. — Аз се сещам само за една личност, която според Елена може да се справи с този убиец психопат.

Мат бавно кимна. Бони не можеше да разбере какво изпитва той в този момент. Двамата със Стефан някога бяха много добри приятели и си останаха такива дори и след като Елена предпочете Стефан пред Мат. Ала това беше, преди Мат да узнае какъв всъщност е Стефан и на какво насилие е способен той. В гнева и мъката си заради смъртта на Елена Стефан едва не уби Тайлър Смолуд и още пет други момчета. Дали Мат можеше наистина да забрави това? Щеше ли да понесе Стефан отново да се завърне във Фелс Чърч?

Лицето на Мат остана безизразно.

— Тогава всичко, от което се нуждаем, е да вземем малко кръв и да отрежем кичур коса — заговори отново Мередит. — Ще се лишиш от една-две къдрици, нали, Бони?

Бони така се беше отнесла нанякъде, че едва не пропусна последните й думи. Но после поклати глава.

— Не, не, не. Не става дума за нашата кръв и коса. Трябва ни кръв и коса от този, когото искаме да призовем.

— Какво? Но това е нелепо. Ако имахме кръвта и косата на Стефан, нямаше да е необходимо да го призоваваме, нали така?

— Не се бях сетила за това — призна Бони. — При магиите за призоваване обикновено необходимите неща се набавят предварително и се използват по-късно, когато искаш да повикаш желаната личност. А сега това е невъзможно.

Мередит смръщи вежди.

— Тогава защо Елена ще иска от нас нещо невъзможно?

— Елена често искаше невъзможни неща — отсече мрачно Бони.
— Не ме гледай така, Мат, знаеш, че го правеше. Тя не беше светица.

— Може би, но конкретно това не е чак толкова невъзможно — рече Мат. — Досещам се за едно място, където може да са останали следи от кръвта на Стефан, а пък ако имаме малко повече късмет, ще намерим и малко от косата му. Говоря за криптата.

Бони потрепна, но Мередит само кимна.

— Разбира се. Докато Стефан е бил вързан там, сигурно е оцапал с кръвта си всичко наоколо. А по време на схватката навярно е изгубил и част от косата си. Ако всичко там е останало непокътнато...

— Не мисля, че някой е слизал там долу след смъртта на Елена — промърмори Мат. — Полицаяте извършиха огледа и след това си тръгнаха. Но така или иначе съществува само един начин да установим това.

Колко съм сбъркала, помисли си Бони. Сбърках в преценката си дали Мат ще може да понесе завръщането на Стефан. Ето че той е готов на всичко, за да ни помогне да го призовем.

— Мат, иде ми да те разцелувам! — възкликна тя.

За миг ѝ се стори, че забеляза някакво неясно за нея проблясване в очите на Мат. Може би беше от изненада, но можеше да е и нещо много повече. Изведнъж Бони се зачуди какво ще направи той, ако тя го целуне.

— Всички момичета все това казват — отвърна той и сви рамене в израз на шеговито примирение. За пръв път през този ден се отпусна.

Мередит обаче остана сериозна.

— Хайде, да вървим. Чака ни доста работа, а последното, което искаме, е да останем в криптата след мръкване.

Криптата се намиреше под разрушената църква, издигаща се на хълма до гробището. Вече е късно следобед, но все още е достатъчно светло, не спираше да си повтаря Бони, докато се изкачваха по хълма, но кожата ѝ бе настръхнала. Новото гробище от едната страна на хълма бе доста мрачно място, но старото от другата страна изглеждаше зловещо дори и на дневна светлина. Много надгробни плочи бяха килнати в безпорядък върху земята, гъсто обрасла с трева. Повечето от

тях бяха на младите мъже, загинали през Гражданската война. Не беше необходимо да си медиум или ясновидец, за да усетиш присъствието им.

— Неспокойни духове — промърмори тя.

— Хм? — изрече Мередит, докато пристъпваше през купчината отломки, останали от едната от срутените стени на църквата. — Виж, капакът на гробницата е останал отместен. Това е много добре, защото се притеснявах дали ще успеем да го вдигнем.

Погледът на Бони се плъзна замислено по белите мраморни статуи, изсечени върху отместения капак.

Хонория Фел лежеше там редом до съпруга си със скръстени върху гърдите ръце — нежна и спокойна, но излъчваща тъга. Но Бони знаеше, че не може да очаква помощ от двамата покойници. Хонория бе изпълнила дълга си към града, който бе основала.

Тук оставих Елена, припомни си мрачно Бони, докато гледаше надолу в квадратната дупка, водеща към криптата. Железните скоби се губеха в тъмнината.

Дори и с помощта на фенерчето на Мередит беше трудно да слязат в подземие. Вътре беше тъмно и тихо. Стените бяха облицовани с добре огладени камъни. Бони едва се сдържаше да не се разтрепери.

— Виж — рече Мередит тихо.

Мат насочи лъча на фенерчето към желязната порта, разделяща преддверието на криптата от главната погребална камера. По камъка зад вратата на няколко места се чернееха следи от кръв. На Бони ѝ прилоша, докато гледаше засъхналите локвички и струйки съсирена кръв.

— Всички знаем, че Деймън бе ранен най-тежко. — Мередит пристъпи напред. Звучеше спокойно, но Бони долавяше усилията ѝ да овладее страха си. — Следователно той трябва да е бил от тази страна, където е изтекла най-много кръв. Стефан каза, че Елена е била в средата на криптата. Това означава, че Стефан трябва да е бил... ето тук. — Тя се наведе към пода.

— Почакай — намеси се Мат. — Аз ще го направя. Ти само дръж фенерчето. — Той предвидливо беше взел един пластмасов нож от колата на Мередит и застърга по инкрустирания камък. Бони преглътна, благодарна, че за закуска беше изпила само чаша чай.

Можеше да понесе абстрактната мисъл за кръвта, но когато я видиш на живо... особено след като знаеш, че е кръв на приятел, който е бил измъчван...

Момичето извърна глава и се загледа в каменните стени, замислена за Катрин. Двамата, Стефан и по-големият му брат Деймън, са били влюбени в Катрин, когато през петнадесети век са живеели във Флоренция. Но не знаели, че любимата им девойка не била човешко същество. Някакъв вампир в родното ѝ село в Германия я променил, за да ѝ спаси живота, когато била много тежко болна. Катрин на свой ред превърнала двете момчета във вампири.

И тогава, припомни си Бони, тя инсценирала собствената си смърт, за да накара Деймън и Стефан да спрат да се бият заради нея. Но не се получило. Двамата се намразили повече от всякога, а заради това и тя ги намразила. Върнала се при вампира, който я бил преобразил, и с течение на годините се превърнала в същото зло като него. Накрая вече не искала нищо друго, освен да унищожи двамата братя, които някога толкова обичала. Подмамила ги във Фелс Чърч, за да ги убие и почти бе успяла да постигне целта си именно в тази крипта, където сега беше Бони. За да я спре, Елена бе заплатила с живота си.

— Ето — проговори Мат, а Бони примигна и се върна в настоящето. Мат стоеше с хартиена кърпичка в ръка, пълна с люспи от кръвта на Стефан. — Сега е ред на косата — добави той.

Опипаха пода с пръсти, ровиха се сред прахоляка и шумата, както и сред остатъци от нещо, което Бони не успя да разпознае. Сред всички тези останки от вече мъртва материя се намираха и дълги кичури от бледо-златиста коса. Косата на Елена... или на Катрин, помисли си Бони. Много си приличаха. Имаше също и по-къси косми от черна коса, по-чупливи и леко къдриви. На Стефан.

Беше пипкава и трудна задача да сортират всичко събрано и да отделят само необходимите косми в другата хартиена кърпичка. Повечето от работата свърши Мат. Когато приключиха, всички бяха изморени, а светлината, проникваща от квадратния отвор на капака, почти бе избледняла. Но Мередит се усмихна заканително.

— Успяхме — каза тя. — Тайлър иска Стефан да се върне в града. Е, ние *ще* се постареем желанието му да се сбъдне.

А Бони, която досега не обръщаше особено внимание на ставащото, все още потънала в мислите си, внезапно се смрази.

Дотолкова се бе вгълбила в други неща, нямащи нищо общо с Тайлър Смолуд, но споменаването на името му дръпна някаква струна в съзнанието ѝ. Нещо, което беше осъзнала на паркинга, но след това бе забравила заради избухналия разгорещен спор. Думите на Мередит върнаха мисълта и всичко ѝ се изясни. Откъде *знаеше* той, зачуди се тя и сърцето ѝ се разтуптя.

— Бони? Какво има?

— Мередит — промълви тя тихо, — казала ли си на някого от полицаите, че сме били във всекидневната, когато на горния етаж се разигра трагедията със Сю Карсън?

— Не. Мисля, че казах само, че сме били на долния етаж. Защо?

— Защото аз също не съм им го казала. А и Вики не би могла, защото отново не е на себе си, а по това време Сю вече е била мъртва, а Каролайн беше навън. Но Тайлър знаеше. Спомни си какво каза той: „Ако не се беше крила във всекидневната, щеше да видиш какво се е случило.“ Откъде го е узнал?

— Бони, ако се опитваш да ми кажеш, че Тайлър е убиецът, това просто не се връзва. Преди всичко той не е достатъчно умен, за да организира подобна убийствена оргия — заключи Мередит.

— Но има още нещо. Мередит, миналата година на бала на долните класове Тайлър ме докосна по голото рамо. Никога няма да го забравя. Ръката му беше голяма, месеста, гореща и потна. — Бони потръпна от неприятния спомен. — Също като ръката, която ме сграбчи миналата нощ.

Но Мередит само поклати глава. Дори и Мат не изглеждаше убеден.

— Елена със сигурност едва ли би си губила времето да ни моли да върнем Стефан заради Тайлър — рече той. — Аз сам мога да се погрижа за него с две яки десни крошета.

— Помисли, Бони — додаде Мередит. — Дали Тайлър има толкова голяма психическа сила, че да премества планшета на спиритическата дъска или да се явява в сънищата ти? *Има* ли?

Не, нямаше. Тайлър също като Каролайн беше безчувствен като пън. Бони не можеше да го отрече. Но в същото време не можеше да пренебрегне това, което ѝ подсказваше интуицията. Наистина нямаше

смисъл, но тя не можеше да се отърси от подозрението, че миналата нощ Тайлър е бил в къщата.

— По-добре ще е да тръгваме — предложи Мередит. — Вече се стъмни и баща ти ще побеснее.

През целия път на връщане тримата мълчаха. Бони все още си мислеше за Тайлър. Щом пристигнаха в къщата на Бони, отнесоха тайно двете хартиени кърпички в стаята ѝ на горния етаж и се заровиха в книгите на Бони за магиите на келтите и друидите. Откакто бе открила, че произлиза от род на древни магьосници, Бони много се интересуваше от друидите. Именно в една от книгите за тях тя откри магия за призоваване.

— Трябва да купим свещи — каза Бони. — И да си набавим чиста вода... по-добре да е бутилирана — обърна се към Мередит. — Ще ни е нужен също тебешир, за да очертаем кръг на пода, както и съд, който да поставим в средата и в него да запалим малък огън. Всичко това го има вкъщи. Няма закъде да бързаме, защото магията трябва да се направи точно в полунощ.

До дванайсет часа оставаше още много време. Мередит излезе до близкия магазин и купи всичко необходимо. Вечеряха заедно със семейството на Бони, макар че никой нямаше много апетит. Към единадесет часа Бони начерта кръг върху дъските на пода в стаята си и постави в него всички необходими предмети. Започна точно когато часовникът удари дванадесет.

Докато Мат и Мередит наблюдаваха, Бони запали малък огън в глинената купа. Трите свещи горяха зад купата. Бони пхна карфица в средата на една от свещите. После разви едната хартиена кърпичка и внимателно разбърка изсъхналите люспи кръв във винена чаша с вода. Водата тутакси се оцвети в розово.

Отвори втората хартиена кърпичка. Трите кичура от черната коса бяха поставени в огъня и скоро запращяха и се разнесе неприятен мирис. После Бони добави и три капки от оцветената от кръвта вода, които моментално засъскаха.

Погледът ѝ се насочи към думите от разтворената в скута ѝ книга:

„Бързо се изправи на крака,

три пъти призован от моята магия,
три пъти събуден от моя огън.
Ела незабавно при мен.“

Тя прочете думите бавно три пъти на глас. После седна с кръстосани крака. Огънят загоря с повече дим, а пламъците на свещите затанцуваха.

— А сега какво? — попита Мат.

— Не зная. В книгата се казва само, че средната свещ трябва да изгори до карфицата.

— А после какво?

— Предполагам, че ще разберем, когато се случи.

Във Флоренция се зазоряваше.

Стефан наблюдаваше момичето, което слизаше по стъпалата, леко отпуснало едната си ръка върху перилото, за да запази равновесие. Движенията ѝ бяха бавни и унесени, сякаш се носеше сред мъгла.

Внезапно тя се олюля и се улови по-здраво за перилото. Стефан бързо се озова до нея и я подхвана под лакътя.

— Добре ли си?

Тя го изгледа все така унесено. Беше много красива. Скъпите ѝ дрехи бяха по последна мода, а стилно подстриганата ѝ коса беше руса. Туристка. Знаеше, че е американка още преди тя да заговори.

— Да... мисля, че... — Кафявите ѝ очи бяха нефокусирани.

— Можеш ли се прибереш сама? Къде си отседнала?

— На Виа деи Конти, до параклиса на Медичите. Аз съм във Флоренция по програмата на университета „Гонзага“.

По дяволите! Следователно не беше туристка, а студентка. А това означаваше, че ще отнесе спомена за тази история и ще разказва на състудентките си за красивия италиански младеж, с когото се бе срещнала предишната вечер. Онзи с очи черни като нощта. Онзи, който я бе завел в разкошния си дворец на Виа Торнабуони, където я бе почерпил с вино и бяха вечеряли, а след това на лунна светлина навън

в оградения отвсякъде вътрешен двор или може би в стаята му младежът се бе навел над нея, за да надникне в очите ѝ и...

Погледът на Стефан се отмести от двете червенеещи се рани на шията на момичето. Толкова често беше виждал подобни белези — как можеха все още да му въздействат? Но му въздействаха, повдигаше му се при вида им.

— Как се казваш?

— Рейчъл, с „ъ“ — подчерта тя.

— Добре, Рейчъл. Погледни ме. Сега ще се върнеш в твоя пансион и няма да си спомняш нищо за изминалата нощ. Няма да знаеш къде си ходила или с кого си се срещала. И никога не си ме виждала. А сега го повтори.

— Не помня нищо за изминалата нощ — послушно заповтаря тя, без да откъсва очи от неговите. Силите на Стефан не бяха толкова могъщи, както ако бе пил човешка кръв, но все пак бяха достатъчни за внушението. — Не зная къде съм ходила, нито кого съм видяла. И никога не съм те виждала.

— Добре. Имаш ли достатъчно пари, за да се върнеш обратно? Ето, вземи. — Стефан измъкна от джоба си и ѝ подаде цяла шепа изпомачкани италиански лири, предимно по петдесет и по сто хиляди, след което побърза да я изведе навън.

Когато тя се настани на сигурно място в таксито, той се върна вътре и се запъти право към спалнята на Деймън.

Брат му се бе облегал на стената до прозореца и белеше портокал. Все още не се бе преоблякъл. При влизането на Стефан вдигна глава и го изгледа недоволно.

— Обикновено се чука на вратата — рече той сърдито.

— Къде си я срещнал? — попита Стефан. А после, след като Деймън го удостои само с един недоумяващ поглед, добави: — Онова момиче, Рейчъл.

— Така ли се казва? Не си направих труда да я попитам. Срещнахме се в бара на Джили. Или може би беше в бара на Марио. Защо питаш?

Стефан едва сдържа гнева си.

— Това не е единственото, за което не си си направил труда. Дори не си се постарал да ѝ внушиш да те забрави. Да не би да искаш да те заловят, Деймън?

Деймън изкриви устни в пренебрежителна усмивка и разгъна обелената кора на портокала.

— Мен никога не ме залавят, малки братко.

— Тогава какво ще направиш, когато тръгнат по следите ти? Когато някой се досети: Боже мой, на Виа Торнабуони има чудовище, което смуче кръв? Ще избиеш всичките си преследвачи? Или ще изчакаш да разбият външната врата и тогава ще се стопиш в мрака?

Деймън го изгледа предизвикателно. Ехидната усмивка продължаваше да трепти на устните му.

— Защо не?

— Върви по дяволите! — избухна Стефан. — Чуй ме, Деймън. Това трябва да спре.

— Трогнат съм от загрижеността ти за безопасността ми.

— Не е честно, Деймън. Да се възползваш от едно момиче, което не е искало...

— О, тя го искаше, братко. И то много го искаше.

— А ти обясни ли й какво може да й причини това? Предупреди ли я за последиците от размяната на кръв с вампир? Спомена ли й за кошмарите, за налудничавите видения? Или тя искаше и това? — Деймън явно нямаше намерение да му отговоря, затова Стефан продължи все така яростно: — Знаеш, че не е редно.

— Знам. — Деймън удостои брат си с една от внезапните си, крайно дразнещи усмивки, която се скри така бързо, както се бе изписала на лицето му.

— И не ти пука — рече Стефан глухо и отвърна поглед.

Деймън захвърли портокала. Тонът му остана благ и убедителен.

— Малки братко, светът е пълен с нередни неща, както ти ги наричаш. Защо не се отпуснеш и не се присъединиш към печелившите? Така е много по-забавно, уверявам те.

Стефан усети как гневът му отново пламна.

— Как можа да го кажеш? — изригна той. — Нищо ли не научи от Катрин? Тя избра „печелившата страна“.

— Катрин умря прекалено бързо — отвърна Деймън. Отново се усмихваше, но очите му бяха студени.

— И сега ти мислиш единствено за отмъщението? — Като погледна към брат си, Стефан усети съкрушителна тежест в гърдите си. — Както и за собственото си удоволствие.

— А за какво друго да мисля? Насладата е единствената реалност, малки братко... насладата и властта. И ти си ловец по природа също като мен — заяви Деймън. След което додаде: — Между впрочем не помня някой да те е канил във Флоренция при мен. И след като не се забавляваш, защо просто не си тръгнеш?

Тежестта в гърдите на Стефан внезапно се стегна и стана непоносима, но погледът му, прикован в Деймън, не трепна.

— Ти знаеш защо — изрече той съвсем тихо. И най-после изпита задоволство, като видя Деймън да свежда очи.

Стефан сякаш още чуваше в съзнанието си думите на Елена. Тогава тя умираше и гласът ѝ звучеше много слабо, но той я чуваше ясно. *Двамата трябва да се грижите един за друг. Стефан, ще ми обещаеш ли? Ще ми обещаеш ли, че двамата ще се грижите един за друг?*

— Ти знаеш защо не мога да си тръгна — заговори отново той на Деймън, който не го погледна в очите. — Можеш да се преструваш, че никак не ти пука. Можеш да заблудиш всички останали. Но аз зная, че това не е така. — Може би в този момент щеше да е по-любезно да остави Деймън сам, но Стефан не беше в настроение за любезности. — Онова момиче, което си забърсал, Рейчъл, косата ѝ беше подобна, но очите ѝ нямаха същия цвят, защото очите на Елена бяха сини.

След което се обърна с намерението да остави Деймън да поразмисли... ако Деймън, разбира се, би си направил труда за нещо разумно. Но така и не стигна до вратата.

— Там е! — извика Мередит силно, вперила поглед в пламъка на свещта и карфицата.

Бони затаи дъх. Нещо се разтвори пред нея като сребърна нишка, като сребърен тунел за връзка. И тя се втурна по него, неспособна да се спре или да забави скоростта си. О, Господи, каза си тя, когато стигна до края и се блъсна...

Светкавицата в главата на Стефан бе беззвучна, без блясък, но мощна. В същото време усети много силно, извиващо тялото му дръпване. И подтик да следва... нещо. Това не приличаше на лукавото

внушение на Катрин да отиде някъде. Нечие съзнание го зовеше. Заповед, на която не можеше да не се подчини.

Той долови нечие присъствие в проблясъка, но не можеше да повярва кой беше отсреща.

Бони?

Стефан! Това си ти! Получи се!

Бони, какво си направила?

Елена ми каза. Честна дума, Стефан, тя беше. Ние сме в беда и се нуждаем от...

И това бе всичко. Връзката прекъсна, сви се сама в себе си, смали се до размера на връх на карфица. Пропадна, а след това стаята завибрира от Силата.

Стефан и брат му останаха няма вторачени един в друг.

Бони въздъхна дълбоко, без да осъзнава, че вече е освободена от връзката. Отвори очи, макар да не си спомняше кога ги е затворила. Лежеше по гръб. Мат и Мередит се бяха надвесили над нея с тревожни лица.

— Какво стана? Получи ли се? — притеснено попита Мередит.

— Получи се. — Тя се остави да ѝ помогнат да се изправи. — Осъществих контакт със Стефан. Казах му. Сега ни остава само да чакаме и да видим дали ще дойде.

— А спомена ли му за Елена? — попита Мат.

— Да.

— Тогава ще дойде.

Понеделник, 8 юни

23 ч. 15 м.

Мило дневниче,

Изглежда тази вечер не мога да спя, затова реших да напиша. Днес през целия ден все чаках нещо да се случи. Не може да направиш магия и тя да подейства така добре, а пък после нищо да не се случи.

Но досега нищо не се случи. Не ходих на училище, защото мама реши, че е по-добре да си остана у дома. Тя беше много разстроена, задето Мат и Мередит останаха толкова до късно у нас в неделя вечерта, та накрая ми се скара, че се нуждая от почивка. Но всеки път, когато се опитвах да заспя, пред очите ми изплуваше лицето на Сю Карсън.

Бащата на Сю произнесе словото на погребението на Елена. Сега се чудя кой ли пък ще говори в сряда в памет на Сю? Уф, трябва вече да спра все да си мисля за тези неща. Май няма да е зле да се опитам да поспя. Ако си легна със слушалките, кой знае, може би няма да виждам Сю.

Бони остави дневника върху нощното шкафче и се пресегна за уокмена си. Претърси станциите, докато гледаше в тавана с натежали клепачи. Сред пукота на статичното електричество в ушите ѝ прозвуча гласът на един диджей:

— А ето и едно златно парче за всички вас, фенове на приказните петдесетте години. „Лека нощ, любима“ на групата „Шпаньолите“, записано от Вий Джий...

Приятната музика скоро унесе Бони.

Шейкът беше ягодов — любимият на Бони. От джубокса се лееше „Лека нощ, любима“, а барплотът беше идеално почистен. Но Елена, помисли си Бони, всъщност никога не бе носила широки поли.

— Не е широка — каза тя и посочи полата си с ръка. Елена вдигна очи от чашата с шоколадов шейк. Русата ѝ коса беше прибрана назад в конска опашка.

— Кой ли вече обръща внимание на такива неща? — попита Бони.

— Ти, глупаче. Аз съм тук само на гости.

— О! — Бони отпи от шейка. Сънища. Имаше причина да се страхува от сънищата, но точно сега не можеше да се досети каква бе тя.

— Не мога да остана задълго — каза Елена. — Мисля, че той вече знае, че съм тук. Дойдох само за да ти кажа... — Тя се намръщи.

Бони я погледна разбиращо.

— И ти ли не можеш да си спомниш? — Отпи от шейка. Имаше странен вкус.

— Аз умрях твърде млада, Бони. Имах да свърша още толкова много неща, още толкова много да постигна. Но сега трябва да ти помогна.

— Благодаря — отвърна Бони.

— Да знаеш, никак не е лесно. Нямам толкова много сили. Трудно е да се справяш с всичко тук и едновременно с това да владееш положението.

— Трябва да владееш положението — съгласи се Бони и кимна. Чувстваше се странно замаяна. По дяволите, какво имаше в проклетия шейк?

— Не мога да контролирам всичко, а пък всичко тук се оказва доста странно. Предполагам, че е негово дело.

Винаги ми се противопоставя. Той ни следи. И всеки път, когато се опитвам да се свържа, той се появява.

— Добре. — Стаята се завъртя пред очите ѝ.

— Бони, слушаш ли ме? Той може да използва страха ти срещу теб. Това е начинът, по който действа.

— Добре...

— Но не бива да му позволяваш. Кажу на всички за това. Кажу и на Стефан... — Елена замлъкна и притисна ръка към устата си. Нещо падна в шоколадовия ѝ шейк.

Беше зъб.

— Той е тук. — Гласът на Елена беше странен и неясен. Бони се вгледа в зъба, хипнотизирана от ужас. Той лежеше точно в средата на сметаната, сред натрошените бадеми. — Бони, кажи на Стефан...

Още един зъб плъкна в чашата, сетне и още един. Елена се разрида и побърза да закрие уста с двете си шепи. Очите ѝ бяха ужасени, безнадеждни.

— Бони, не си отивай...

Но Бони вече се препъваше и залиташе, отдръпвайки се назад. Всичко се завъртя, завихри. Шейкът забълбука в чашата като кипнала течност. Само че това въобще не беше шейк. Беше кръв. Яркочервена и пенеста като нещо, което ще изхраниш, миг преди да умреш. Стомахът на Бони се присви в адска необуздана конвулсия.

— Кажу на Стефан, че го обичам! — Прозвуча като глас на беззъба старица и завърши с истерично хлипане. Бони изпита неопишуемо облекчение от обгърналия я мрак и последвалата забрава.

Бони загриза края на флумастера, приковала поглед върху часовника, докато всъщност си мислеше за датите от календара. Оставаха ѝ още осем дена и половина в училище. Беше ѝ окончателно писнало, ама нали все някак си трябваше да издържи. Макар че всяка минута тук, сред цялата тази врява, за нея бе истинско изпитание.

Един от съучениците ѝ, ѝ бе заявил право в лицето, като се отдръпна от нея на стъпалата:

— Не искам да те обиждам, но нещо много начесто взеха да мрат тия твои приятелки.

Разплаканата Бони мигом се втурна презглава в дамската тоалетна.

Но сега тя не искаше нищо друго, освен кракът ѝ никога, ама никога повече да не стъпи в училището, за да бъде далеч от всичките тези тъй трагично опечалени лица и обвиняващи погледи... или още по-лошо — съжالياващите погледи. Директорът произнесе траурно слово пред всички ученици за „това ново нещастие“ и за „тази ужасна

загуба“, а през цялото време Бони усещаше като свредели в гърба си прогарящите погледи на съучениците си.

Та щом удари звънецът, тя първа се втурна навън през вратата. Но вместо чинно да се запъти към стаята за следващия час, отново се скри в тоалетната, за да изчака там следващия звънец. Чак когато коридорът се изпразни, забърза към крилото, където се намираше кабинетът по чужди езици. Мина покрай дъската с обявите и съобщенията за събитията, планирани за края на учебната година, без въобще да ги погледне. Какво значение имаха изпитите за SAT и дори дипломирането, какво значение въобще имаше всичко останало? Та нали всички те можеха да не доживеят до края на месеца...

В бързината едва не връхлетя върху някаква фигура в коридора. Вдигна рязко поглед от краката си и го насочи към модните обувки на непознатия. Над тях се виждаха джинси, плътно прилепнали, но достатъчно износени, за да смекчават очертанията на коравите мускули. Тесни бедра. Солиден гръден кош. Лице, способно да доведе до полуда някой скулптор: чувствени устни, високи скули. Черни очила. Леко пригладена назад черна коса. За миг Бони остана със зяпнала уста.

О, Господи, бях забравила колко е страхотен, помисли си момичето. Прости ми, Елена, но малко остава да му се нахвърля.

— Стефан! — извика тя.

После съзнанието ѝ отново се завърна в реалността и тя се огледа тревожно наоколо. Нямаше жива душа. Веднага го сграбчи за ръката.

— Луд ли си да се появяваш тук? Да не си откачил?

— Трябваше да те намеря. Мислех, че е спешно.

— Така е, но... — Той изглеждаше толкова не на място, застанал на сред коридора на гимназията. Толкова екзотичен. Като зебра сред стадо овце. Тя като обезумяла моментално го задърпа към стаичката на чистачките.

Но той не помръдна. Беше по-силен от нея.

— Бони, ти каза, че искаш да поговорим за...

— Трябва да се скриеш! Отивам да взема Мат и Мередит и ще ги доведе тук, след което ще поговорим. Но ако някой те види, вероятно ще те линчуват. Защото имаше още едно убийство...

Лицето на Стефан се промени и той се остави тя да го поведе към стаичката. Опита се да ѝ каже нещо, но след това явно реши да си замълчи.

— Ще те чакам — каза само.

Отне ѝ само няколко минути да намери Мат в кабинета по авторемонт, а Мередит в класа по икономика. Те забързаха обратно към стаичката на чистачките, за да изведат Стефан колкото може по-бързо от училището, без да предизвикват нечии подозрения.

Все някой ще ни види, дяволите да го вземат, трескаво си повтаряше Бони. И тогава всичко ще зависи от това *кой* ще е този някой и какви слухове ще плъзнат в училището.

— Трябва да го отведем на безопасно място, но не и в къщата на някого от нас — заяви Мередит. Прекосиха паркинга на училището с максимално възможната бързина.

— Чудесно, но къде? Почакай малко, какво ще кажеш за пансиона?... — Гласът на Бони секна. На паркинга пред нея се виждаше малка черна кола. Италиански автомобил, лъскав, елегантен и страшно секси. Прозорците бяха затъмнени въпреки забраната, така че не можеше да се види кой седи вътре. После Бони зърна емблемата с жребец на капака.

— О, *Боже мой*.

Стефан хвърли само един разсеян поглед към ферарито.

— Това е колата на Деймън.

Три чифта очи се обърнаха шокирано към него.

— На *Деймън*? — изкрещя Бони. Надяваше се, че Стефан има предвид, че Деймън само му е заел колата.

Но прозорецът се спусна и отвътре се показва черна коса, адски лъскава, като боята на колата. А под косата — огледални слънчеви очила и една много бяла усмивка.

— Бонджорно — поздрави Деймън невъзмутимо на майчиния си език. — Някой да иска да го повозя?

— О, *Боже мой* — тихо повтори Бони. Но не се отдръпна.

Стефан бе видимо нетърпелив.

— Отиваме в пансиона. Ти ни следвай, но паркирай зад обора в задния двор, за да не види някой колата ти.

Мередит насила издърпа Бони по-далеч от ферарито. Не че Бони харесваше Деймън или че се канеше да го разцелува, както на купона в

квартирата на Аларик. Знаеше, че той е опасен. Може би не толкова, колкото Катрин, но все пак лош. Бе убивал безпричинно, просто за развлечение. Той бе убил господин Танър, учителя по история в Къщата на духовете на последния Хелоуин. Можеше всеки момент отново да убие.

Може би тъкмо заради това пред него Бони се чувстваше като мишка пред лъскава черна змия.

Като се усамотиха в колата на Мередит, двете момичета си размениха многозначителни погледи.

— Стефан не биваше да го взима със себе си — отбеляза Мередит.

— Може пък Деймън да е дошъл просто така, за развлечение — предположи Бони. Не вярваше, че Деймън беше от онези, които ще позволят да бъдат отведени някъде против волята си.

— Но защо му е трябвало да идва? Не е за да ни помогне, това поне е сигурно.

Мат не каза нищо. Дори сякаш не забелязваше напрежението, изпълнило колата. Взираше се през предното стъкло, вгълбен в мислите си.

Небето отново започна да се заоблачава.

— Мат?

— Просто го остави на мира, Бони — каза Мередит.

Страхотно, няма що! — помисли си Бони. Депресията я обгърна като черно одеяло. Мат, Стефан и Деймън — всички до един си мислеха единствено за Елена.

Паркираха зад стария обор до ниската черна кола. Когато влязоха вътре, завариха Стефан сам. Той се обърна и Бони видя, че е свалил черните си очила. Прониза я лека тръпка, само колкото да настръхнат косъмчетата по ръцете и врата ѝ. Стефан не приличаше на нито едно от момчетата, които някога беше срещала. Очите му бяха тъй зелени, зелени като дъбовите листа през пролетта. Но в момента под тях се чернееха дълбоки сенки.

Последва неловък момент. Тримата стояха настрани и се взираха безмълвно в Стефан. Сякаш никой не знаеше какво да каже.

После Мередит се приближи до него и го улови за ръката.

— Изглеждаш уморен — рече.

— Дойдох колкото можах по-бързо. — Той я прегърна за кратко, донякъде колебливо.

Преди никога не би го направил, помисли си Бони. Винаги се бе държан много сдържано.

Тя пристъпи към него, за да получи полагащата ѝ се прегръдка. Тялото му под тениската бе студено и тя впрегна цялата си воля, за да не потрепери. Като се отдръпна назад, очите ѝ бяха замъглени. Какво изпитваше сега, когато Стефан Салваторе се бе завърнал във Фелс Чърч? Облекчение? Или тъга заради спомените, които беше донесъл със себе си? Страх? Само едно беше сигурно: идеше ѝ да се разплаче.

Стефан и Мат се спогледаха. Е, страхотна картинка, помисли си Бони. Беше почти забавно: върху лицата и на двамата бе изписано едно и също изражение. Болка и умора, както и старание да не го показват. Независимо от всичко, Елена винаги оставаше помежду им.

Накрая Мат протегна ръка и Стефан я стисна. Сетне двамата отстъпиха назад, доволни, че най-трудното бе минало.

— Къде е Деймън? — попита Мередит.

— Мотае се някъде наоколо. Реших, че може би е по-добре да останем няколко минути без него.

— Искаме няколко *десетилетия* да останем без него — изтърси Бони, преди да успее да се спре, а Мередит додаде: — Не може да му се вярва, Стефан.

— Мисля, че грешиш — рече Стефан тихо. — Ако пожелае, той може много да ни помогне.

— А междувременно всяка нощ ще убива неколцина от местните жители? — повдигна вежди Мередит. — Не биваше да го взимаш със себе си, Стефан.

— Не ме доведе той. — Гласът дойде някъде зад гърба на Бони, но застрашително близко. Бони подскочи, инстинктивно се хвърли към Мат, който я хвана за рамото.

Деймън се подсмихна леко, само с ъгълчето на устата си. Сега беше свалил черните си очила, но очите му не бяха зелени. Бяха черни като пространството между звездите. Но е почти толкова красив, колкото Стефан, неволно си помисли Бони, докато напипваше пръстите на Мат, за да ги стисне тревожно.

— Значи сега тя е с теб, така ли? — обърна се Деймън към Мат с небрежен тон.

— Не — сухо отвърна Мат, без да пуска Бони.

— Стефан не те е довел, така ли? — удиви се Мередит, застанала от другата страна. В сравнение с всички останали на нея присъствието на Деймън ѝ въздействаше най-слабо, най-малко се плашеше от него и заради това беше най-неподатлива на влиянието му.

— Не — призна Деймън, вперил поглед в Бони. Не се държи като другите, помисли си тя. Гледа където иска, без значение с кого разговаря. — Ти го направи.

— Аз ли? — слиса се Бони и леко потръпна. Не можеше да разбере какво има предвид.

— Ти направи магията, нали?

— Маги... — Ох, по дяволите. В съзнанието на Бони изплува следната картина: черните коси върху бялата хартиена кърпичка. Очите ѝ се отместиха към черната коса на Деймън, по-фина и права от тази на Стефан, но също толкова черна. Очевидно Мат бе допуснал грешка при сортирането на кичурите.

— Ти ни призова, Бони. — В гласа на Стефан се прокрадна нетърпение. — Ние дойдохме. Какво става?

Всички насядаха върху балите с леко загнило сено, освен Деймън, който остана прав. Стефан се приведе напред с ръце върху коленете, загледан в Бони.

— Ти ми каза... ти каза, че Елена е разговаряла с теб. — Преди да произнесе името ѝ, той направи продължителна пауза. Лицето му си оставаше напрегнато.

— Да. — Тя се насили да се усмихне. — Беше само сън, Стефан, при това много странен сън...

Разказа му го, както и случилото се след това. Стефан я изслуша напрегнато, като в зелените му очи припламваха искри всеки път, когато тя изричаше името Елена. А когато му описа края на купона в къщата на Каролайн и как бяха намерили тялото на Сю Карсън в задния двор, кръвта се отдръпна от лицето му, но не каза нищо.

— Накрая дойдоха полицаите и обявиха, че Сю е мъртва, но ние вече го знаехме — завърши Бони. — А после те прибраха Вики Бенет... бедната Вики само блънуваше несвързано. Не ни позволиха да говорим с нея, а майка ѝ затваря телефона всеки път, когато ѝ се обадим. Някои хора дори подхвърлят, че Вики го е направила, което е

пълна глупост. Но те не вярват, че Елена е разговаряла с нас, така че няма да повярват на нищо от това, което тя ни каза.

— А най-важното от всичко, което тя каза, беше думата „той“ — прекъсна я Мередит. — Няколко пъти я повтори. Следователно става дума за мъж, при това някой с много могъщи Сили.

— Именно този мъж ме сграбчи за ръката в коридора — вметна Бони. Тя разказа на Стефан за подозренията си към Тайлър, но както Мередит бе изтъкнала, Тайлър не се вписваше в образа на убиеца. Нямахше нито достатъчно мозък, нито Сила, за да бъде онзи, за когото Елена ги бе предупредила.

— А какво ще кажеш за Каролайн? — попита Стефан. — Възможно ли е тя да е видяла нещо?

— Тя беше навън — уточни Мередит. — Добра се до вратата и се измъкна, докато ние още се лутахме вътре. Чула писъците, но била прекалено изплашена, за да се върне обратно в къщата. Честно казано, не я обвинявам.

— Така че всъщност никой, освен Вики не е видял какво точно се е случило.

— Да. Но тя не може да каже нищо. — Бони продължи историята от там, където я бе прекъснала Мередит. — И след като видяхме, че никой не ни вярва, си спомнихме казаното от Елена за магията за призоваване. Решихме, че тя е искала да призовем теб, защото си е мислела, че можеш да помогнеш по някакъв начин. И така... ще можеш ли?

— Ще се опитам — обеща Стефан. Изправи се и направи няколко крачки, обърнат с гръб към тях. После се спря, без нищо да каже. Накрая рязко се обърна и погледна Бони в очите. — Бони — отново заговори, по-тихо, но все така напрегнато, — в твоите сънища наистина си разговаряла с Елена лице в лице. Как мислиш, ще можеш ли отново да изпаднеш в транс?

Бони леко се изплаши от това, което видя в очите му. Те блестяха изумруденозелени върху бледото му лице. Сякаш изведнъж успя да надникне зад маската му на самоконтрол. Под нея имаше толкова много болка, толкова много копнеж... както и толкова голямо напрежение, че едва издържаше да го гледа.

— Бих могла може би... но, Стефан...

— Тогава да го направим. Точно тук и сега. И ще видим дали ще можеш да ме вземеш със себе си. — Очите му бяха хипнотизиращи, но не с някаква скрита Сила, а с поразяващата мощ на волята. Бони искаше да го направи заради него... той я накара да го пожелае. Но споменът за последния сън ѝ дойде в повече. Не би могла отново да се изправи пред целия този ужас. *Не би могла.*

— Стефан, прекалено опасно е. Бих могла да се отворя за всичко... и тъкмо от това съм много изплашена. Ако това нещо обсеби съзнанието ми, не зная какво може да се случи. *Не мога*, Стефан. Моля те. Дори и да е само чрез спиритическата дъска, това може да се изтълкува като покана към него да дойде тук.

За миг тя си помисли, че той ще се опита да я застави да го стори. Устата му се стегна в упорита линия, а очите му заблестяха още по-ярко. Но след това пламъкът в тях бавно угасна.

Бони усети как сърцето ѝ се сви.

— Стефан, съжалявам — прошепна.

— Просто трябва сами да се заемем с това — реши Стефан. Маската върху лицето му отново се завърна, а усмивката му беше скована, сякаш му причиняваше болка. Заговори по-оживено: — Първо трябва да открием кой е убиецът и какво търси тук. Сега всички сме наясно, че някакво зло отново се е появило във Фелс Чърч.

— Но *защо*? — удиви се Бони. — Защо някакво зло създание ще се появи точно тук? Не се ли напатихме достатъчно?

— Прилича на странно съвпадение — обади се Мередит с леко насмешлив тон. — Защо все ние сме късметлиите?

— Не е съвпадение — възрази Стефан. Изправи се и вдигна ръце, сякаш не бе уверен откъде точно да започне. — Съществуват места по земята, които просто са... различни. Те преливат от психична енергия, положителна или отрицателна, добро или зло. Някои от тях винаги са били такива като например Бермудският триъгълник или равнината около Солсбъри, където е бил построен Стоунхендж. Други по-късно са се превърнали в по-особени зони, особено там, където се е проляла много кръв. — Погледна към Бони.

— Неспокойни духове — прошепна тя.

— Да. Тук наблизо е имало битка, нали?

— През Гражданската война — обади се Мат. — Точно тогава старата църква била разрушена. Било е страховито клане с много

жертви от двете страни. Никой не спечелил, но почти всички участници в сражението загинали. Горите наоколо са пълни с техните гробове.

— А земята е просмукана с кръвта им. Подобни места винаги събират всички свръхестествени сили. Непреодолимо привличат злото. Ето защо Катрин е била привлечена от Фелс Чърч. И аз го почувствах, когато кракът ми за пръв път стъпи тук.

— А ето че сега и още нещо се е появило — заключи Мередит, отново станала напълно сериозна. — Но как според теб можем да се преборим с това зло?

— Преди всичко ще трябва да изясним срещу какво ще се сражаваме. Мисля, че... — Но преди да довърши, се чу проскърцване, след което слаб слънчев лъч прониза праха в обора и освети балите със сено. Вратата на обора се откряна.

Всички застинаха, готови да скочат и да побегнат или да се втурнат в схватка. Но фигурата, побутваща с лакътя си голямата дървена врата, не изглеждаше застрашителна.

Госпожа Флауърс, собственичката на пансиона, им се усмихна от прага. Малките ѝ черни очи светнаха върху силно набръчканото лице. Носеше поднос.

— Реших, че вие, деца, ще поискате да изпиете по чаша сок, докато си говорите — благо заговори тя.

Всички си размениха недоумяващи погледи. Откъде можеше да знае, че се бяха скрили тук? И как можеше да е толкова спокойна?

— Ето това е за вас — продължи невъзмутимо госпожа Флауърс. — Гроздов сок от моето лозе, сорт конкорд. — Постави по една пластмасова чаша пред Мередит, после пред Мат и накрая пред Бони. — А тук съм донесла и курабийки, поръсени с джинджифил. Съвсем пресни. — Тя им подаде чинията. На Бони ѝ направи впечатление, че хазайката не предложи нищо на Стефан и Деймън.

— А пък вие двамата, ако искате, можете да слезете в избата и да си наточите от моето къпиново вино — подкани тя братята. В този миг Бони бе готова да се закълне, че госпожа Флауърс им намигна, докато изричаше тези думи.

Стефан пое дълбоко дъх. Той все още оставаше нащрек.

— Хм, вижте какво, госпожо Флауърс...

— Старата ти стая те очаква. Откакто си замина, никой не е стъпвал там. Можеш да я ползваш, когато пожелаеш. Това ни най-малко няма да ме притеснява.

Стефан като че ли не можеше да намери нужните думи, за да ѝ благодари.

— Е... благодаря ви. Много съм ви благодарен. Но...

— Ако се притесняваш, че ще кажа на някого, недей. Нямам навика да си отварям устата, когато не е нужно. Никога не съм го правила, няма и да го направя. Е, как е гроздовият сок? — обърна се тя към Бони.

Бони бързо отпи една глътка.

— Хубав е — отвърна ѝ тя съвсем честно.

— Щом сте готови, върнете чашите върху подноса. Обичам всичко да е подредено. — Госпожа Флауърс огледа за последен път обора, поклати глава и въздъхна. — Какъв срам. Толкова хубаво момиче. — Изглежда пронизващо Стефан с очи като мъниста от оникс. — Този път внимавай повече, момче — рече тя на раздяла и си тръгна, поклащайки глава.

— Леле! — възкликна Бони, загледана с възхищение след нея. Всички останали само се спогледаха недоумяващо.

— Толкова хубаво момиче — повтори Мередит като ехо, — но за кого говореше? За Сю или за Елена? Елена наистина бе прекарала през последната зима около седмица в същия този обор... но нали се предполагаше, че госпожа Флауърс не знае за това. Ти да не би да си ѝ казал нещо за нас? — обърна се Мередит към Деймън.

— Нито дума. — Деймън изглежда се забавляваше от ставащото. — Тя е една почтена стара дама, макар че е леко откачена.

— Трябва да ѝ признаем, че е по-умна от всички нас — възрази Мат. — Като се замисля за дните, които прекарахме да я следим как шета в мазето... мислиш ли, че е знаела, че я наблюдаваме?

— Вече не зная какво да мисля — каза Стефан бавно. — Просто се радвам, че тя май ще се окаже на наша страна. И че ни осигурява сигурно място за престой.

— Както и гроздов сок — усмихна се Мат на Стефан. — Искаш ли малко? — Подаде му чашата си.

— Можеш да си вземеш гроздовия сок и... — Но Стефан също се усмихна. За миг на Бони ѝ се стори, че те двамата отново започват

да се държат както преди Елена да умре. Приятелски, топло, свойски, както те двете с Мередит. После я прониза болка.

Но Елена не е мъртва, припомни си тя. Тя е тук повече от всякога. Нали именно тя ръководи всичко, което говорим и вършим.

Стефан отново се натъжи.

— Когато госпожа Флауърс се появи на прага, тъкмо се канех да ви кажа, че ще е по-добре да се залавяме за работа. И мисля, че трябва да започнем от Вики Бенет.

— Няма как да се видим с нея — отвърна Мередит. — Родителите ѝ не допускат никого при нея.

— Тогава ще трябва да ги заобиколим — рече Стефан. — Идваш ли с нас, Деймън?

— Посещение при още едно красиво момиче? Не бих го пропуснал.

Разтревожена, Бони се извърна към Стефан, но той продължаваше да говори уверено, докато я извеждаше от обора.

— Всичко ще е наред. Аз ще го държа под око.

Бони се надяваше, че наистина ще бъде така.

6

Къщата на Вики Бенет беше ъглова. Те се приближиха откъм страничната уличка. Небето отново бе забулено с тежки, обагрени в пурпурно облаци. Светлината бе прозрачна като водите на планинско езеро.

— Задава се буря — отбеляза Мат.

Бони погледна към Деймън. Нито той, нито Стефан харесваха ярката светлина. Тя усещаше Силата, която излъчваше, като приглушен тътен, отекващ под кожата му. Той се усмихна, без да я поглежда, и попита:

— Как ви се струва да завали сняг през юни?

Бони потрепери.

Докато бяха в обора, тя няколко пъти бе поглеждала към Деймън и бе забелязала, че той слуша разговора с отчужден и незаинтересован вид. За разлика от Стефан, изражението му не се променяше ни най-малко, когато тя споменаваше Елена... или когато говореше за смъртта на Сю. Какво всъщност изпитваше той към Елена? Веднъж бе призовал снежна буря и я бе оставил да замръзне сред вихрушката. Какво чувстваше сега? Дали наистина го бе грижа убиецът да бъде заловен?

— Там е спалнята на Вики — каза Мередит. — Големият прозорец отзад.

Стефан погледна към Деймън.

— Колко души има в къщата?

— Двама. Мъж и жена. Жената е пияна.

Горката госпожа Бенет, помисли си Бони.

— По-добре и двамата да са заспали — обясни Стефан.

Противно на волята си, Бони бе запленена от Силата, излъчваща се от Деймън. Психичните ѝ способности досега не бяха толкова силни, че да усетят първичната същност на Силата, но сега бяха необикновено изострени. Усещаше всичко така ясно, както виждаше

слабата виолетова светлина или долавяше уханието на цветята на перваза под прозореца на Вики.

Деймън сви рамене.

— Те вече спят.

Стефан почука леко по стъклото.

Не последва отговор или поне не такъв, че Бони да го чуе. Но Деймън и Стефан се спогледаха.

— Тя почти е изпаднала в транс — отбеляза Деймън.

— Но е изплашена. Затова аз ще се заема с нея — реши Стефан и поясни: — Тя ме познава. — Опря пръсти на прозореца. — Вики, аз съм, Стефан. Стефан Салваторе. Тук съм, за да ти помогна. Пусни ме вътре при теб.

Гласът му беше толкова тих, че от другата страна на стъклото вероятно нищо не се чуваше. Но само след миг завесите се дръпнаха и на прозореца се появи едно лице.

Бони ахна силно.

Дългата светлокестенява коса на Вики Бенет беше разчорлена, а кожата ѝ — по-бяла от тебешир. Очите ѝ бяха безжизнени и изцъклени, а под тях имаше големи черни кръгове, устните ѝ — напукани и изпохапани.

— Прилича на Офелия в сцената, когато полудява — промърмори Мередит под нос. — С нощницата и всичко останало.

— Ммм да, изглежда *обсебена* — прошепна Бони, изтръпнала от ужас.

— Вики, отвори прозореца — подкани я Стефан кратко.

Механично, като кукла на конците, Вики завъртя дръжката на страничния прозорец, за да го отвори, а Стефан я попита:

— Мога ли да вляза?

Изцъклените очи на Вики обходиха групата отвън. За миг Бони си помисли, че тя не ги позна. Но после Вики примигна и бавно изреди имената им:

— Мередит... Бони... Стефан? Ти си се върнал? Какво търсите тук?

— Покани ме вътре, Вики. — Гласът на Стефан звучеше като на хипнотизатор.

— Стефан... — Последва дълга пауза, след което се чу само: — Влез.

Тя отстъпи назад, когато той постави ръка върху перваза отвън под прозореца и се прехвърли над него. Мат и Мередит го последваха. Но Бони, която бе облечена в минипола, остана навън с Деймън. Искаше ѝ се да бе обула джинсите, с които ходеше на училище, но не знаеше, че ѝ предстои толкова трудна експедиция.

— Ти не трябва да си тук — почти спокойно рече Вики на Стефан. — Той идва да ме вземе. Ще вземе и теб.

Мередит я прегърна през рамо. А Стефан само попита:

— Кой?

— Самият той. Той идва в сънищата ми. Той уби Сю. — Привидно равнодушната интонация на Вики беше много по-плашеща, отколкото ако бе изпаднала в истерия.

— Вики, дошли сме да ти помогнем — поде Мередит внимателно. — Всичко ще е наред. Ние няма да му позволим да те нарани, обещавам ти.

Вики се извъртя, за да я погледне в очите. Измери Мередит с недоверчив поглед от главата до петите, сякаш Мередит внезапно се бе превърнала в извънземно. После избухна в смях.

Беше ужасяващ прегракнал изблик на радостен смях, макар че май повече приличаше на раздираща кашлица. Продължи до безкрайност и Бони едва се сдържа да не си запуши ушите.

— Вики, престани — обади се Стефан накрая.

Смехът се удави в приглушени ридания, а когато Вики отново вдигна глава, очите ѝ вече не бяха изцъклени, а живи и тревожни.

— Всички ще умрете, Стефан — каза тя и поклати глава. — Никой не може да се пребори с него и да оцелее.

— Необходимо ни е да узнаем нещо за него, за да можем да го победим. Нуждаем се от помощта ти — обясни ѝ Стефан. — Каж ми как изглежда.

— Не мога да го видя в сънищата си. Той се явява само като сянка без лице — зашепна Вики и раменете ѝ се свиха.

— Но нали си го видяла в къщата на Каролайн — напомни ѝ Стефан с настоятелна нотка. — Вики, изслушай ме — додаде, когато момичето се извърна рязко от него. — Зная, че си изплашена до смърт, но това е важно, по-важно, отколкото си мислиш. Не можем да се борим с него, ако не знаем срещу кого се изправяме. А ти си

единствената, единствената в момента, която разполага с информацията, която ни е нужна. Трябва да ни помогнеш.

— Не мога да си спомня...

Гласът на Стефан оставаше непоклонимо настойчив.

— Зная как мога да ти помогна да си спомниш. Ще ми позволиш ли да се опитам?

Секундите се нижеха бавно. Накрая Вики изпусна дълга въздишка и тялото ѝ се отпусна.

— Прави каквото искаш — промълви тя с безразличие. — Не ме е грижа. И без това няма никакво значение.

— Ти си смело момиче. А сега ме погледни, Вики. Искам да се успокоиш. Само ме гледай и се отпусни. — Гласът на Стефан се снижи до приспивен шепот. Това продължи няколко минути, след което клепачите на Вики се затвориха.

— Седни. — Стефан я поведе към леглото и ѝ помогна да седне на него. После приседна до нея, без да откъсва поглед от лицето ѝ. — Вики, сега се чувстваш спокойна и отпусната. Нищо от това, което ще си спомниш, няма да те нарани — увери я той с все същия успокоителен тон. — А сега искам да се върнеш в събота вечерта. Ти си на горния етаж, в семейната спалня в къщата на Каролайн. Сю Карсън е с теб, но има и още някого. Искам да видиш...

— Не! — Вики рязко се изви назад, после напред, сякаш се опитваше да избяга от нещо. — Не! Не мога...

— Вики, успокой се. Той няма да ти стори нищо лошо. Той не може да те види, но ти можеш да го виждаш. Послушай ме.

Докато Стефан ѝ говореше, хлипанията на Вики утихнаха. Но все още потръпваше и се свиваше.

— Трябва да го видиш, Вики. Помогни ни да се преборим с него. Как изглежда той?

— Изглежда като дявол!

Беше почти крясък. Мередит седна от другата страна на Вики и пое ръката ѝ в своята. Хвърли поглед през прозореца към Бони отвън, която на свой ред я изгледа с широко отворените си черни очи и леко потрепери. Бони не чуваше какво говори Вики в стаята си.

— Разкажи ми повече — подкани Стефан изпадналото в транс момиче.

Устата на Вики се изкриви. Ноздрите ѝ потръпнаха, сякаш бе надушила нещо ужасно. А когато отново заговори, произнасяше отчетливо всяка дума, все едно от тях ѝ прилошаваше.

— Той е облечен в... някакъв стар дъждобран. От вятъра се увива около краката му. Той кара вятъра да духа и фучи. Косата му е руса, почти бяла и стърчи нагоре. Очите му са толкова сини... електриковосини. — Вики облиза пресъхналите си устни и преглътна мъчително. Имаше вид, сякаш още в следващия миг ще повърне. — Синьото е цветът на смъртта.

Навън отекна гръмотевица, толкова силна, сякаш небето се разцепи. Деймън вдигна бързо глава, после се намръщи и присви очи.

— Той беше висок. И се смееше. Не спираше да се смее и да протяга лапите си към мен. Но Сю изкрещя: „Не, не“ и се опита да ме дръпне назад. Тогава вместо мен той сграбчи нея. Счупи прозореца и балкона пред него. Сю изпищя: „Не, моля те“. И тогава аз го видях... видях го как я изхвърли... — Дишането на Вики се накъса, а гласът ѝ истерично се извиси.

— Вики, всичко е наред. Ти не си там. Ти си в безопасност.

— О, моля те, не... Сю! Сю! Сю!

— Вики! Слушай ме. Трябва ми още нещо. Погледни го. Каж ми той носи ли син скъпоценен...

Но Вики мятеше като побесняла главата си напред и назад, ридаейки с всяка секунда все по-истерично.

— Не! Не! Аз съм следващата! Аз съм следващата!

Внезапно очите ѝ се разтвориха широко, когато сама излезе от трансa, давейки се и едва поемайки си дъх. Сетне главата ѝ подскочи рязко.

Върху стената една картина се тресеше и тракаше необуздано.

Тракането се пренесе върху огледалото с бамбукова рамка, после върху флакончетата с парфюми и червилата на шкафчето под картината. Разнесоха се звуци като при пукане на пуканки. Обиците заподскачаха по шкафчето. От закачалката падна една сламена шапка. От огледалото се посипаха закачените по него фотографии. Касети и компактдискове се изсипаха от лавицата и се разпиляха по пода като карти за игра.

Мередит скочи, а след нея и Мат, със свити юмруци.

— Спрете го! Спрете го! — изкрещя Вики диво.

Но суматохата не престана. Мат и Мередит се огледаха стреснато, когато и други предмети затанцуваха из стаята. Всичко, което не беше здраво закрепено, се тресеше, подскачаше, клатеше. Сякаш стаята беше раздрусана от земетресение.

— Спри! Спри! — разпищя се Вики с все сила, плътно затиснала уши с дланите си.

Точно над къщата изгърмя страховито силна гръмотевица.

Бони подскочи неволно, като видя как светкавицата раздра небето. Инстинктивно се улови за нещо. При ослепителния блясък на плаката на стената зад Вики се появи диагонална линия, сякаш оставена от нож. Бони сподави вика си и стисна още по-здраво това, за което се бе хванала.

А после също тъй внезапно, сякаш някой изключи прекъсвача на електрозахранването, целият този адски шум и трясък стихна.

В стаята на Вики се възцари спокойствие. Само висулките на нощната лампа още се люлееха. Плакатът на стената беше раздран на две неравни части. Вики бавно свали ръце от ушите си.

Мат и Мередит се огледаха тревожно.

Бони затвори очи и промърмори нещо като молитва. И едва когато ги отвори, разбра за какво се бе хванала. Мек и хладен ръкав на кожено яке. Беше ръката на Деймън.

Той не се бе отдръпнал от нея. Не помръдна и сега. Само се наклони леко напред, с присвити очи, загледан напрегнато през прозореца в стаята.

— Погледни към огледалото — каза той.

Всички извърнаха очи натам, а Бони затаи дъх, отново стиснала пръсти до болка. Не бе могла ясно да го види, но сигурно се бе изписало, докато всички в стаята бяха обезумели.

Върху огледалото с бамбуковата рамка бяха надраскани три думи с яркочервеното червило на Вики:

Лека нощ, любима.

— О, Господи — прошепна Бони.

Стефан отклони поглед от огледалото към Вики. Сега, осъзна Бони, в него се бе появило нещо по-различно... сега той се държеше по-малко напрегнато и някак си по-уравновесено, като войник, който току-що е получил заповед за предстояща битка. Или като рицар, комуто е било отправено лично предизвикателство.

— Това е върбинка, прясно откъсната върбинка — заговори той тихо. Гласът му прозвуча равно, но все пак напрегнато. — Набрах я в околностите на Флоренция. По това време на годината тя цъфти там. — Взе ръката на Вики в своята и притисна пакетчето в нея. — Искам от теб да прибереш това пакетче и да го пазиш. Сложи от тази трева във всички стаи на къщата и ако можеш, скрий стръкове в дрехите на родителите си, за да бъдат винаги близо до тях. Докато носиш тази трева със себе си, той не може да обсеби ума ти. Може да те изплаши, Вики, но не може да те накара да извършиш нищо по негово внушение като например да му отвориш вратата или прозореца. А сега ме слушай, Вики, защото това, което ще ти кажа, е изключително важно.

Вики продължаваше да трепери със сгърчено от страх лице. Стефан взе и двете ѝ ръце в своите, накара я отново да го погледне в очите и заговори бавно и отчетливо:

— Ако не греша, Вики, *той не може да влезе вътре, освен ако ти не му позволиш*. Затова поговори с родителите си. Кажи им, че е важно да не пускат никакви непознати в къщата ви. Всъщност аз мога да накарам Деймън да им го внуши още сега. — Погледна към Деймън, който повдигна леко рамене и кимна, но по отсъстващото му изражение си личеше, че мислите му са някъде другаде. Бони несъзнателно пусна ръкава му.

Главата на Вики се приведе над върбинката.

— Той все някак ще успее да влезе вътре — изрече тя тихо, с ужасяваща увереност.

— Не, Вики, чуй ме. Отсега нататък ние ще наблюдаваме къщата ти и ще го дебнем.

— *Няма значение* — рече Вики. — Ти не можеш да го спреш. — И се разсмя, но през сълзи.

— Поне ще се опитаме — увери я Стефан. Обърна се към Мат и Мередит, които кимнаха. — Така. От този момент нататък ти никога няма да бъдеш сама. Отвън винаги ще има поне един от нас, който ще наблюдава.

Вики само поклати наведената си глава. Мередит стисна ръката ѝ и се надигна, когато Стефан посочи с кимване към прозореца.

Когато Мередит и Мат се присъединиха към него, Стефан им заговори с нисък глас:

— Бих искал да остана да я пазя, но точно сега не мога да си го позволя, защото има нещо също толкова важно, което се налага да свърша и затова едно от момичетата трябва да дойде с мен. От друга страна, не искам да оставям тук сама нито Бони, нито Мередит. — Обърна се към Мат: — Мат, би ли...

— Аз ще остана — заяви Деймън.

Всички го погледнаха с изненада.

— Е, това е логично решение, нали? — Деймън изглеждаше развеселен. — В края на краищата какво може да стори някой от тях срещу него?

— Те могат да ме повикат. Мога да следя мислите им отдалеч — възрази Стефан, нежелаящ да отстъпва.

— Добре — кимна Деймън подигравателно. — Ако изпадна в беда, може и да те призова, малки братко. И без това вече ми дойде до гуша от твоите разследвания. Мога да остана тук така лесно, както и навсякъде другаде.

— Вики се нуждае от защита, а не от съблазняване, Деймън — сурово му напомни Стефан.

— Да я съблазнявам ли? *Нея?* — озари го Деймън с чаровната си усмивка, като кимна към момичето, което още седеше на леглото, въртейки в ръцете си стрък от върбинката. В този момент горката Вики с разрешената си коса и босите си крака действително не представляваше много изкушаваща гледка. — Повярвай ми, братко. Мога да си намеря нещо много по-добро. — За миг на Бони й се стори, че пронизващите му черни очи пробляснаха към нея. — Впрочем нали все повтаряш колко ти се иска да ми вярваш — додаде Деймън. — Ето че сега ти се предоставя шанс да го докажеш.

Стефан имаше вид на човек, който искаше да му вярва, бе изкушен да се поддаде, но сянката на подозрителността така и не слезе от лицето му. Деймън не каза нищо, а продължи да се подсмивва с неговия подигравателен и загадъчен маниер. Все едно че иска тъкмо това — да не му вярват, помисли си Бони.

Двамата братя останаха загледани напрегнато един в друг, а помежду им цареше неловка тишина и осезаемо напрежение. Едва тогава Бони долови приликата в лицата им, въпреки че единият беше сериозен и напрегнат, а другият — спокоен и нехаен, леко подигравателен, но и двамата бяха нечовешки красиви.

Стефан въздъхна бавно.

— Добре — изрече той тихо накрая. Бони, Мат и Мередит го гледаха втренчено, но той сякаш не ги забелязваше. Говореше само на Деймън, все едно бяха сами. — Ти ще останеш тук, извън къщата, където няма да те видят. Аз ще се върна и ще те сменя, когато приключа с работата, която трябва да свърша.

Мередит вдигна вежди, но не каза нищо. Нито Мат. Бони се опита да потисне безпокойството си. Стефан със сигурност знае какво прави, каза си тя. И освен това той е *по-добрият* от двамата братя.

— Не се бави много — подхвърли Деймън с леко презрителна интонация.

Двамата се разделиха, като Деймън се спотаи в тъмните сенки под ореха в задния двор на Вики, а Вики остана в стаята, поклащайки се напред-назад.

В колата Мередит попита:

— А сега накъде?

— Трябва да проверя една хипотеза — отвърна Стефан кратко.

— Че убиецът е вампир? — обади се Мат от задната седалка, където седеше с Бони.

Стефан го изгледа остро.

— Да.

— Значи затова каза на Вики да не кани никого в къщата — заключи Мередит, която винаги и във всичко търсеше някакво логично обяснение. Вампирите, припомни си Бони, не можеха да влизат там, където хората живеят и спят, освен ако не бъдат изрично поканени. — И пак заради това ти попита дали онзи мъж носи пръстен със син скъпоценен камък.

— Това е амулет против дневната светлина — обясни Стефан, като изпъна пръстите на дясната си ръка. На безименния си пръст имаше сребърен пръстен с лапис лазули. — Без подобен амулет пряката слънчева светлина може да ни убие. Ако убиецът е вампир, трябва да носи някъде по себе си скъпоценен камък като този. — Инстинктивно Стефан посегна към шията си и докосна нещо под тениската си. Само след секунда Бони осъзна какво се криеше там.

Пръстенът на Елена. Стефан й го бе дал, но след смъртта й го носеше на верижка около врата си. Той бе казал, че така част от нея щеше завинаги да бъде с него.

Когато Бони погледна към Мат, видя, че очите му са затворени.

— Как можем да познаем дали е вампир? — попита Мередит.

— Има само един начин, за който се сещам, но той не е много приятен. Ала въпреки това трябва да проверим.

Сърцето на Бони замря. Ако Стефан си мислеше, че този начин не е много приятен, тя бе сигурна, че за нея ще бъде още по-неприятен.

— И какъв е той? — попита тя без капчица ентусиазъм.

— Трябва да огледам тялото на Сю Карсън.

Настъпи мъртвешка тишина. Дори и Мередит, която обикновено бе толкова корава, изглеждаше ужасена. Мат извърна лице настрани, като облегна чело на стъклото на прозореца.

— Сигурно се шегуваш — обади се Бони.

— Искаше ми се да е така.

— Но... за Бога, Стефан. Не можем да го направим. Те няма да ни позволят. Искам да кажа, какво ще им обясниш? „Извинете ме много, ама на всяка цена трябва да проверя този труп за ухапвания“?

— Бони, престани — сръза я Мередит.

— Не мога — ядоса се Бони. — Идеята е ужасна. Освен това полицията вече е направила оглед на тялото. И нищо не са забелязали, освен охлузванията от падането.

— Полицията не знае какво да търси — обясни й Стефан. В гласа му прозвуча стоманена нотка. Бони си припомни нещо, нещо, което се опитваше да забрави. Стефан беше един от тях. Един от ловците. И преди бе виждал мъртъвци. Дори може би беше убивал.

Той пие кръв, помисли си тя и потръпна.

— Е? — попита Стефан. — Още ли сте с мен?

Бони се опита да се смали на задната стена. Ръцете на Мередит се сковаха върху волана. Заговори Мат, след като отклони поглед от прозореца.

— Нямаме избор, нали? — попита той уморено.

— Ще има поклонение пред тялото от седем до десет в погребалния дом — додаде Мередит тихо.

— Тогава ще трябва да изчакаме след поклонението. След като затворят погребалния дом, ще можем да останем сами с нея — реши Стефан.

— Това е най-ужасното нещо, което някога ми се е налагало да върша — прошепна Бони с омерзение.

В църквата беше мрачно и студено. Стефан отключи външната врата с тънка гъвкава метална пластина.

Залата за поклонения беше застлана от край до край с дебели килими, а стените — облицовани с дъбова ламперия. Навярно и като се включеше осветлението мястото изглеждаше потискащо. Сега, в задушавания мрак, се създаваше впечатлението, че помещението е изпълнено с гротескни сенки. Сякаш някой се криеше зад страничните колони, където обикновено подреждаха венците и букетите.

— Никак не ми се иска да бъда тук — простена Бони.

— Просто трябва да го направим и да приключим, става ли? — процеди Мат през зъби.

Когато Мат включи фенерчето си, Бони извърна глава настрани. Не искаше да гледа ковчега, просто не можеше. Затова зарея поглед към цветята и го спря върху венец във формата на сърце от бледочервени рози. Отвън се чу далечна гръмотевица като рев на събуден звяр.

— Нека първо да го отворя... ето — заговори Стефан.

И Бони погледна натам, въпреки че бе решила да не го прави.

Отвътре ковчегът бе подплатен с бял лен и светло-розов сатен. Русата коса на Сю обрамчваше лицето ѝ като златен ореол и така приличаше на спящата принцеса от приказката. Но Сю не изглеждаше като заспала. Беше твърде бледа, твърде неподвижна. Като восъчна статуя.

Бони пристъпи плахо малко по-близо, неспособна да откъсне очи от лицето на Сю.

Ето защо е толкова студено тук, каза си тя. За да не се разтопи восъкът. Или поне да се отложи разтопяването.

Стефан протегна ръка надолу, за да стигне до розовата блуза на Сю с висока яка. Откопча най-горното копче.

— Не го прави, за Бога — зашепна Бони гневно.

— А ти за какво мислиш, че се вмъкнахме тук? — отговори ѝ рязко Стефан. Но пръстите му се спряха на второто копче.

Бони изчака още минута и взе решение.

— Махнете се оттук — рече, и тъй като Стефан не помръдна, тя го побутна. Мередит се приближи до нея и така те двете оформиха

преграда между Сю и момчетата. Спогледаха се разбиращо. Ако някой наистина трябваше да свали блузата на Сю, момчетата трябваше да стоят по-надалеч.

Бони откопча малките копчета, докато Мередит държеше фенерчето. Кожата на Сю беше като от восък и хладна под пръстите ѝ. Тя разгърна предпазливо блузата, за да разкрие белия дантелен комбинезон. После с още едно мъчително усилие отметна бляскавата златиста коса на Сю от бледата ѝ шия. Косата беше втвърдена от лак за коса.

— Няма следи от ухапване — съобщи тя, като огледа шията на Сю. Можеше да се гордее със себе си — гласът ѝ прозвуча почти спокойно.

— Няма — повтори Стефан със странна интонация. — Но има нещо друго. Погледни тук. — Внимателно се пресегна покрай Бони, за да покаже един срез, блед, вече обезкървен, но все още видим, простиращ се от ключицата до гърдата ѝ. Минаваше точно над сърцето. Дългият пръст на Стефан проследи във въздуха очертанието на среза. Бони настръхна, готова да отблъсне ръката му, ако докосне гърдите на Сю.

— Какво е това?

— Загадка — призна Стефан. Гласът му все още звучеше странно. — Ако бях видял белег като този на някой вампир, това щеше да означава, че той е давал от своята кръв на някой човек. Така се прави, понеже човешките зъби не са достатъчно остри, за да разкъсат кожата. По тази причина ние срязваме кожата си, когато искаме да споделяме кръвта си. Обаче Сю не е вампир.

— Със сигурност не е! — отрече Бони сърдито. Опита се да изтласка от съзнанието си образа на Елена, приведена над гръдния кош на Стефан, за да смуче, пие...

Потръпна и чак сега осъзна, че клепачите ѝ са плътно затворени.

— Има ли още нещо, което искаш да видиш? — попита го тя, щом отвори очи.

— Не. Това е всичко.

Бони закопча копчетата. После пооправи косата на Сю. Накрая, докато Мередит и Стефан спускаха обратно капака на ковчега, тя се втурна забързано навън, прекоси залата за поклонения и изскочи през външната врата. Остана там, обгърнала гърдите си с двете си ръце.

Една ръка леко докосна лакътя ѝ. Беше Мат.

— Ти се оказа по-корава, отколкото изглеждаш — заговори я той.

— Да, ами... — Опита се да вдигне рамене. Сетне внезапно избухна в ридания. Мат я прегърна.

— Разбирам — рече. Само това. Нито „не плачи“, нито „не го взимай толкова навътре“, нито „всичко ще се оправи“. Само „разбирам“. Гласът му бе толкова тъжен и нещастен, колкото се чувстваше и тя.

— Имаше лак на косата — изхлипа тя. — Сю никога не си слагаше лак. Това е ужасно. — Кой знае защо в този момент тъкмо това ѝ се струваше най-лошото, най-гадното от всички тези гадости наоколо.

Той продължи да я притиска до гърдите си.

След малко Бони успя да си поеме дъх. Едва сега осъзна, че се е вкопчила в Мат и побърза да се отдръпне.

— Измокрих ти ризата — промълви тя извинително и подсмръкна.

— Няма значение.

Нещо в гласа му я накара да отстъпи крачка назад и да вдигне мокрите си очи към лицето му. Отново изглеждаше така, както го бе видяла на паркинга пред училището. Толкова смазан, толкова... отчаян.

— Мат, какво има? — прошепна тя. — Моля те.

— Вече ти казах — въздъхна той. Бе зареял поглед някъде в далечината. — Сю лежи там мъртва, а не биваше да е така. Ти самата го каза, Бони. Що за свят е това, който позволява да се случват такива неща? Който допуска момиче като Сю да бъде убито, без да е сторило нищо? Или да гладуват хлапетата в Афганистан? Или да се одират живи малки животинчета? Ако целият свят е такъв, какво тогава има значение? Всичко е безнадеждно. — Замълча, опитвайки се да се овладее. — Разбираш ли за какво ти говоря?

— Не съм сигурна. — Бони не искаше да го разбере. Беше прекалено плашещо. Но сега бе обзета от желание да го утеши, да изтрие отчаяния поглед в очите му. — Мат, аз...

— Ние свършихме — обади се Стефан зад тях.

Докато Мат се извърещаше в посоката, от която прозвуча гласът на Стефан, отчаянието в погледа му се усили.

— Понякога си мисля, че ние всички сме свършени — процеди той, като се отдръпна от Бони, но не обясни какво искаше да каже с това. — Да вървим.

Стефан приближи неохотно ъгловата къща. Изпитваше страх от това, което можеше да открие. Донякъде очакваше Деймън вече да е изоставил поста си на страж пред дома на Вики Бенет. Навярно бе глупак, за да се довери тъй лекомислено на Деймън.

Но когато стигна до задния двор, нещо съвсем леко помръдна под клоните на ореха. Очите на Стефан, много по-зорки от човешките — нали имаше зрение на ловец, привикнал да открива плячката, — тутакси засякоха черната сянка, облеганата на ствола.

— Доста се забави, малки братко.

— Трябваше да се погрижа за сигурността на другите домове. И да хапна нещо.

— Животинска кръв — констатира Деймън презрително, приковал поглед върху малкото кръгло петно върху тениската на Стефан. — Заек, ако съдя по миризмата.

— Деймън... аз дадох върбинка и на Бони, и на Мередит.

— Разумна предпазна мярка — съгласи се Деймън и се ухили, оголвайки зъби.

Познатото раздражение обзе Стефан. Защо винаги беше толкова трудно да се разбере с Деймън? Дори само да разговаря с него, бе като да крачи из опасно минно поле.

— Сега си тръгвам — продължи Деймън, като праметна якето си през рамо. — Имам си своя работа и трябва да се погрижа за нея. — На тръгване се извърна и удостои брат си с една от унищожителните си презрителни усмивки. — Не ме чакай.

— Деймън — подвикна Стефан. Деймън се обърна, но не го погледна. — Последното, от което сега се нуждаем, е някое момиче в града да се разкрещи: „Вампир!“ — предупреди го Стефан. — Или да бъдат открити някакви други признаци за присъствието ни тук. Хората вече преживяха подобни неща: не са глупаци или невежи.

— Ще го имам предвид. — Произнесе го подчертано иронично, но бе най-близкото до някакво подобие на обещание, каквото Стефан

някога бе получавал от брат си.

— И още нещо, Деймън.

— Сега пък какво?

— Благодаря ти.

Това вече му дойде в повече. Деймън се завъртя рязко и измери брат си с леденостуден поглед както се гледа непознат.

— Не очаквай нищо повече от мен, малки братко — заговори този път с опасно предизвикателен тон. — Защото ще сгрешиш, както винаги. И не си въобразявай, че можеш да ме манипулираш. Онези три човешки същества може да те следват навсякъде, но не и аз. Тук съм заради свои си причини.

Изчезна, преди Стефан да му отговори. Но всъщност това не би имало никакво значение. Деймън и без това никога не се вслушваше в думите му. И никога не се бе обръщал към него по име. Винаги използваше надменното „малки братко“.

А сега Деймън отново е на път да докаже, че на него не може да се разчита, помисли си Стефан. Чудесно. Беше способен да извърши някакво зло, само и само за да докаже на Стефан на какво е способен.

Изтощен, Стефан се приближи до дървото, облегна се на ствола му и се плъзна надолу. Вдигна взор към нощното небе. Насочи мислите си към най-неотложните проблеми, към това, което бе узнал тази вечер. Например описанието, получено от Вики за убиеца. Висок, русокос, със сини очи, припомни си той... това не му ли напомняше за някого? Не за някого, с когото пътищата му се бяха кръстосали, а за някого, за когото някъде бе дочул да се говори...

Нямаше полза. Не можеше да задържи мисълта си върху загадката, която трябваше да разреши. Беше уморен и самотен, отчаяно се нуждаеше от утеха и спокойствие. Ала суровата истина бе, че нямаше от кого да ги получи.

Елена, помисли се той, ти ме излъга.

Това бе единственото нещо, за което тя толкова силно настояваше. Единственото, което винаги му бе обещавала. „Каквото и да се случи, Стефан, аз ще бъда с теб. Кажи ми, че вярваш в това.“ А той й бе отговорил, безпомощен пред чара й: „О, Елена, вярвам ти. Каквото и да се случи, ние ще бъдем заедно.“

Но тя го бе изоставила. Е, може би не по свой избор, но какво значение имаше в края на краищата? Беше го изоставила и си бе

заминала.

Неведнъж му се бе искано да я последва.

Мисли за нещо друго, за каквото и да е, само да е нещо друго, повтаряше си той, обаче бе твърде късно. Веднъж освободени, спомените му за Елена се завихриха около него, прекалено болезнени, за да ги понесе, прекалено красиви, за да ги отхвърли.

Спомни си първата им целувка. Изненадата от опияняващата сладост на мига, когато устните му се сляха с нейните. И след това се заредиха шок след шок, но на някакво по-дълбоко ниво. Сякаш тя достигна до същността му, която самият той почти бе забравил.

Изплашен, усещаше как защитните му бариери падат една по една. Всичките му тайни, цялата му съпротива, всички трикове, с които бе свикнал да държи хората на разстояние, Елена ги разпръсна със замах, оголвайки уязвимостта му.

Разкривайки душата му.

А накрая той откри, че именно за това бе копнял. Искаше Елена да го види без предпазните щитове, без стените, с които се бе оградил от хората. Искаше тя да знае какъв бе той.

Ужасен ли беше? Да. Когато тя най-после откри тайната му, когато го завари да се храни с онази птица, не знаеше къде да се дене от срам. Беше сигурен, че тя с ужас ще побегне заради кръвта по устата му. И завинаги ще се отврати от него.

Но когато в онази нощ се взря в очите ѝ, видя само разбиране. Прощаване. Любов.

Именно любовта ѝ го изцери.

И тогава разбра, че никога няма да се разделят.

Пробудиха се и други спомени, в които Стефан се вкопчи въпреки мъката, която късаше сърцето му като нокти на хищна птица. Безчет сладостни усещания — радостта да държи Елена в прегръдките си. Докосването на косата ѝ до бузата му, леко като крилце на пеперуда. Извивката на устните ѝ, вкусът им. Неописуемото синьо на очите ѝ.

И всичко това е изгубено. Всичко е недостижимо за него.

Но нали Бони бе стигнала до Елена. До духа на Елена, до душата ѝ, която още блуждаеше някъде наблизо.

От всички тук именно той притежаваше най-могъщи способности, за да я призове. Владееше Силата. А освен това имаше

повече право от всички останали да търси връзка с нея.

Знаеш как се прави. Затваряш очи. Представяш си този, когото искаш да повикаш. Това бе лесно. Можеше да вижда Елена, да я усеща, да долавя уханието ѝ.

После призоваваш тези, които търсиш. Освобождаваш копнежа си да се рее в пространството. Отваряш се и оставяш нуждата ти да бъде почувствана.

Все още бе лесно. Не го бе грижа за опасността. Събра целия си копнеж, цялата си болка и ги изпрати да я търсят.

И чувства... нищо.

Само пустота и собствената си самота. Само тишина.

Неговата Сила не беше същата като на Бони. Не можеше да достигне единственото, което най-много обичаше, единственото, което имаше значение за него.

Никога в живота си досега не се бе чувствал тъй самотен.

— Ти искаш какво? — повтори Бони учудено.

— Някакъв откъс от архивите за историята на Фелс Чърч. Особено свързаните с основателите му — каза Стефан. Всички седяха в колата на Мередит, паркирана на дискретна дистанция от къщата на Вики. Беше на следващия ден и вече се смрачаваше. С изключение на Стефан, току-що се бяха върнали от погребението на Сю.

— Това е свързано със Сю, нали? — Черните очи на Мередит, уравновесени и умни, се втренчиха изпитателно в Стефан. — Смяташ, че така ще можеш да разрешиш загадката.

— Вероятно — призна той. Беше прекарал целия ден в размисъл. Бе загърбил болката, която го измъчваше предишната нощ, и отново си възвърна самоконтрола. Макар да не можеше да достигне до Елена, можеше поне да оправдае вярата ѝ в него, като направи това, което тя искаше от него. Намираше утеха в работата, в концентрирането върху задачата. Така владееше емоциите си. — Хрумна ми една идея — додаде той — какво може да се е случило, само че засега е изстрел в тъмното и не искам да я споделям с вас, преди да съм сигурен.

— Защо? — настоя Бони. Колко са различни двете с Мередит, помисли си Стефан. Косата ѝ бе червена като огън, както и духът ѝ. Деликатното ѝ сърцевидно лице и прекрасната прозрачна кожа обаче

бяха подвеждащи. Бони беше умна и съобразителна — въпреки че едва сега започваше да го осъзнава.

— Защото ако се окаже, че греша, може да пострада някой невинен човек. Вижте, засега това е само хипотеза. Но обещавам, че ако тази вечер намеря някакво доказателство, което да я подкрепи, ще ви разкажа всичко.

— Тогава трябва да говориш с госпожа Гримсби — предложи Мередит. — Тя е библиотекарката в нашия град и знае много за основаването на Фелс Чърч.

— Или винаги може да попиташ Хонория — вметна Бони. — Искам да кажа, че тя е била една от основателите на града.

Стефан я стрелна с поглед.

— Мислех, че Хонория Фел е прекратила връзката си с теб — рече той предпазливо.

— Нямах предвид да разговаряш с нея. Нея отдавна я няма, свършено е, край — заяви Бони сърдито. — Имах предвид дневника ѝ. Той се пази в библиотеката редом с този на Елена. Госпожа Гримсби ги е изложила във витрината до бюрото на входа на читалнята.

Стефан се изненада. Никак не му допадна фактът, че дневникът на Елена бе обществено достояние. Но записките на Хонория Фел бяха тъкмо това, от което сега се нуждаеше. Хонория не само е била мъдра жена, но е пишела стихове за свръхестественото, за вещици например.

— Но сега библиотеката е затворена — припомни им Мередит.

— Така е дори още по-добре — зарадва се Стефан. — Никой не бива да узнае какви сведения ни интересуват. Двама от нас могат да отидат там и да влязат вътре, а другите двама остават тук. Мередит, ако си съгласна да дойдеш с мен...

— Предпочитам, ако нямаш нищо против, да остана тук — отклони тя поканата му. — Много се уморих — додаде като обяснение, като видя изражението му. — Така ще приключи смяната си и ще се прибере по-рано у дома. Защо не отидеш с Бони и Мат, а аз ще остана тук?

Стефан продължаваше да я гледа замислено.

— Добре — процеди бавно. — Чудесно. Ако Мат няма нищо против. — Мат вдигна рамене. — Тогава ще направим така. Може да ни отнеме час или два, или дори повече. Вие двете ще останете в колата със заключени врати. Така ще бъдете в безопасност.

Ако подозренията му бяха верни, за известно време нямаше да има нови нападения... или поне още няколко дни. Така че Бони и Мередит би трябвало да са в безопасност. Но той не можеше да спре да се чуди какво се криеше зад предложението на Мередит. Сигурен бе, че не е свързано само с умората.

— Между впрочем къде е Деймън? — попита Бони, когато двамата с Мат се приготвиха да тръгват.

Стефан усети как мускулите в стомаха му се стегнаха.

— Не зная. — Очакваше някой от спътниците му да му зададе този въпрос. От снощи не беше виждал брат си и нямаше представа с какво е зает Деймън. — Все някога ще се появи на хоризонта — рече Стефан и затвори вратата до шофьорската седалка. — И тъкмо от това се страхувам.

Двамата с Мат закрачиха мълчаливо към библиотеката, като се придържаха към сенките, заобикаляйки осветените участъци. Не можеше да си позволи да го видят. Стефан се бе завърнал, за да помогне на Фелс Чърч, но беше сигурен, че градът не желаше помощта му. Той отново се бе превърнал в чужденец, в натрапник. Ако го заловяха, щяха да се разправят безмилостно с него.

Ключалката на вратата на библиотеката се оказа много лесна за отваряне — съвсем прост пружинен механизъм. А дневниците бяха точно там, където Бони бе казала.

Стефан с усилие се въздържа да не посегне към дневника на Елена. В него бяха описани последните й дни, и то от самата нея. Ако започне да мисли сега за това...

Вместо това се съсредоточи върху подвързаната с кожа книга, оставена до дневника на Елена. Редовете с избледняло мастило върху пожълтелите страници се разчитаха трудно, но след няколко минути очите му привикнаха с нагъсто подредените думи, с грижливия почерк и сложните извивки.

Това бе историята на Хонория Фел и съпруга ѝ, които заедно с рода Смолуд и още няколко фамилии пристигнали по тези места, когато още царяла девствена пустош. Сблъскали се не само с опасностите от изолацията и глада, но и с дивата природа и животните. Хонория разказваше историята на тяхната битка за оцеляване просто и ясно, без сантименталности.

И в тези страници Стефан намери това, което търсеше.

Космите на врата му настръхнаха, докато препрочиташе внимателно целия откъс. Накрая се облегна назад и затвори очи.

Оказа се, че предположението му бе вярно. Вече не се съмняваше. А това на свой ред означаваше, че може да се окаже прав и за всичко, което сега се случваше във Фелс Чърч. За миг му прилоша, но след това го обзе такъв неудържим гняв, че му се прииска да скочи, да разкъса и да строши нещо. Сю. Красивата Сю, която беше приятелка на Елена, е умряла заради... това.

Кръвен ритуал, гнусно посвещаване. Изпита желание да убива.

Но после яростта му стихна, за да отстъпи пред горещата решителност да спре случващото се и да оправи нещата.

Обещах ти, мислено прошепна той на Елена. Ще го спра по някакъв начин. Независимо какво ще ми струва.

Вдигна глава и забеляза, че Мат го гледа напрегнато.

В ръцете си младежът държеше дневника на Елена. Беше притворен, но палецът му бе останал вътре, пъхнат на съответната страница. Точно сега очите на Мат изглеждаха наситеносини, също като очите на Елена. И прекалено мрачни, преливащи от вълнение и скръб и още нещо, може би горчивина.

— Явно си го намерил — обади се Мат. — И е нещо лошо.

— Да.

— Това би трябвало да се очаква. — Мат върна дневника на Елена там, откъдето го бе взел, и се изправи. В гласа му сякаш се долавяше нотка на удовлетворение. Все едно че някой току-що бе доказал негово предположение. — Можеше да си спестиш затруднението да идваме тук. — Мат огледа тънещата в мрак библиотека, докато в джоба му издрънкаха монети. Някой страничен наблюдател би си помислил, че е съвсем спокоен, но гласът му го издаваше — преливаше от напрежение. — Достатъчно е само да си представиш най-лошото, което може да роди въображението ти, и то винаги се оказва истина — промълви той.

— Мат... — Внезапна загриженост обзе Стефан. Откакто се бе завърнал във Фелс Чърч, беше прекалено зает, за да обърне на Мат вниманието, което преданият му приятел заслужаваше. Едва сега осъзна, че е бил непроситимо глупав. Цялото тяло на Мат беше изопнато от вътрешно напрежение. И Стефан долавяше страданието и отчаянието, обсебили ума му.

— Мат, какво има? — попита той тихо. Изправи се и се доближи до него. — Да не би да е заради нещо, което аз съм направил?

— Добре съм.

— Но ти трепериш. — Беше истина. Бързи конвулсии разтърсваха стегнатите му мускули.

— Казах ти вече, добре съм! — Мат се отдръпна от него, привел рамене все едно се защитаваше от нечие нападение. — Пък и какво би могъл да направиш ти, за да ме разстроиш? Имам предвид... като изключим това, че ми отне момичето и я тласна към смъртта?

Този упрек беше нещо съвсем различно и прониза Стефан право в сърцето. Като острието на шпагата, което някога го бе убило. Опита се да си поеме дъх. Не беше сигурен дали ще може да продума отново.

— Съжалявам. — Гласът на Мат сега беше натежал като олово. Стефан го погледна и видя, че напрегнатите му рамене се бяха отпуснали. — Беше гадно да го казвам.

— Но е истина. — Стефан изчака за миг да се окопоти, сетне продължи, вече с овладян тон: — Само че това не е целият проблем, нали?

Мат не му отговори. Само се втренчи в пода, подритвайки нещо невидимо с върха на обувката си. И точно когато Стефан вече бе готов да се откаже, Мат се обърна и на свой ред му зададе въпрос:

— На какво всъщност прилича светът?

— Какво?...

— Светът. Ти си видял много от него. Преживял си четири или пет столетия, за разлика от всички нас, нали така? Каква е идеята? Искам да кажа, дали по принцип това е място, на което си струва да се живее, или всъщност е само купчина боклуци?

Стефан затвори очи.

— Ох.

— А какво ще кажеш за хората, Стефан? За човешката раса. Ние болест ли сме или само симптом? Искам да кажа, вземи някого... като Елена. — Закратко гласът на Мат потрепери, но той продължи. — Елена умря, за да спаси града, да го опази за момичетата като Сю. А ето че сега и Сю е мъртва. И всичко това отново ще се случи. Никога няма да спре. Не можем да победим. Какво ти говори това?

— Мат, недей...

— Това, което всъщност питам, е какъв е смисълът? Или сме някаква космическа шега, която не проумявам? Или пък цялата тази работа ще вземе да се окаже само една огромна, адски шибана грешка? Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа?

— Разбирам, Мат. — Стефан седна на стола и прокара пръсти през косата си. — Ако млъкнеш само за минута, ще се опитам да ти отговоря.

Мат притегли друг стол и го възседна.

— Чудесно. Слушам те. — Очите му оставаха напрегнато предизвикателни, но зад фасадата Стефан долови обърканост и обида, които отдавна се бяха загнездили там.

— Виждал съм много зло, Мат, повече, отколкото можеш да си представиш — поде Стефан. — Дори съм живял с него. То винаги е било част от мен независимо колко съм се съпротивлявал. Понякога съм си мислел, че цялата човешка раса е зла, макар и в много по-малка степен, отколкото моята вампирска раса. Също така понякога съм разсъждавал, че има толкова много зли хора и вампири в нашите две раси, че няма значение какво се случва с тези, които са добри. Трябва да си призная, че и аз не зная повече от теб. Не мога да ти кажа дали има смисъл или дали всичко ще се оправи. — Стефан погледна Мат право в очите и заговори натъртено: — Но нека и аз те попитам: и какво от това?

Мат се взря учудено в него.

— Как така „и какво от това“?

— Ами така. И какво от това.

— Значи ако вселената е изпълнена със зло и ако нищо не можем да направим и да променим, това няма значение? — Гласът на Мат се повишаваше все повече ведно с недоумението му.

— Да, какво от това? — повтори Стефан и се наведе напред. — Какво ще направиш, Мат Хъникът, ако всички лоши неща, които каза, са истина? Какво ти лично ще направиш? Ще престанеш да се бориш и ще се присъединиш към акулите ли?

Мат сграбчи ядосано облегалката на стола.

— За какво говориш?

— Знаеш, че можеш да го направиш. Деймън през цялото време все това повтаря до втръсване. Можеш да се присъединиш към страната на злото, печелившата страна. И реално никой няма да те

обвини, защото ако цялата вселена е устроена така, защо и ти да не си такъв?

— Как ли не, по дяволите! — избухна Мат. Сините му очи пламтяха и той се надигна от стола. — Може би това е пътят, избран от Деймън! Но само защото всичко изглежда безнадеждно, не означава, че трябва да спрем да се борим. Дори и да *знаех*, че е абсолютно безнадеждно, пак щях да се опитвам. Длъжен съм да опитам, дяволите да ме вземат!

— Уверен съм в това. — Стефан се облегна назад и леко се усмихна. Беше уморена усмивка, но показваше колко близък му беше сега Мат. И като видя промяната на лицето на Мат разбра, че и той усеща същото. — Защото и аз се чувствам по същия начин — продължи Стефан. — Не е извинение да се предадем само защото всичко изглежда така, сякаш сме обречени да изгубим. Длъжни сме да опитаме... тъй като другият избор е просто да се предадем.

— Не съм готов да се предам пред *каквото* и да е — процеди Мат през зъби. Имаше вид на човек, намерил своя път обратно през огъня, който го бе изгарял вътрешно. — При това завинаги — добави той.

— Да, добре, макар че завинаги е много дълъг период от време — отбеляза Стефан. — Но за това, което си струва, аз също съм готов да се боря и да не се предавам. Не зная дали ще е възможно, но ще опитам.

— Това е всичко, което всеки един от нас може да направи — рече Мат, избухта бавно стола и се изправи. Напрежението бе изчезнало от мускулите, а очите му се бяха избистрили. Станаха почти пронизващо сините очи, които Стефан помнеше. — Добре — тихо рече Мат. — Щом си открил това, за което дойде, по-добре да се връщаме при момичетата.

Стефан замълча за момент, докато трескаво обмисляше различни варианти.

— Мат, ако не греша за това, което става тук, момичетата за известно време ще бъдат оставени на спокойствие. Но ти все пак отиди при тях и ги провери. Аз ще остана още малко тук, защото има нещо, което бих искал да прочета... за един тип, наречен Жервез от Тилбъри, който е живял в началото на тринадесети век.

— Брей, по-рано дори и от теб, а? — подкачи го Мат, а Стефан се усмихна вяло. Останаха така закратко, загледани един в друг.

— Добре. Предполагам, че ще се срещнем при Вики. — Мат се обърна към вратата, но после се поколеба. Извърна се рязко към Стефан и протегна ръка. — Стефан, да знаеш, радвам се, че се завърна. Стефан пое ръката му.

— Радвам се да го чуя. — Това бе всичко, което успя да каже, но го изпълни топлина, която стопи пронизващата го болка.

Както и част от самотата му.

8

От мястото, където беше паркирана колата, седналите вътре Бони и Мередит виждаха само прозореца на стаята на Вики. Щеше да е по-добре да се приближат още към къщата, но тогава някой можеше да ги види.

Мередит изсипа последните капки кафе от термоса в чашата си и ги изпи. После се прозя. Почувства се виновна и погледна към Бони.

— И ти ли заспа трудно снощи?

— Да. Но не мога да си обясня защо — отвърна Мередит.

— Мислиш ли, че двете момчета са си поговорили? — попита Бони.

Мередит я изгледа набързо, очевидно изненадана, но сетне се усмихна. Бони се досети, че Мередит не бе очаквала точно този въпрос.

— Надявам се — рече Мередит. — Това може да помогне на Мат.

Бони кимна и се облегна назад в седалката. Никога досега не се бе чувствала толкова удобно в колата на Мередит.

Но като погледна отново към нея, видя, че чернокосата ѝ приятелка вече бе заспала на съседната седалка.

О, велико! Направо страхотно! Бони се взря в утайката от кафе на дъното на чашата си и смръщи лице. Не смееше отново да се отпусне. Ако и *двете* заспят, можеше да се окаже катастрофално. Затова заби нокти в дланите си и се вторачи в осветения прозорец на стаята на Вики.

А когато образите пред очите ѝ започнаха да се мерзелят и удвояват, тя разбра, че трябва да предприеме нещо.

Свеж въздух. Да, това ѝ трябваше. Ще ѝ помогне да не заспи. Без да си прави труд да не вдига шум, тя отключи своята врата и дръпна дръжката. Вратата изщрака и се отвори, но Мередит не помръдна, дълбоко унесена в съня си.

Явно наистина е много уморена, помисли си Бони, като се измъкна навън. Този път затвори вратата много по-внимателно,

оставяйки Мередит вътре заключена. И чак тогава се сети, че няма ключ, за да отключи после вратата.

Е, какво пък, ще събуди Мередит, когато реши да се върне в колата. Междувременно може да отиде и да провери как е Вики. Вероятно още е будна.

Небето бе мрачно, скрито от гъстите облаци, но нощта се оказа топла. Зад къщата на Вики орехите леко шумоляха. Някъде наблизо се чуваха щурци, монотонното им свирене сякаш беше само част от стелещата се навред тишина.

Уханието на цветята на перваза изпълни ноздрите на Бони. Почука с нокти съвсем леко по прозореца на Вики, после се надигна и надникна през тясната пролука между завесите.

Не последва отговор. Върху леглото Бони видя куп одеяла, от които се подаваше невчесаната кестенява коса на приятелката ѝ. Явно и Вики спеше непробудно.

Докато Бони стоеше там, тишината около нея сякаш се стъсти. Вече никакви щурци не пееха. Дори и шумолящите доскоро дървета бяха замрели. При все това се напрегна, за да чуе нещото, което знаеше, че е там.

Не съм сама, осъзна тя.

Нито едно от сетивата ѝ не го подсказваше. Ала шестото ѝ чувство, онова, което толкова често бе вледенявало ръцете и гръбнака ѝ, онова, което наскоро се бе пробудило, за да усеща присъствието на Силата, я предупреждаваше. Имаше... нещо... наблизо. Нещо... я наблюдаваше.

Девојката се извърна бавно, изплашена да не издаде дори най-слаб звук. Ако не вдига шум, може би това, което я дебнеше, няма да се добере до нея. Може би няма да я забележи.

Тишината стана смъртно застрашителна. Отекваше в ушите ѝ в такт с пулсирането на собствената ѝ кръв. И не можеше да спре да си представя как всеки миг от мрака с крясък ще изскочи нещо.

Нещо с горещи и влажни ръце, помисли си момичето, докато се вираше в тъмнината, обгърнала задния двор. Различаваше само сиво, черно, черно върху сиво. Всяка форма можеше да бъде всичко и сякаш всички сенки се поклащаха вкупом. Нещо с горещи и потни ръце, достатъчно силни, за да я прекършат за миг...

Изпраця съчка, но на нея ѝ се стори, че проехтя изстрел.

Завъртя се рязко, с напрегнати очи и наострени уши. Но там имаше само мрак и тишина.

И тогава някакви пръсти изотзад докоснаха врата ѝ.

Бони се завъртя отново и едва не падна, съвсем примряла. Беше толкова изплашена, че дори нямаше глас да изпищи. Но когато видя кой я бе стреснал, шокът заслепи сетивата ѝ и скова мускулите ѝ. И щеше да рухне на земята, ако той не я бе уловил тъкмо навреме, за да я задържи на крака.

— Изглеждаш много изплашена — рече Деймън тихо.

Девојката поклати глава. Все още не си бе възвърнала способността да говори. Продължаваше да се опасява, че в следващия миг може да припадне. Но се опита да се отскубне от ръцете му.

Той не стегна повече хватката си, но не я пусна. Да се опитва да се бори с него, бе като да троши тухлена стена с голи ръце. Накрая тя се предаде и се опита само да успокои дишането си.

— Страхуваш ли се от мен? — попита Деймън. Усмихна ѝ се укорително, сякаш двамата споделяха обща тайна. — Няма от какво да те е страх.

Как е успявала Елена да се справя с него? Но разбира се, че Елена не е успяла, осъзна Бони. Накрая Елена се бе поддала на влиянието му. Деймън бе спечелил, постигайки своето.

Той отпусна едната ѝ ръка, за да прокара пръсти, много леко и нежно, по извивката на горната ѝ устна.

— Предполагам, че сега трябва да се отдръпна — рече, — за да не те плаша повече. Това ли искаш?

Сега съм като заек пред змия, помисли си Бони. Сигурно така се чувства заекът. Само дето не той ще ме убие. Сама ще си умра. Имаше чувството, че в следващата минута краката ѝ ще се подкосят и ще припадне. Толкова много топлина и трепет се породиха в нея.

Измисли нещо... но бързо. Тези бездънни черни очи запълваха цялата вселена. Каза си, че сигурно може да вижда звездите в тях. Мисли. И то бързо.

На Елена не би ѝ харесало, помисли си тя, когато устните му докоснаха нейните. Да, това е. Но проблемът беше, че нямаше сили да го изрече. Топлината я обгръщаше отвсякъде, разкъсваше я на части, от връхчетата на пръстите на ръцете ѝ до ходилата. Устните му бяха хладни, като коприна, но всичко останало бе топло. Нямаше защо да се

страхува. Можеше просто да се остави и да се понесе. Сладост се разля в нея...

— Какво, *по дяволите*, правиш?

Гласът разкъса тишината, развали магията. Бони се стресна и с учудване откри, че може да извърне главата си. Мат бе застанал в края на двора със свити юмруци и очи, искрящи като късчета синкав лед. Толкова студен лед, че можеше да те смрази.

— Махни се от нея — процеди Мат.

За изненада на Бони хватката около ръцете ѝ се отпусна. Тя отстъпи назад, пооправи блузата си, все още останала без дъх. Но мозъкът ѝ отново заработи.

— Всичко е наред — опита се да успокои Мат. Гласът ѝ прозвуча почти спокойно. — Аз само...

— Върни се в колата и остани там.

Я чакай малко, каза си Бони. Зарадва се, че Мат се появи. Беше се намесил точно навреме. Но той го даваше малко тежко, беше се нагърбил с ролята на защитаващ я по-голям брат.

— Виж какво, Мат...

— Върви — нареди ѝ той сухо, без да откъсва поглед от Деймън.

Мередит не би му позволила да ѝ нарежда така. Със сигурност и Елена нямаше да го допусне. Бони отвори уста, за да каже на Мат той да се връща в колата, когато внезапно осъзна нещо.

За пръв път от толкова много месеци насам виждаше Мат действително загрижен за нещо. Блясъкът се бе завърнал в сините му очи — онзи студен блясък на справедлив гняв, който караше дори Тайлър Смолуд да си подвие опашката. Мат отново бе жив, изпълнен с енергия. Пак беше такъв, какъвто всички го помнеха.

Бони прехапа устни. За миг се опита да се пребори с гордостта си. Успя да я потисне и сведе очи.

— Благодаря ти, че ме спаси — промърмори и напусна двора.

Мат бе толкова бесен, че не смееше да приближи до Деймън, за да не се нахвърли върху него. Пък и смразяващата чернота в очите на Деймън му подсказа, че идеята никак не е разумна.

Но гласът на Деймън си оставаше спокоен, почти безстрастен.

— Знаеш, че жаждата ми за кръв не е каприз. Това е необходимост, която намесата ти ми попречи да задоволя. Правя това, което ми се налага.

Тази закоравяла безсърдечност дойде на Мат в повече. Те ни възприемат само като източник за прехрана, припомни си той. Те са ловците, а ние — плячката. А сега бе впил ноктите си в Бони. Бони, която дори едно коте не можеше да надвие.

Изрече с презрение:

— Че защо не си подбереш някой от твоята категория, а?

Деймън се усмихна и въздухът стана по-студен.

— Някой като теб ли?

Мат се втренчи в него. Усети как мускулите на челюстта му се стегнаха. След миг изрече сковано:

— Ами можеш да опиташ.

— Мога да направя нещо повече от това само да опитам, Мат. — Деймън пристъпи само една крачка към него, гъвкаво като прокрадваща се пантера. Мат неволно си помисли за лъвовете, леопардите и тигрите от джунглата, за мощните им скокове и за острите им, с лекота разкъсващи плътта зъби. Спомни си също как изглеждаше Тайлър, когато миналата година Стефан се бе разправил с него в колибата на Куонсет. Червено месо. Само червено месо и кръв.

— Как беше името на учителя по история? — запита Деймън благо. Изглеждаше развеселен, явно се наслаждаваше. — Господин Танър, нали?

— Ти си убиец.

Деймън кимна, но нямаше вид на обиден, а сякаш току-що се представяше на някого.

— Разбира се, но той заби нож в мен. Нямах намерение да го изцедея докрай, но той ме раздразни и аз промених намерението си. Сега ти също ме дразниш, Мат.

С голямо усилие на волята Мат си наложи да не побегне. В Деймън имаше нещо повече от прокрадваща се котешка грациозност, повече от това, че тези неземно черни очи оставаха непрекъснато впити в лицето му. Деймън вдъхваше ужас до мозъка на костите на всеки човек, който се сблъскваше с него. Някаква заплаха, пряко въздействаща на кръвта на Мат, съветваща го моментално да си плюе на петите.

Ала той не избяга. В съзнанието му оживя споменът от скорошния му разговор със Стефан, от който бе научил нещо важно. Дори да трябва да умре тук, няма да побегне.

— Не ставай глупав — посъветва го Деймън, сякаш бе прочел мислите на Мат. — Никога не си давал някому кръв насила, нали? Боли, Мат. Много боли.

Елена, спомни си Мат. Той беше много изплашен, когато тя за пръв път пое от кръвта му и този страх наистина беше разтърсващ за него. Но тогава го бе извършил по своя воля. А какво ще бъде, ако се повтори против волята му?

Няма да избягам. Нито ще отвърна поглед настрани.

А на глас изрече, гледайки Деймън право в очите.

— Ако си решил да ме убиеш, по-добре ще е да спреш да говориш и просто да го направиш. Защото ти може и да ме убиеш, но това е всичко, което можеш да ми причиниш.

— Ти си дори по-глупав и от брат ми — удиви се Деймън. Само с няколко крачки той прекоси разстоянието до Мат. Сграбчи го за гърлото с две ръце. — Мисля, че трябва да ти дам урок.

Всичко застина. Мат долови миризмата на собствения си страх, но не помръдна. Вече не можеше да се движи.

Но нямаше значение. Не се бе предал. Ако умреше сега, щеше да е със съзнанието за това и бе горд от себе си.

Зъбите на Деймън изпъкваха с белотата си в мрака. Остри като кинжали за изкормване. Мат почти усети острото им като бръснач ухапване още преди да бяха го докоснали.

За нищо на света няма да се предам, мислеше си той, като затвори очи.

Блъсването го накара да изгуби равновесие. Препъна се и падна назад, като отвори очи още преди да се сгромоляса по гръб. Деймън го беше пуснал и само го бе бутнал назад.

Безизразните му черни очи се насочиха надолу към Мат, който седеше в прахта.

— Ще се опитам да го кажа по начин, който да можеш да разбереш — заговори Деймън отново. — Не се забърквай с мен, Мат. Аз съм по-опасен, отколкото можеш да си представиш. А сега се махай. Мой ред е да застана на пост тук.

Мат се надигна мълчаливо. Изпъна ризата си там, където ръцете на Деймън я бяха омачкали. После си тръгна, но без да бяга, без да трепне от погледа на Деймън.

Спечелих, каза си той. Още съм жив, значи съм спечелил.

Все пак в мрачните черни очи на Деймън за миг бе проблясвало уважение. Това накара Мат да се замисли за някои неща. Наистина бе странно.

Бони и Мередит още седяха в колата, когато той се върна. И двете изглеждаха загрижени.

— Много дълго се забави — каза му Бони. — Добре ли си?

На Мат му се искаше хората да престанат все това да го питат.

— Добре съм — отвърна и додаде: — Наистина. — След кратък размисъл реши, че трябва да каже още нещо. — Съжалявам, че ти подвикнах, Бони.

— Всичко е наред — каза Бони хладно. После, за да стопи леда, побърза да добави: — Знаеш ли, сега наистина изглеждаш по-добре. Вече си предишният Мат.

— Така ли? — Мат отново инстинктивно приглади изпомачканата си риза, докато се озърташе наоколо. — Е, да си имаш работа с вампири, очевидно е много загряващо упражнение.

— А вие какво правихте, момчета? Сведохте глави и се втурнахте един към друг от противоположните краища на двора? — попита Мередит.

— Нещо такова. Каза, че сега е негов ред да дежури край къщата на Вики.

— Мислиш ли, че можем да му имаме доверие? — попита Мередит скептично.

Мат се замисли.

— Всъщност мисля, че да. Странно е, но не смятам, че той ще я нарани. И ако убиецът се появи, мисля, че ще остане доста изненадан. Деймън е закопнял за битка. Можем да отидем до библиотеката да вземем Стефан.

Стефан не се виждаше пред библиотеката, но когато Мередит подкара колата си нагоре и надолу по улицата, той се материализира от мрака. Носеше със себе си дебела книга.

— Разбиване на вратата и проникване с взлом в библиотеката, а сега и кражба на книга — отбеляза Мередит.

— Взех я назаем — възрази Стефан обиден. — Нали за това са библиотеките? И освен това копирах, каквото ми бе необходимо от дневника.

— Искаш да кажеш, че си открил, каквото търсеше? Успял си? Тогава трябва всичко да ни разкажеш, както обеща! — развълнува се Бони. — Хайде да отидем в пансиона.

Стефан изглеждаше леко изненадан, когато научи, че Деймън се е появил в двора на Вики и останал да дежури там, но не каза нищо. Мат не уточни как се беше появил Деймън и забеляза, че и Бони го премълча.

— Вече съм почти сигурен какво се случва във Фелс Чърч. И впрочем наполовина съм решил загадката — заяви Стефан, след като се настаниха в таванската му стая в пансиона. — Но съществува един-единствен начин да го докажем. Нуждая се от помощ, но това не е нещо, за което бих ви помолил без сериозно да го обмислите. — Докато говореше, погледна към Бони и Мередит.

Те също се спогледаха, след което пак се обърнаха към него.

— Този тип уби една от приятелките ми — каза Мередит. — А друга наша приятелка докара до лудост. Ако ти е нужна помощта ни, имаш я.

— Каквото и да ни струва — добави Бони.

— Това ще е нещо опасно, нали? — попита Мат. Не можа да се съдържи. Сякаш Бони не бе изстрадала достатъчно...

— Да, опасно е. Но ти сам знаеш, че единствено така можем да се преборим.

— Дяволски е прав — промърмори Бони. Всички забелязаха как Мередит се опита да потисне усмивката си. Накрая трябваше да се извърне настрана, за да се засмее на спокойствие.

— Предишният Мат се върна — обясни тя, когато Стефан я попита какво е толкова смешно.

— Липсваше ни — добави Бони.

Мат не можа да разбере защо всички му се усмихнаха и му стана неудобно. Затова отиде до прозореца и се опря на перваза.

— Това е опасно. Не се шегувам и няма да ви заблуждавам, че не е — обясни Стефан на момичетата. — Но това е единственият ни шанс. Цялата работа е малко сложна и най-добре ще е да започна от начало. Трябва да се върнем към основаването на Фелс Чърч...

Той продължи да им разказва до късно през нощта.

Четвъртък, 11 юни

7 ч. сутринта

„Мило дневниче,

Снощи не можах да пиша, защото се прибрах много късно. Мама пак ме посрещна крайно разстроена. Щеше да изпадне в истерия, ако знаеше с какво всъщност се занимавам — придружавам вампири и планирам нещо, което може да ме убие. Което може да изтреби всички ни.

Стефан има план как да заложи капан на убиеца на Сю. Това ми напомня на някои от плановете на Елена... и тъкмо това не ми дава покой. Те винаги звучаха чудесно, но в повечето случаи се проваляха.

Обсъдихме и това кой да се нагърби с най-опасната работа и решихме да е Мередит. Което е добре дошло за мен... искам да кажа, че тя е по-силна и по-атлетична, пък и винаги е съумявала да запази самообладание, когато нещо здравата се обърка. Но в същото време малко ме обиди това, че всички толкова бързо избраха нея. Особено от Мат не го очаквах. Искам да кажа, че не съм толкова смотана. Зная, че не съм умна колкото другите и сигурно не съм толкова добра в спорта или хладнокръвна, когато стане напечено, но пък и не съм пълна глупачка. Все за нещо ме бива.

Както и да е, решихме да го направим след завършването. Всички ще участваме, освен Деймън, който ще пази Вики. Странно е, но сега му имаме доверие. Дори и аз. Въпреки това, което ми стори снощи, не мисля, че ще позволи Вики да бъде наранена.

Вече не сънувам Елена. Мисля, че ако това отново се случи, ще се разкрещя като обезумяла. Или никога вече няма да заспя. Защото повече просто не мога да издържам.

А сега по-добре ще е да заспивам. Надявам се, че в неделя ще разрешим мистерията и ще заловим убиеца. Аз вярвам в Стефан.

Надявам се също да не забравя моята част.“

9

— И така, дами и господа, представям ви випуск 1992!

Заедно с останалите си съученици Бони хвърли шапката си високо във въздуха. Свърши се, въздъхна тя. Каквото и да се случи тази вечер, Мат, Мередит и аз вече завършихме. През последната учебна година имаше немалко моменти, когато тя сериозно се съмняваше, че ще доживее това.

Бони очакваше, че заради смъртта на Сю церемонията по дипломирането на випуска ще е вяла и тъжна. Но вместо това се редуваха прояви на френетична възбуда. Сякаш всички празнуваха, че още са живи... преди да е станало много късно.

Оживлението прерасна в невъобразима суетня, когато родителите се втурнаха напред, а учениците от гимназия „Робърт Е. Лий“ се разпръснаха във всички посоки с радостни възгласи. Бони си сложи отново шапката и вдигна очи към обектива на фотоапарата на майка си.

Дръж се нормално, това е много важно сега, каза си тя. Тогава видя лелята на Елена — Джудит, придружавана от Робърт Максвел — мъжа, за когото наскоро се бе омъжила, застанали отстрани. Робърт държеше ръчичката на Маргарет, сестрата на Елена. Когато я видяха, те се усмихнаха храбро, но тя се почувства неудобно, когато тръгнаха към нея.

— О, госпожице Гилбърт... искам да кажа госпожо Максвел... не трябваше — заговори смутено тя, когато дяля Джудит ѝ поднесе букетче розови рози.

Леля Джудит се усмихна през сълзи.

— Този ден трябваше да е много специален за Елена — рече жената. — Иска ми се да бъде специален и за теб, и за Мередит.

— О, лельо Джудит. — Бони я прегърна импулсивно. — Толкова ми е мъчно — прошепна ѝ. — Ти знаеш колко ни липсва.

— На всички ни липсва — въздъхна леля Джудит. После се отдръпна и отново ѝ се усмихна, след което заедно с Робърт и

Маргарет се отдалечиха.

Бони извърна очи със заседнала в гърлото буца, за да се поразсее с гледката на полудялата от празненството тълпа.

Сред тълпата беше и Рей Ернандес — момчето, което ѝ кавалерстваше на бала по случай новата учебна година и което бе поканило всички на купона тази вечер в дома си. Там беше и Дик Картър, приятелят на Тайлър, който както обикновено се правеше на палячо. Тайлър се хилеше самонадеяно, докато баща му щракаше снимка след снимка. Мат слушаше, но с незаинтересован вид, един агент за събиране на талантиливи млади футболисти, пристигнал от университета „Джеймс Мейсън“. Наблизо бе застанала Мередит, със замислено изражение и букет червени рози в ръка.

Вики обаче я нямаше. Родителите ѝ не я бяха пуснали, като се оправдаха, че още не била готова да излиза навън. Липсваше и Каролайн, тъй като сега бе в апартамента им в Херън. Майка ѝ бе споделила с майката на Бони, че била болна от грип, но Бони знаеше истината — Каролайн беше смъртно уплашена.

И може би имаше право, помисли си Бони, докато се приближаваше до Мередит. Каролайн може да се окаже единствената от нас, която ще преживее следващата седмица.

Трябва да изглеждаш нормално, да действаш нормално. Тя се присъедини към групата около Мередит, която бе свалила пискюла в червено и черно от шапката си, за да го увие около букета, а сега го усукваше между елегантните си нервни пръсти.

Бони набързо се огледа във всички посоки. Добре. Това беше мястото. И сега му беше времето.

— Внимавай с това, ще го развалиш — рече на глас.

Но замисленото меланхолично изражение на Мередит не се промени. Тя сведе очи към пискюла и го усука нагоре.

— Не е справедливо — заговори, — че ние получихме дипломи, а Елена не. Не е правилно.

— Зная. Ужасно е — съгласи се Бони, но прозвуча безгрижно. — Щеше ми се да можем да направим нещо, но няма начин.

— Не е честно — продължи Мередит, сякаш не я бе чула. — Ето ни нас, огрени от слънчева светлина, завършили, а тя е под... онзи камък.

— Зная, зная — заговори Бони с утешителен тон. — Мередит, не се разстройвай. Защо не се опиташ да мислиш за нещо друго? Виж, след като отидеш на вечеря с родителите си, искаш ли да се отбием на купона при Реймънд? Дори и да не сме поканени, можем да се повеселим.

— Не! — избухна Мередит с неочаквана ярост. — На никакъв купон не искам да ходя. Как можеш дори да си го помислиш, Бони? Как може да си толкова повърхностна?

— Е, нали се подготвяме да правим нещо...

— Ще ти кажа аз какво ще направя. След вечерята ще отида на гробището. Ще оставя това на гроба на Елена. Тя го заслужава. — Кокалчетата на пръстите на Мередит побеляха, докато стискаше пискюла в ръката си.

— Мередит, не се видиотявай. Не можеш да се изкачиш по хълма на гробището, особено по тъмно. Това е лудост. И Мат ще ти каже същото.

— Е, нямам намерение да питам Мат. Никого няма да питам. Сама ще се справя.

— Не можеш. Господи, Мередит, винаги съм мислила, че си умна и...

— И аз винаги съм мислила, че имаш поне малко чувствителност. Но ти очевидно дори не искаш да мислиш за Елена. Или всичко това е само защото искаш за себе си бившия ѝ приятел?

Бони я зашлеви през лицето.

Беше силна, добре премерена плесница, с много енергия и як замах. Мередит ахна и притисна ръка към бузата си, която веднага почервения. Всички наоколо се извърнаха към тях.

— Само на това си способна, Бони Маккълору — заговори Мередит след малко с мъртвешки снишен глас. — Вече никога няма да ти проговоря. — Обърна се на токетата си и си тръгна.

— Никога е слабо казано според мен! — изкреця Бони след отдалечаващия се гръб на Мередит.

Всички побързаха да извърнат погледи, когато Бони се озърна наоколо. Но нямаше съмнение, че през последните минути двете с Мередит бяха в центъра на всеобщото внимание. За да запази сериозната си физиономия. Бони прехапа бузата си отвътре и се

приблужи към Мат, който най-последно се беше отгървал от агента, набиращ младите футболисти.

— Как беше? — попита тя.

— Добре.

— Не мислиш ли, че малко прекаляхме с плесницата? Ние всъщност не я бяхме планирали. Просто така ми хрумна на момента. Дали не беше прекалено очебийно...

— Добре беше, съвсем добре — успокои я Мат, но мислите му явно бяха заети с друго. Нямаше и следа от унилия младеж, апатичен и самовглъбен, когото бяха свикнали да виждат през последните няколко месеца.

— Какво има? Да не би нещо в плана да се е объркало? — разтревожи се Бони.

— Не, не. Слушай, Бони, доста мислих. Нали ти бе тази, която откри тялото на господин Танър в Къщата на духовете миналата година на Хелюин?

Бони се сепна и потръпна неволно от отвращение.

— Ами, да, аз първа открих, че е мъртъв, наистина мъртъв, а не че само се преструва на такъв. Защо, за Бога, реши точно сега да говорим за това?

— Защото само ти можеш да ми отговориш на следния въпрос: възможно ли е господин Танър да е насочил нож към Деймън?

— *Какво?*

— Само ми кажи възможно ли е?

— Аз... — Бони примигна и се намръщи. После сви рамене. — Предполагам, че да. Да, сигурно така е станало. Помня, че имитирахме ритуал на друидите, беше сцена на принасяне в жертва и ножът, който използвахме, беше истински. Преди това говорихме да използваме някакъв фалшив, но понеже трябваше да лежи точно до господин Танър, си казахме, че ще е достатъчно безопасно. Колкото до... — Бони се намръщи още повече. — Мисля, че когато открих тялото, ножът беше захвърлен настрана, не беше, където трябваше да бъде. Но си казах, че може някое хлапе да го е преместило. Мат, защо ме разпитваш за това?

— Просто е свързано с нещо, което Деймън ми каза — отвърна Мат, отново вперил поглед някъде надалеч. — Чудех се дали може да е истина.

— О, така ли? — Бони го изчака да каже още нещо, но той повече не проговори. — Добре — рече накрая тя, — ако този въпрос е изяснен, моля те, би ли се върнал обратно на земята? И не мислиш ли, че би могъл да ме прегърнеш през рамо? Дори само за да покажеш, че си на моя страна и че няма шанс ти да се озовеш тази вечер с Мередит на гроба на Елена?

Мат изсумтя, но отнесенният му поглед се стопи. След кратко колебание той праметна ръка през рамото ѝ и я притисна към себе си.

Това е нещо вече преживяно или *déjà vu*, както му казват французите, припомни си Мередит. Проблемът беше, че не можеше да си спомни кое точно от предишните ѝ преживявания на гробището ѝ напомняше за тази нощ. Вече толкова много ѝ се бяха насъбрали.

Всъщност всичко беше започнало именно от тук. Тъкмо тук Елена се закле да не намери покой, докато Стефан не стане неин. Тогава тя накара Бони и Мередит да се закълнат, при това с кръвна клетва, че ще ѝ помагат. Колко подходящо, каза си Мередит.

Също тук Тайлър беше нападнал Елена през нощта след бала за началото на учебната година. Но Стефан я спаси и така започна всичко. Да, много беше видяло това гробище.

Гробището беше свидетел на това как миналия декември тук, на хълма край разрушената църква, се бяха събрали цяла група, за да открият леговището на Катрин. Седем от тях бяха слезли в криптата: Мередит заедно с Бони, Мат и Елена, придружавани от Стефан, Деймън и Аларик. Но само шестима от тях бяха излезли навън, без да пострадат. Когато изнесоха Елена оттам, то беше, за да я погребат.

Това гробище беше началото и краят на историята. А може би тази вечер щеше да има друг край на драмата.

Мередит тръгна натам.

Така ми се иска сега да си тук, Аларик, мислеше си тя. Оптимизмът ти, познанията ти за свръхестественото щяха да са ми от полза... е, и не бих имала нищо против яките ти мускули.

Надгробната плоча на Елена се издигаше в новото гробище, където тревата още се поддържаше, а гробовете бяха отрупани с венци и букети цветя. Камъкът беше съвсем семпъл, само с един кратък надпис. Мередит приседна край него и остави пред плочата букетчето

рози. После бавно сложи до розите пискюла в червено и черно, който бе свалила от шапката си. В този призрачен полумрак двата цвята изглеждаха почти еднакво. След това Мередит зачака.

Гробището оставаше спокойно, абсолютно неподвижно. Сякаш бе затаило дъх в очакване. Редиците от бели каменни плочи, простиращи се от двете ѝ страни, леко проблясваха в здрача. Мередит се вслушваше във всеки звук.

И тогава го чу. Отекнаха нечии тежки стъпки.

С наведена глава тя замря, преструвайки се, че нищо не е забелязала.

Стъпките се чува по-отблизо — идващият не се опитваше да се прокрадва тихо.

— Здравсти, Мередит.

Мередит се огледа стреснато.

— О... Тайлър — каза тя. — Така ме изплаши. Мислех, че е... няма значение.

— Да? — Тайлър изпъна устни в смущаваща усмивка. — Е, извинявай, че те разочаровах. Но това съм аз, само аз и никой друг.

— Какво правиш тук, Тайлър? Няма ли готини купони за теб?

— И аз мога да ти задам същия въпрос. — Тайлър сведе очи към надгробната плоча, към букета и пискюла върху него. Лицето му потъмня. — Но мисля, че вече зная отговора. Ти си тук заради нея. Елена Гилбърт. Светлина в мрака — прочете той надгробния надпис с иронична интонация.

— Точно така — изрече Мередит спокойно. — Не знаеш ли, че името Елена^[1] означава светлина? А сега тя сигурно е обкръжена само от мрак. Мракът, който почти я повали, но накрая тя победи.

— Може би — рече Тайлър, потърка замислено челюстта си и ѝ хвърли кос поглед. — Но знаеш ли, Мередит, в мрака има нещо забавно. В него винаги те чака нещо изненадващо.

— Като тази вечер — каза Мередит и вдигна очи към небето. То беше ясно и осеяно със слабо светещи звезди. — Много е тъмна, Тайлър. Но рано или късно слънцето ще изгрее.

— Да, но първо ще изгрее луната. — Тайлър внезапно се захили, сякаш това бе някаква шега, която само той си разбираше. — Хей, Мередит, виждала ли си надгробната плоча на рода Смолуд? Я ела с мен да ти я покажа. Не е далеч.

Също както тогава я бе показал на Елена, припомни си момичето. Донякъде жонглирането с думи ѝ доставяше удоволствие, но за нищо на света нямаше да забрави за какво бе дошла тук. Студените ѝ пръсти бръкнаха в джоба на палтото ѝ, за да напипат тънкото клонче от върбинка.

— Няма нужда, Тайлър, предпочитам да остана тук.

— Сигурна ли си? Гробището е опасно място да оставаш сама.

Неспокойните духове, припомни си Мередит. Погледна го право в очите.

— Зная.

Той отново се ухили, разкривайки зъби, едри като надгробните плочи.

— Както и да е, но ако имаш добро зрение, можеш да я видиш и оттук. Ето, погледни натам, към старото гробище. Е, сега виждаш ли нещо като блестящо в червено в средата на гробището?

— Не. — Над дърветата в източна посока се появи някакво бледо сияние. Мередит задържа погледа си на него.

— Е, хайде, Мередит. Дори не се опита да погледнеш. По-добре ще виждаш, след като луната изгрее.

— Тайлър, нямам повече време за губене. Тръгвам си.

— Не, няма да си тръгнеш — отсече той. И тогава, докато пръстите ѝ, свити в юмрук в джоба ѝ, продължаваха да стискат върбинката, той добави: — Искам да кажа, че няма да си тръгнеш, докато не ти разкажа историята на този надгробен паметник, става ли? Страхотна история е. Разбираш ли, този надгробен паметник е изсечен от червен мрамор — единственият от този вид в цялото гробище. А пък сферата отгоре — виждаш ли я? — сигурно тежи цял тон. Но въпреки това се движи. Задвижва се всеки път, когато някой от семейство Смолуд ще умре. Дядо ми не вярвал в това и издълбал един белег отпред, отдолу на сферата. Имал навика да идва тук веднъж в месеца, за да проверява дали белегът се е отместил. Един ден пак дошъл и установил, че драскотината се намира на задната страна. Опитал всичко, за да я върне в предишното ѝ положение, но не успял — сферата била прекалено тежка. А през нощта умрял в леглото си. Погребали го под сферата.

— Вероятно е получил инфаркт от прекаленото напрегане — отбеляза Мередит хапливо, но дланите ѝ изтръпнаха.

— Много си забавна. И винаги толкова съобразителна. Винаги толкова спокойна и хладнокръвна. Трябва да се случи нещо много страшно, за да се разкрешиш, нали?

— Тръгвам си, Тайлър. Достатъчно си поговорихме.

Той я остави да измине няколко крачки, сетне подхвърли:

— Ти беше тази, която се разкрещя онази нощ в къщата на Каролайн, нали?

Мередит се обърна назад.

— Откъде знаеш това?

Тайлър завъртя очи.

— Не съм чак толкова тъп, повярвай ми. Зная много неща, Мередит. Зная например какво криеш сега в джоба си.

Пръстите на Мередит се сковаха.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че си скрила там върбинка, Мередит. *Verbena officinalis*. Имам приятел, който е наясно с тези неща. — Сега Тайлър фокусира погледа си, усмивката му се разшири, докато гледаше лицето на Мередит в захлас, сякаш зяпаше любимото си телевизионно шоу. После запристъпва плавно към нея, като котка към мишка. — Зная и за какво ти е необходима тази трева. — Огледа се престорено тревожно наоколо и притисна пръст към устните си. — Шшт. Вампири — прошепна. После рязко отметна глава назад и гръмко се изсмя.

Мередит отстъпи крачка назад.

— Вярваш, че тази тревица ще ти помогне, нали? Но ще ти издам една тайна.

Очите на Мередит прецениха разстоянието, което я делеше от пътеката. Успя да запази хладнокръвното си изражение, макар отвътре да я разтърсваха конвулсии, които не можа да потисне докрай. Не знаеше дали ще съумее да се справи.

— Никъде няма да ходиш, бейби — изръмжа Тайлър заплашително и голямата му ръка се склочи около тънката китка на Мередит. Беше гореща и влажна, усещаше я под маншета на якето. — Ще останеш тук за голяма твоя изненада. — Тялото му се приведе с главата напред, а устните му се изкривиха в ликуваща гримаса.

— Пусни ме, Тайлър. Причиняваш ми болка! — Завладя я паника, когато масивното туловище на Тайлър се притисна към нея.

Ръката обаче не само не отпусна хватката си, но я усили, като я стискаше все по-здраво.

— Това е тайна, бейби, за която никой не подозира — повтори Тайлър, като я притегли към себе си. Дъхът му опари лицето ѝ. — Ти си дошла тук напълно екипирана със защита против вампири. Но аз не съм вампир.

Сърцето на Мередит се разтуптя до припадък.

— Пусни ме!

— Първо искам да се огледаш. Сега вече ще можеш да видиш надгробния паметник със сферата — рече ѝ той и я завъртя така, че тя нямаше как да не погледне. Той беше прав, тя действително видя червения монумент с блестяща сфера отгоре. Или не... не беше сфера. Мраморът изглеждаше като... изглеждаше като...

— А сега погледни на изток. Какво виждаш там, Мередит? — продължи Тайлър с дрезгав от възбуда глас.

Там грейше пълната луна. Беше се надигнала неусетно, докато той ѝ беше говорил, и сега висеше над хълмовете, съвършено кръгла и много по-голяма, като огромна червена сфера.

Също като сферата над фамилната гробница на Смолуд. И тази сфера приличаше на пълната луна, но изпълнена с кръв.

— Ти си дошла, защитена срещу вампири, Мередит — произнесе зад нея Тайлър с още по-дрезгав глас. — Но ние, Смолуд, не сме вампири. Ние сме нещо друго.

И тогава заръмжа.

Никое човешко гърло не би могло да издаде подобен звук. Не беше имитация на животно. Беше истинско. Злобно гърлено ръмжене, извисяващо се нагоре и все по-нагоре. Тайлър сграбчи Мередит за главата, за да я извърне към себе си. Девойката се взря с безмълвен ужас, невярваща на гледката, разкрила се пред очите ѝ. Това, което видя, беше тъй страшно, че мозъкът ѝ отказа да го възприеме...

Мередит закрещя с все сила.

— Казах ти, че ще останеш изненадана. Е, харесва ли ти? — попита Тайлър. Гласът му се задавяше от слюнката, а червеният му език висеше между дългите му кучешки зъби. Лицето му не приличаше на лице. Сгърчи се гротескно в нещо като муцуна, а очите му пожълтяха с присвити зеници. По бузите му бе плъзнала червеникавопясчана козина, спускайки се чак до шията му. — Можеш

да си крещиш колкото си щещ, но никой няма да те чуе — добави задъхано.

Всеки мускул в тялото на Мередит се напрегна, докато се опитваше да се откопчи от хватката му. Беше спонтанна реакция, която тя не можа да удържи. Дъхът му беше горещ и вонеше ужасно, като на животно. Ноктите му, впити в китката ѝ, бяха остри, почернели като на хищен звяр. Тя нямаше сила да изкрещи отново.

— Освен вампирите има и други същества с вкус към кръвта — заговори Тайлър с новия си глас, придружен с мляскащи звуци. — А аз искам да вкуся твоята. Но първо малко ще се позабавляваме.

Макар все още да се крепеше на двата си крака, снагата му се сгърчи, приведе и странно се обезобрази. Мередит се дърпаше и мятеше с последни сили, но не успя да му попречи да я повали на земята. Беше силно момиче, но той беше много по-як. Набъбналите му мускули изпъкваха под ризата му, когато я притисна под себе си.

— Винаги си ме гледала отвисоко, нали? Мислеше, че не съм достоен за теб. Е, сега ще откриеш какво си пропуснала.

Не мога да дишам, диво запрепуска мисълта в пламналия мозък на Мередит. Ръката му се стегна около гърлото ѝ, препречвайки достъпа на въздух. Глутници сиви вълци запрепускаха в ума ѝ. Ако сега не успее да се отскубне...

— Ще ти се прииска да умреш много бързо, като Сю. — Лицето на Тайлър плаваше точно над нейното, червено като луната, с изплезен дълъг език. Другата му ръка придържаше ръцете ѝ над главата ѝ. — Помниш ли приказката за Червената шапчица?

Сивотата се смрачи до чернота, осеяна с малки светлинки. Като звезди, помисли си Мередит. Пропадам в звездите...

— Тайлър, долу лапите от нея! Пусни я! Веднага! — кресна някакъв гласът. Гласът на Мат.

Зверското ръмжене на Тайлър, по чиято муцуна се стичаха лиги, тутакси секна, заменено с изненадан вой. Лапата му, стиснала гърлото на Мередит, отпусна натиска си и тя най-сетне успя да си поеме дъх.

Около нея отекнаха нечии стъпки.

— Отдавна си мечтая да направя това, Тайлър! — викна Мат, като го улови за пясъночервеникавата му козина. Юмрукът му размаза наскоро израслата муцуна на Тайлър. От влажния животински нос блика обилна струя кръв.

Звукът, изтръгнал се от гърлото на Тайлър, смрази сърцето на Мередит. Той скочи върху Мат, като ловко се извъртя още във въздуха и насочи към лицето на противника си остриите си нокти. От силния удар Мат падна, а Мередит, макар и още замаяна, с отчаяно усилие се опита да се надигне от земята. В следващия миг обаче някой друг отблъсна Тайлър, както беше връхлетял върху Мат. Стори го с такава лекота, сякаш Тайлър беше парцалена кукла.

— Също като в доброто старо време, Тайлър — каза Стефан, като изправи Тайлър на крака и го обърна с лице към себе си.

Тайлър се втренчи в него за кратко с невярващ поглед и побягна.

Беше бърз, докато се провираше и извърташе с животинска ловкост сред редиците от гробове. Ала Стефан беше още по-бърз и скоро го настигна.

— Мередит, ранена ли си? Мередит? — Бони коленичи до нея. Мередит кимна... все още не можеше да говори... но остави Бони да подпъхне ръка под главата ѝ, за да я надигне. — Знаех си, че трябваше по-рано да го спрем. Знаех си — продължи да нарежда Бони с треперещ глас.

Стефан довлече Тайлър обратно при гроба на Елена.

— Винаги съм знаел, че си негодник — изрече запъхтяно, докато притискаше гърба на Тайлър към надгробната плоча. — Но никога не съм очаквал да се окажеш чак толкова глупав. Предполагах, че вече си се научил да не нападаш момичета в гробищата, но явно съм се заблудил. На всичкото отгоре се хвалиш и какво си сторил на Сю Карсън. Това вече е най-голямата глупост, която можеше да направиш.

Мередит ги изгледа как стоят изправени един срещу друг. Толкова са различни, помисли си тя. Стефан беше блед, зелените му очи платяха, излъчвайки гняв и заплаха, но от него струеше вродено достойнство и душевна чистота. Приличаше на строгия ангел хранител, издялан от мрамор на един от съседните гробове. Докато Тайлър напомняше за уловено в капан животно. Присви се, силно изгърбен, тежко задъхан, с гърди, изцапани от кръв и слюнка. Жълтите му очи излъчваха само омраза и страх, а пръстите му помръдваха неспокойно, сякаш се канеше в следващия миг да забие ноктите си в нещо. От гърлото му се надигна приглушено стенание.

— Не се плаши, този път няма да те пребия — рече му Стефан. — Освен ако не се опиташ да побегнеш. Сега ще отидем в разрушената

църква, за да си побъбрим малко. Ти обичаш да разказваш разни истории, Тайлър. Защо сега не ми разкажеш още една?

Тайлър се хвърли отчаяно към него, като се пресегна към гърлото на Стефан. Но Стефан беше готов за атаката му. Мередит подозираше, че както Стефан, така и Мат, се наслаждаваха на последвалата схватка, освобождавайки се от натрупаната и сдържана досега агресия. Но не и Мередит, която се извърна настрани.

Накрая Тайлър се озова здраво овързан с дебело въже. Все още можеше да ходи или поне да пристъпя, а Стефан го държеше отзад за ризата му и без много да се церемони с него, го насочваше по пътя към църквата.

Вътре Стефан натисна Тайлър да седне на земята край отворения гроб.

— А сега — поде той — ще си поговорим. И ти трябва да ни сътрудничиш, Тайлър, иначе ще съжаляваш много, много горчиво.

[1] От гръцкото име Елени. — Б.пр. ↑

10

Мередит седна върху срутената, висока до коленете стена на църквата.

— Стефан, ти каза, че ще бъде опасно, но не каза, че ще го оставиш да ме души.

— Съжалявам, Мередит. Надявах се той да ми даде някакви сведения, особено след като призна, че е присъствал на смъртта на Сю. Но не биваше да чакам толкова дълго.

— Не съм признал нищо! Нищо не можеш да докажеш! — извика Тайлър. В гласа му отново се долови животинско скимтене, но докато вървяха към църквата, лицето и тялото му бяха започнали да възвръщат нормалния си вид. Или по-скоро заприличаха поне малко на човешки, помисли си Мередит. Макар отоците, раните и засъхналата кръв да не бяха нещо нормално.

— Това тук не е съдебно заседание, Тайлър — обади се тя. — И сега баща ти не може да ти помогне.

— Но ако бяхме в съдебна зала, щяхме да присъстваме на много интересно съдебно дело — добави Стефан. — Според мен можеше да ти се предявят достатъчно обосновани обвинения, за да бъдеш осъден за съучастие в убийство.

— Така става, като не се претопяват бабините лъжички за чай, за да се отлеят сребърни куршуми от тях — намеси се Мат.

— Тайлър, знаеш ли какъв си ти? Ти си хулиган и побойник — каза Бони. — А хулиганите обичат да говорят, за да се изтъкват.

— Ти не се посвени да притиснеш едно момиче на земята и да го заплашиш — продължи Мат, — но когато нейните приятели се намесиха, се уплаши и се държа като пълен боклук.

Тайлър само ги изгледа злобно.

— Е, ако не искаш да говориш, мисля, че ще се наложи аз да го направя — започна Стефан. Наведе се и вдигна дебелия том, който беше взел от библиотеката. Опря единия си крак върху капака на

гробницата, нагласи книгата върху коляното си и я разтвори. В този момент Мередит си каза, че изглежда застрашителен като Деймън.

— Това, Тайлър, е книгата на Жервез от Тилбъри — обясни му той. — Написана е около 1210 година. Една от темите в тази хроника е посветена на върколаците.

— Нищо не можеш да докажеш! Нямах никакви улики...

— Млъкни, Тайлър! — скастри го Стефан. — Не ми е необходимо да доказвам каквото и да било, защото мога да го *видя*, дори и сега. Забрави ли какъв съм аз? — Всички замълчаха, след което Стефан продължи: — Когато преди няколко дни се върнах тук, заварих една загадка. Едно момиче беше мъртво. Но кой е убиецът? Всички улики, до които се добрах, изглеждаха противоречиви. Не беше обикновено убийство като извършваните от психопати по улиците. Можех да разчитам на думата на една личност, на която имам основания да вярвам. Така се сдобих с доказателство от независим източник. Един обикновен убиец не може да повлияе на спиритическа дъска посредством телекинеза. Един обикновен убиец не може да предизвика изгаряне на бушоните в някоя електростанция, намираща се на стотици километри оттук. Не, тук е замесен някой с изключителна физическа и психическа сила. От всичко, което ми разказа Вики, отначало реших, че той с вампир.

Обаче имаше едно изключение от стандартната картина: кръвта на Сю Карсън не беше изпита. Никой вампир не би могъл да устои на това, особено ако е вампир убиец. Желанието да убива е породено именно от жаждата за кръв. Но съдебният лекар не е открил рани по артериите и вените ѝ, а само следа от малък кръвоизлив. Всичко това просто няма смисъл. Има и още нещо. Ти си бил в онази къща, Тайлър. И си допуснал грешката в онази нощ да сграбчиш ръката на Бони, а на следващия ден си направил още по-голяма грешка, като си говорил за нещо, които не би могъл да знаеш, освен ако не си бил там. И така, с какво разполагаме досега? С един могъщ и опитен вампир, злобен убиец, притежаващ огромна Сила? Или с хулиган от гимназията, който до тоалетната не може да отиде, без да оплеска нещо? Кой от двамата? Уликите ни насочват и към двамата, така че аз не можах да се ориентирам. Тогава реших да огледам тялото на Сю. И така се натъкнах на най-голямата загадка. Имаше разрез ето тук. — Пръстът на Стефан очерта една линия надолу от ключицата му. — Това е

типичен, традиционен срез... така правят вампирите, когато искат да дадат от своята кръв. Но Сю Карсън не беше вампир и следователно не би могла сама да се среже. Някой го е направил вместо нея, когато е лежала умираща на земята.

Мередит затвори очи и чу как до нея Бони преглътна мъчително. Протегна ръка и напипа ръката на приятелката си, за да я стисне с все сила, но продължи да слуша. Досега Стефан не се бе впускарал пред тях в толкова подробни описания.

— Вампирите не се нуждаят от подобни разрези по телата на жертвите си. Вместо нож използват зъбите си — продължи Стефан. Повдигна леко горната си устна, за да оголи зъбите си. — Но ако един вампир иска да даде на някой друг да пие от кръвта, той би могъл да прибегне до срязване вместо ухапване. Ако вампирът иска някой да вкуси кръв за пръв път, тогава би направил такъв разрез. И това ме накара да се замисля за кръвта. Разбирате ли, кръвта е много важна. За вампирите е източник на живот, на Силата. Всички ние се нуждаем от нея, за да оцелеем, затова много пъти се е случвало да подлудяваме, ако останем без източник на кръв. Но кръвта е средство и за други неща, например... за ритуално посвещаване. Ритуалното посвещаване и Силата. Сега си мисля за тези два фактора и се опитвам да ги свържа с това, което видях в теб, Тайлър, когато дойдох за пръв път във Фелс Чърч. Незначителни на пръв поглед подробности, на които тогава не обърнах достатъчно внимание. Но си припомних нещо, което Елена ми бе споменала за историята на твоя род, заради което реших да проверя в дневника на Хонория Фел.

Стефан извади лист хартия, пхнат между страниците на книгата, която държеше в ръцете си:

— Ето, преснимах една страница от дневника ѝ, за да ти я прочета. Ще узнаеш малката фамилна тайна на рода Смолуд... ако си способен да четеш между редовете.

Сведе очи към листа и зачете:

„12 ноември. Свещите са готови, ленът е изтъкан. Не ни достигат царевично брашно и сол, но все някак ще изкараме зимата. Снощи имахме голяма тревога: вълци се нахвърлили върху Джейкъб Смолуд, когато се връщал от

гората. Лекувах раната му с боровинки и кора от ракета, но се оказа много дълбока и сега съм много изплашена. След като се прибрах у дома, прегледах руническите заклинания, но с никого, освен с Томас, не споделих това, което ми подсказаха тези пожълтели страници.“

— Тук тя говори за предсказания — додаде Стефан, като вдигна глава. — Хонория е била това, което днес бихме нарекли вещица. В дневника си тя продължава с описанието на „големи неприятности с вълци“ в различни други краища на тяхното селище... по всичко изглежда, че те внезапно са били подложени на свирепи нападения, особено на млади момичета. Разказва също как двамата със съпруга ѝ били обзети от все по-дълбока тревога. И накрая идва ред на следния откъс:

„20 декември. Отново има суматоха в дома на Смолуд. Преди няколко минути чухме силни писъци и Томас ми каза, че е време да се действа. Вчера той приготви куршумите. Зареди пушката си и сега тръгваме затам. Ако оцелеем, отново ще запиша случилото се.

21 декември. Снощи се отбихме в дома на Смолуд. Джейкъб си изпати ужасно. Вълкът е убит.

Ще погребем Джейкъб в малкото гробище в подножието на хълма. Дано душата му намери покой в смъртта.“

— В официалната история на Фелс Чърч — отново заговори Стефан — това се тълкува по следния начин: Томас Фел и жена му отишли в къщата на фамилията Смолуд и там разбрали, че Джейкъб Смолуд отново бил нападат от някакъв вълк и че този вълк го е убил. Но това не е вярно. Всъщност се подсказва, че не вълк е причинил смъртта на Джейкъб Смолуд, а че е бил убит самият Джейкъб Смолуд, когото наричали още вълк.

Стефан затвори книгата.

— Той е бил върколак, твоят прапра... какъвто там ти се пада дядо, Тайлър. И станал такъв, след като самият той бил нападнат от вълк. И предал своя вирус на върколак на сина си, който се родил осем месеца и половина след смъртта на баща си. Също както твоят баща е предал тази зараза на теб.

— Винаги съм знаела, че има нещо съмнително около теб, Тайлър — обади се Бони и Мередит отвори очи. — Никога не съм можела да обясня какво точно, но дълбоко в съзнанието ми нещо ми подсказваше, че не си нормален.

Ние често се шегувахме с това — добави Мередит, все още с дрезгав глас. — Относно твоя „животински магнетизъм“ и големите ти бели зъби. Но никога не сме предполагали колко близо сме били до истината.

— Понякога надарените с по-силни психически способности умеят да предусещат какво може да се крие зад подобни признаци — призна Стефан. — Случвало се дори и обикновени хора да го правят. Аз също трябваше да му обърна внимание, но бях прекалено зает. И очевидно някой друг — убиецът психопат — го е забелязал. Нали така е станало, Тайлър? Някакъв мъж със стар дъждобран се е появил пред теб, висок, с руса коса и сини очи. Той сключил сделка с теб. В замяна на... нещо... той се съгласил да ти покаже как да използваш наследството си. Как да станеш истински върколак. Защото според написаното от Жервез от Тилбъри — Стефан докосна книгата на коляното си — един върколак, който не е бил ухапан, се нуждае от посвещение. Това означава, че ти може през целия си живот да носиш в себе си вируса на върколака, но дори да не подозираш за него, понеже той нито веднъж не е бил активиран. Поколения от рода Смолуд са се раждали и умирали, но вирусът само е дремел в тях, защото те не са знаели тайната на пробуждането му. Обаче мъжът с дъждобрана е знаел тази тайна. Знаел е, че трябва да убиеш и да вкусиш прясната кръв. И след това при първото пълнолуние ще можеш да се промениш. — Стефан надигна глава, а Мередит последва погледа му, насочен към белия диск на луната, греещ от небето. Сега изглеждаше чист, плосък, а не издута яркочервена сфера.

По месестото лице на Тайлър се изписа подозрение, след което яростта му отново се събуди.

— Вие ме измамихте! Вие сте планирали всичко!

— Много умно... — обади се Мередит.

— Брей, как се досети! — присъедини се Мат.

Бони вдигна пръста си и изписа във въздуха цифрата едно, иронично отбелязвайки точка за Тайлър.

— Знаех си, че няма да устоиш да проследиш някое от момичетата, които сега са тук, ако сметнеш, че ще е само — каза Стефан. — Ти си мислеше, че гробището е най-удобното място за убийство, след като ще си съвсем сам тук. Освен това знаех, че не можеш да устоиш на изкушението да се похвалиш за всичко, което си извършил. Надявах се, че ще разкажеш на Мередит повече за другия убиец, който наистина е изхвърлил Сю през прозореца и е направил среза на гърдите ѝ, за да можеш ти да пиеш прясна кръв. За този вампир говорим сега, Тайлър. Кой е той? Къде се крие?

Изражението на Тайлър се промени от отровна омразна гримаса в подигравателна усмивка.

— Ти си въобразяваш, че ще ти кажа? Той е мой приятел.

— Никакъв приятел не ти е. Той просто те използва. И освен това е убиец.

— Не усложнявай нещата, Тайлър — добави Мат.

— Ти вече си се превърнал в негов съучастник. Тази вечер се опита да убиеш Мередит. Много скоро, дори и да искаш, няма да можеш да се откажеш. Прояви разум и спри всичко това още сега. Кажи ни всичко, което знаеш за него.

Тайлър оголи зъбите си.

— *Нищо* няма да ви кажа. Как ще ме накарате да проговоря?

Останалите се спогледаха. Атмосферата се промени и стана по-напрегната, когато отново впериха погледи в Тайлър.

— Ти наистина ли не разбираш? — попита го Мередит тихо. — Тайлър, ти си помогнал Сю да бъде убита. Тя умря заради един отвратителен ритуал, който те е променил в *нещото*, което сега виждат очите ми. Ти си планирал и моето убийство, както и това на Вики и Бони, сигурна съм. И сега очакваш да проявим милост към теб? Да не би да си въобразяваш, че те подмавихме тук, за да бъдем мили с теб?

Настъпи тишина. Подигравателната усмивка се изтри от устните на Тайлър. Заозърта се изплашено, обхождайки с поглед противниците си.

Но те до един бяха неумолими. Дори и дребното лице на Бони бе добило сурово и непрощаващо изражение.

— Жервез от Тилбъри споменава нещо интересно — рече Стефан с почти любезен тон. — Съществува лек за върколаците, освен традиционния сребърен куршум. Слушай. — Той разтвори книгата върху коляното си и зачете на лунната светлина: — *Всички сериозни и способни доктори изказват и подкрепят идеята, че ако един върколак бъде лишен от един от крайниците си, той със сигурност ще възстанови първоначалното си човешко тяло.* Жервез по-нататък разказва историята на някой си Рембо от Оверн, върколак, който бил излекуван, след като един дърводелец му отсякъл една от задните лапи. Това, разбира се, вероятно е било ужасно болезнено, но в същата история след това се разказва още, че този Рембо накрая благодарил на дърводелеца, че „го отървал веднъж завинаги от това прокълнато и отвратително животинско тяло“. — Стефан вдигна глава. — А сега мисля, че ако Тайлър не ни помогне с повече сведения, поне можем да се подсигурирм той повече да не напада и убива хора. Какво ще кажете?

Пръв заговори Мат:

— Мисля, че е наш дълг да го изцерим.

— От нас се иска само да го освободим от един от крайниците му — съгласи се Бони.

— Аз се досещам кой крайник ще е най-подходящ за целта — изрече Мередит задъхано.

Очите на Тайлър щяха да изхвъркнат от орбитите си. Под слоя от мръсотия и кръв обикновено червендалестото му лице започна да пребледнява.

— Ти просто блъфираш!

— Подай ми брадвата, Мат — каза Стефан. — Мередит, свали му едната обувка.

Тайлър я изрита, докато тя му сваляше обувката, като се опита да я улучи в лицето. Мат скочи и стисна главата му в мъртва хватка.

— Не си влошавай още повече положението, Тайлър.

Оголеният крак, който Мередит показа на останалите, беше едър и покрит с пот като дланите на Тайлър. Груби косми се показваха между пръстите му. От противната гледка кожата на Мередит настръхна.

— Хайде да го отървем от тази лапа — рече тя.

— Ти се шегуваш! — изрева Тайлър, като се замята тъй буйно, че се наложи Бони да сграбчи другия му крак и да го натисне с коляно. — Не можеш да направиш това! Не можеш!

— Дръжте го здраво — нареди Стефан. С дружни усилия те изпънаха тялото на Тайлър, като Мат стисна главата му с двете си ръце, а момичетата разтвориха и задържаха краката му да не мърдат. След като се увери, че Тайлър може да вижда какво ще направят с крака му, Стефан пхна един клон с дебелина около пет сантиметра в процепа на капака на гробницата. Вдигна брадвата и като я спусна с рязък замах, още с първия удар срязва клона на две.

— Добре е наточена — рече той. — Мередит, навий нагоре крачолите на панталоните му. После го превържи с някакво въже над глезена колкото можеш по-стегнато, като турникет. Иначе много ще кърви.

— Не можеш да направиш това! — изкрещя Тайлър. — *Не можеш да напрааавиш това!*

— Можеш да си крещиш колкото си щещ, Тайлър. Тук, на хълма, никой няма да те чуе, нали? — каза му Стефан.

— Ти не си по-добър от мен! — ревна Тайлър, пръскайки обилно слюнка. — И ти си убиец!

— Много добре зная какъв съм — съгласи се Стефан. — Повярвай ми, Тайлър, наясно съм със себе си. Всички готови ли са? Добре. Дръжте го здраво, сигурно ще подскочи силно, когато го съсека.

Виковете на Тайлър станаха съвсем нечленоразделни. Мат го държеше здраво, за да може Тайлър да види как Стефан коленичи и хвана брадвата, като повдигна острието над глезена на Тайлър, за да се приготви за по-силен замах.

— Хайде, да свършваме — рече Стефан и вдигна високо брадвата.

— *Не! Не!* Ще говоря! Ще говоря! — изквича Тайлър.

Стефан го изгледа укорително.

— Късно е вече. — И спусна брадвата.

Тя отскочи от каменния под със звън и сноп искри, но трясъкът остана напълно заглушен от неистовия крясък на Тайлър. Като че ли няколко минути не можеха да стигнат на Тайлър да осъзнае, че острието не беше докоснало крака му. После напълно шокиран изчака

малко, колкото да си поеме дъх, преди да обърне диво искрящите си подути очи към Стефан.

— Започвай да говориш — заповяда му Стефан студено, без никаква нотка на разкаяние.

Леки хленчове изскочиха от гърлото на Тайлър. Пяна изби по устните му.

— Не зная името му — заговори той задъхано. — Но изглежда точно както го описа. И си прав: той е вампир, по дяволите! Виждам съм го да изпива цялата кръв на много голям елен, докато еленът още подритва с крака. Той ме излъга — добави Тайлър и животинският вой отново се върна в гласа му. — Той ми каза, че ще стана по-силен от всички, силен като него. Обеща ми, че ще имам всяко момиче, което пожелае, и то по всякакъв начин. Излъга ме това гадно влечуго.

— Той ти е казал, че можеш да убиваш и да се измъкваш безнаказано — отбеляза Стефан.

— Каза ми също, че през онази нощ ще мога да се забавлявам с Каролайн. Тя трябваше да си получи заслуженото, след като ме отблъсна. Искях да я накарам да ми се моли... ама тя някак си успя да се измъкне от къщата. Той ми каза, че мога да имам Каролайн и Вики, защото той искаше само Бони и Мередит.

— Но ти току-що се опита да убиеш Мередит.

— Това е сега. Сега нещата са различни, глупако. Той ми каза, че всичко ще бъде наред.

— Защо? — Мередит попита тихо Стефан.

— Може би защото вече си изпълнила задачата си. Ти ме повика тук, Бони. Добре, Тайлър, докажи ни, че искаш да ни сътрудничиш. Обясни ни как да се справим с този вампир.

— Да се справите с него? Вие сте полудели! — Тайлър избухна в грозен смях и Мат бе принуден да затегне хватката си около гърлото му. — Ей, ако искаш, можеш да ме удушиш, ама това си остава чистата истина. Той сподели с мен, че бил от Древните, от Истинските, каквото и да означава това. Каза ми още, че превръщал хора във вампири отпреди построяването на пирамидите. Похвали се, че бил сключил сделка с дявола. Можеш да забиеш цял кол в сърцето му и пак нищо няма да постигнеш. Не можеш да го убиеш. — Смяхът му стана неконтролируем.

— Къде се крие той, Тайлър? — прекъсна го Стефан рязко. — Всеки вампир се нуждае от място, където да спи. Къде е той?

— Ще ме убие, ако ти кажа това. По-скоро направо ще ме изяде, човече. Боже мой, ако ти кажа какво направи с онзи елен, преди да издъхне... — Смехът на Тайлър стихна в нещо като хлипания.

— Тогава е по-добре да ни помогнеш да го унищожим, преди да успее да ни намери, нали? Кое е слабото му място? В какво е уязвим?

— Господи, онзи елен... — разциври се Тайлър.

— Спомняш ли си Сю? И над нея ли се разплака? — срязва го Стефан грубо. Отново посегна към брадвата. — Мисля, че само ни губиш времето.

Брадвата отново се издигна във въздуха.

— Не! Не! Слушай какво ще ти кажа сега, ще ти разкрия нещо важно. Работата е там, че има един вид дърво, което може да го нарани... ама не да го убие, а само да го нарани. Той ми призна това, ала не ми разкри името на това дърво! Кълна ти се, че казвам истината!

— Не си достатъчно убедителен, Тайлър — поклати глава Стефан.

— За Бога... ще ти кажа къде ще бъде той тази вечер. Ако побързаш, може би ще успееш да го спреш.

— Какво искаш да кажеш с това „къде ще бъде тази вечер“? Говори по-бързо, Тайлър!

— Добре. Ще отиде при Вики. Каза ми, че довечера ще се сдобием с нова жертва. Това не ти ли помага? Ако побързаш, можеш да го заловиш там!

Стефан се смрази. Сърцето на Мередит се разтуптя диво. Вики. Въобще не бяха очаквали нападение срещу Вики.

— Деймън я пази сега — припомни им Мат. — Нали така, Стефан? Така ли е?

— Предполагам, че да — изрече Стефан. — Оставих го там по здрачаване. Ако нещо се е случило, би трябвало да ме повика...

— Ех, момчета — прошепна Бони. Очите ѝ се разшириха от тревога, а устните ѝ потрепнаха. — Мисля, че по-добре веднага да тръгваме натам.

Те се втрениха в нея за миг, след което всички се размърдаха. Стефан пусна брадвата на пода и тя отново издрънча.

— Хей, не можете да ме оставите така! Не мога да помръдна! А той ще се върне за мен! Върнете се да ми отвържете ръцете! — разкрещя се Тайлър. Но никой не му обърна внимание.

Спуснаха се на бегом по хълма надолу и се наблъскаха в колата на Мередит. Тя подкара с пълна скорост, като опасно остро режеше завоите, без да спазва стоп-знаците, макар че част от нея никак не желаше да се доближава до къщата на Вики Бенет. Искаше ѝ се да обърне колата назад и да поеме в съвсем друга посока.

Аз съм спокойна, винаги съм успявала да запазя спокойствие, повтаряше си Мередит. Но това беше само външно. Мередит много добре знаеше колко ѝ струва да изглежда външно спокойна, когато в нея всичко вреше и кипеше.

Взеха последния завой по Бърч стрийт, но Мередит удари спирачките.

— О, Господи! — изкрещя Бони от задната седалка. — Не! Не!

— Бързо — пришпори ги Стефан. — Може би все още има някакъв шанс.

Рязко отвори вратата и изскочи навън още преди колата да спре. Но зад гърба му Бони плачеше неудържимо.

Колата спря зад един от полицейските автомобили, паркиран напречно на улицата. Всичко наоколо бе окъпано в синя и червена светлина от мигащите лампи на полицейските коли, спрели пред къщата на семейство Бенет.

— Останете тук — нареди им Мат с рязък тон, преди да изскочи навън, за да настигне Стефан.

— Не! — надигна глава Бони. Искаше да го сграбчи за ръката, за да се върне при нея. Не можеше да преодолее отвратителното повдигане в стомаха си, което изпита още когато Тайлър спомена за Вики. Но беше твърде късно. Още от завоя на улицата Бони разбра, че беше прекалено, безвъзвратно късно. Мат също беше сломен от гледката.

— Ти остани, Бони. И дръж вратата заключена. Аз ще ги последвам — каза ѝ Мередит.

— Не! До гуша ми дойде всеки да ми казва да остана! — изкрещя Бони и трескаво задърпа колана си, докато най-послед го разкопча. Все още плачеше, но виждаше достатъчно, за да изскочи от колата и да се втурне към къщата. Зад себе си чу задъханото дишане на Мередит.

Цялата суматоха бе в предната част на къщата — някакви хора крещяха, една жена пищеше, от полицейските радиостанции се чуваха накъсаните гласове на диспечерите. Бони и Мередит се насочиха право към задния двор, към прозореца на стаята на Вики. Какво не е наред в тази сцена, трескаво се питаше Бони, докато приближаваха задния двор. Не можеше да се отрече, че нещо не беше както трябва, но не успяваше да се досети какво бе то. Прозорецът на Вики беше отворен, но той нямаше как да е отворен! Средното му стъкло не можеше да се отваря. Как тогава завесите в нейната стая се ветрееха навън като краища на риза...

Не, не беше отворен, а счупен. Парчета стъкло бяха пръснати навред по покритата с чакъл алея. Някои от тях стърчаха като остри

зъби. Прозорецът на Вики е бил разбит отвътре.

— Тя го е пуснала вътре — извика Бони, обзета от ярост, която я довеждаше до агония. Защо го е направила? Защо?

— Стой тук — каза ѝ Мередит, докато навлажняваше пресъхналите си устни с език.

— Престани да ми казваш какво да правя! Мога и сама да се справя, Мередит. Направо съм бясна. Мразя го! — Сграбчи Мередит за ръката и двете заедно продължиха напред.

Зеещата дупка се приближаваше все повече и повече. Завесите буйно се вееха през нея. Но все пак оставаше достатъчно пространство, за да се надникне вътре.

В последния момент Мередит изтласка Бони настрани, за да погледне стаята преди нея. Но вече и това нямаше значение. Психичните дарби на Бони се бяха пробудили и ѝ бяха подсказали какво може да очаква. Вътре опустошението приличаше на кратер, останал в земята след падането и експлодирането на някой метеорит. Или като овъглен скелет на гора след буен пожар. Във въздуха още се усещаше доскорошното присъствие на насилие и Силата, но основното събитие бе приключило. Тук бе имало жестоко насилие.

Мередит се извърна от прозореца, преви се надве и повърна. После стисна юмруци тъй силно, че ноктите ѝ се впиха в дланите ѝ. Тогава Бони се наведе напред и огледа стаята.

Първо я порази миризмата. Тежка, задушшаваща, като от месо, застояло в бакърен съд. Почти можеше да я вкуси и вкусът ѝ напомняше за усещането при прехапан по невнимание език. Стереоуредбата свиреше нещо, което тя не можеше добре да чуе заради писъците откъм предната врата и пулсирането на кръвта в ушите си. Очите ѝ, след като постепенно се адаптираха от мрака навън, сега успяха да видят само едно: червено.

Защото това беше новият цвят в стаята на Вики. Не беше останала никаква следа от предишния нежен светлосин цвят. Червени тапети, червен люлеещ се стол. Големи крещящоярки червени петна по пода. Като че ли някакво побъркано хлапе бе докопало цяла кофа с червена боя и се беше развихрило.

От стереоуредбата се чу изщракване и тя отново започна да свири мелодията от началото. Бони се шокира, когато песента отново зазвуча.

Беше „Лека нощ, любима“.

— Какво чудовище! — ахна Бони. Остра болка прониза стомаха ѝ. Ръката ѝ машинално стисна рамката на прозореца, силно, по-силно, още по-силно. Мразя те, чудовище! Мразя те!

Мередит я чу, изправи се и се обърна. Дръпна я за косата и я накара да диша дълбоко, за да ѝ помогне да се съвземе.

— Порязала си ръката си — каза ѝ тя. — Чакай, нека я погледна.

Бони дори не беше разбрала, че е стиснала парченцето счупено стъкло, останало в рамката. Остави Мередит да ѝ прегледа ръката, но вместо да ѝ позволи да я превърже, я обърна и силно стисна студената ръка на приятелката си. Но Мередит продължаваше с опитите си да ѝ помогне, да се погрижи за раната ѝ.

— Давай — каза ѝ Бони, като се взря в очите на приятелката си. — Плачи, Мередит. Креци, ако ти се креци. Но го излей навън. Сега не си длъжна да си разумна и да сдържаш всичко вътре в себе си. Днес имаш правото да си сломена след тази загуба.

За миг Мередит остана там, цялата разтреперана, но после поклати глава в отчаян опит за усмивка.

— Не мога. Просто не го умея. Хайде, нека пак да погледна ръката ти.

Бони би могла още да спори, но точно тогава Мат се показва зад ъгъла. Огледа се напрегнато във всички посоки, за да открие двете момичета.

— Какво правите тук?... — заговори той, но след малко видя прозореца.

— Тя е мъртва — изрече Мередит яростно.

— Зная. — Мат приличаше на лоша преекспонирана фотография на самия себе си. — Казаха ми онези пред къщата. Те са я изнесли... — Той млъкна.

— Провалихме се. Дори и след като ѝ бяхме обещали... — Мередит също не можа да продължи. Нямахше какво повече да се каже.

— Но сега полицаите трябва да ни повярват — заговори Бони, като погледна първо към Мат, а после и към Мередит, търсейки поне една причина, заради която полицаите да им бъдат благодарни. — Трябва да ни повярват.

— Не — опроверга я Мат, — няма да ни повярват, Бони, защото вече обяха, че е било самоубийство.

— Самоубийство? А те видяха ли стаята? И наричат това самоубийство? — извика Бони, внезапно извисила глас.

— Те припомниха, че тя била душевно неуравновесена. Казват още, че тя... докопала някакви ножици...

— О, Боже мой — ахна Мередит и се извърна.

— Те си мислят, че се е чувствала виновна, задето е убила Сю Карсън.

— Някой е нахлул в къщата — извика Бони ядосано. — Поне това са длъжни да признаят!

— Не. — Гласът на Мередит беше по-мек, като на много уморен човек. — Виж този прозорец тук. Цялото стъкло е изпопадало само навън. Следователно го е счупил някой отвътре.

И това си остава необяснимо в цялата картина, помисли си Бони.

— Вероятно той го е направил, за да изскочи навън — отбеляза Мат. Те се спогледаха, унили и посърнали.

— А къде е Стефан? — попита Мередит. — И той ли е там, отпред, където всеки може да го види?

— Не, след като разбрахме, че Вики е мъртва, тръгна насам. Тъкмо бях решила да го търся. Трябва да е някъде наоколо.

— Шшт! — прекъсна го Бони. — Виковете отпред заглъхнаха. Както и писъците на жената.

При това относително затишие те успяха да чуят, макар и слабо, някакъв глас от чернеещите се орехи в дъното на двора.

— ... докато очаквахме ти да я охраняваш!

От интонацията, с която бе отправен този упрек, кожата на Бони настръхна.

— Това е той! — зарадва се Мат. — С Деймън е. Хайде!

Когато приближиха орехите Бони можеше съвсем ясно да чува гласът на Стефан. Двамата братя се бяха изправили там, огрени от лунната светлина и вперили гневни погледи един в друг.

— Аз ти повярвах, Деймън. Повярвах ти! — повтаряше Стефан. Бони никога не го бе виждала толкова гневен, дори и при схватката с Тайлър на гробището. Но сега имаше нещо повече от гняв.

— А ти просто си оставил всичко това да се случи — продължи Стефан, без въобще да погледне към Бони, Мат и Мередит, без дори да даде шанс на Деймън да му отговори. — Защо не направи нещо? Ако

си толкова голям страхливец, че не смееш да се биеш с него, можеше поне да ме повикаш. А ти само си стоял тук!

Лицето на Деймън беше напрегнато, но си оставаше непроницаемо. Черните му очи блестяха и сега в него не бе останало нищо от ленивото му и небрежно поведение. Изглеждаше скован и крехък като стъкло. Отвори уста и се опита да се защити, но Стефан го прекъсна.

— Вината е моя. *Трябваше* по-добре да обмисля всичко. Те всички го знаеха и ме предупредиха, но аз не се вслушах в съветите им.

— О, така ли са ти казали *те*! — Деймън изгледа сърдито застаналата отстрани Бони. Прониза я студена тръпка.

— Стефан, почакай — обади се Мат. — Мисля, че...

— Трябваше да се вслушам в съветите им! — повтори Стефан още по-гневно. Дори не поиска да изслуша Мат. — Трябваше да стоя до нея, след като ѝ бях обещал, че ще бъде в безопасност... а аз я излъгах! И тя е умряла с мисълта, че съм я предал. — Бони видя как лицето му се присви, като че ли чувството за вина го разяждаше като заливане с киселина. — Ако бях останал тук...

— Сега и ти щеше да си мъртъв! — просъска Деймън. — Той не е обикновен вампир, с каквито досега си си имал работа. Щеше да те пречупи на две като суха съчка...

— И така щеше да е по-добре! — извика Стефан. От вълнение гърдите му силно се повдигаха. — По-добре да бях умрял с нея, отколкото да седя и само да се озъртам! Какво стана, Деймън? — Стефан бе възвърнал самообладанието си и изглеждаше значително по-спокоен, дори прекалено спокоен. Зелените му очи грееха трескаво на бялото му лице, а гласът му оставаше озлобен, пръскащ отрова. — Да не би да си бил много зает да преследваш някое друго момиче из храстите? Или просто си толкова незаинтересован, че си предпочел да не се намесваш?

Деймън не каза нищо. Беше бледен като брат си, с напрегнати до болка мускули. Вълни от черна ярост се надигаха в него, докато гледаше втренчено Стефан.

— Или май просто си се забавлявал — продължи Стефан, като пристъпи още половин крачка напред, за да се озове лице в лице с Деймън. — Да, вероятно така е станало. Харесало ти е да бъдеш с

някой друг убиец. Е, добре ли беше, Деймън? Той позволи ли ти да погледаш?

Деймън рязко вдигна юмрук и удари Стефан.

Стана толкова бързо, че Бони не успя да проследи движението. Стефан падна по гръб на меката почва, с разтворени крака. Отзад Мередит изкрещя нещо, а Мат скочи към Деймън.

Смел е, каза си Бони разсеяно, но глупав. Въздухът беше зареден с електричество. Стефан вдигна ръка към устата си и напипа кръвта си, изглеждаща черна на лунната светлина. Бони приклепна до него отстрани и сграбчи ръката му.

Деймън тръгна към Стефан. Мат също се изтъркаля на тревата до Стефан. Надигна се на колене и вдигна едната си ръка.

— Стига, момчета. Достатъчно. Стига! — извика той.

Стефан се опита да се изправи. Бони се вкопчи още по-здраво в ръката му.

— Стефан, недей, моля те! — умоляваше го тя.

Мередит сграбчи другата му ръка.

— Деймън, стига! — каза Мат с остър тон.

Всички сме полудели, помисли си Бони. Опитваме се да прекратим схватката между двама разгневени вампири. А те могат да ни убият, и то само за да ни затворят устите. Деймън бе отблъснал Мат с такава лекота, сякаш пропъждаше муха.

Но Деймън вече се беше спрял, а и Мат беше блокирал пътя му. За един дълъг момент сцената сякаш замръзна, като стопкадър, никой не помръдваше, но всички бяха напрегнати докрай. После Деймън бавно се отпусна.

Той смъкна ръцете си надолу и отпусна юмруците си. Дишаше бавно, задъхано. Бони осъзна, че досега тя също бе сдържала дишането си и сега изпусна дъха си.

Лицето на Деймън беше студено като статуя от лед.

— Добре, както кажете — рече той. Гласът му също беше леденостуден. — Но аз бях дотук. Напускам. И този път, братко, ако се опиташ да ме последваш, ще те убия. Независимо дали съм дал обещание, или не.

— Няма да те последвам — отговори Стефан от мястото, където още седеше. Гласът му прозвуча сякаш бе погълнал стъкло.

Деймън взе якето си. Преди да се обърне, погледна към Бони, но сякаш не я забеляза. Ала след първите две крачки се извърна назад и заговори ясно и внимателно. Всяка негова дума беше като стрела, насочена към Стефан.

— Предупредих те — каза Деймън. — За това какъв съм аз, както и коя страна ще спечели. Трябваше да ме послушаш, малки братко. Поне след тази нощ ще научиш нещо.

— Аз вече научих какво струва да ти се доверявам — въздъхна Стефан. — Махай се оттук, Деймън. Не искам никога повече да те видя.

Без да промълви дори дума повече, Деймън се обърна и потъна в мрака.

Бони пусна ръката на Стефан и обхвана с ръце главата си.

Стефан се изправи, разтърси се като котка, принудена да стои неподвижно против волята ѝ. Отдалечи се на няколко крачки от останалите, извърнал лице от тях. После само постоя малко така, потънал в размисъл. Гневът започна да го напуска също толкова бързо колкото го бе обзел.

Какво ще кажем сега, зачуди се Бони, вдигнала очи към небето. И какво въобще *можем* да обясним? Стефан беше прав за едно: те го бяха предупредили за Деймън, ала той не ги бе послушал. Явно той действително се бе предоверил на брат си, защото не искаше да повярва, че на Деймън не може да се има доверие. И не само Стефан, но всички останали от групата бяха действали доста безотговорно, разчитайки само на Деймън, понеже така им беше по-лесно и защото се нуждаеха от помощта му. Никой не бе възразил срещу това Деймън да дежури тази нощ край къщата на Вики Бенет.

Така че сега всички бяха виновни. Но Стефан най-много се измъчваше от вината си за тази трагедия. Бони знаеше какво се криеше зад яростта към брат му Деймън и загубата на контрол: собствената му вина и угризения. Това, което Бони не можеше да си обясни, бе дали Деймън знаеше това и дали въобще му пукаше. А и как се бе стигнало до тази трагедия? Сега, след като Деймън ги бе напуснал, вероятно никога нямаше да узнаят истината.

Но дори това сега няма значение, каза си тя, защото стана по-добре, че Деймън си тръгна.

Навън отново се вдигна шум, бяха запалени двигателите на полицейските автомобили, закратко изрева някаква сирена, затръшнаха се врати. Тяхната група бе в безопасност сред дърветата в мрака на задния двор, но не можеха повече да останат тук.

Мередит притисна едната си ръка към челото и затвори очи. На светлината на лампите от смълчаната къща на Вики Бони отклони погледа си от нея към Стефан. Едва сега усети колко много бе изтощена. Целият адреналин, който я бе поддържал във форма през тази драматична вечер, сега се бе изчерпил. Вече дори не бе способна да се ядосва, на когото и да е заради смъртта на Вики. Оставаше само депресията, прилошаването и безкрайната умора. Искаше ѝ се да се сгуши в леглото си и да се завие с одеялото през глава.

— Тайлър — изрече тя на висок глас. И когато всички извърнаха глави към нея, тя им припомни: — Оставихме го там в разрушената църква. А сега той е последната ни надежда. Трябва да го принудим да ни помогне.

Това накара всички останали да се размърдат. Стефан мълчаливо се извърна, без да отрони дума, без да посмее да погледне някого от спътниците си в очите, докато ги следваше по обратния път към улицата. Полицейските автомобили и линейката ги нямаше, така че стигнаха до гробището без инциденти.

Но когато влязоха в разрушената църква, Тайлър го нямаше там.

— Оставихме го с отвързани крака — тежко въздъхна Мат и сви устни в недоволна гримаса. — Сигурно се е измъкнал пеша оттук, тъй като колата му все още е в подножието на хълма.

Или е бил отвлечен, помисли си Бони. Но по каменния под нямаше никакви следи, които да подсказват какво се е случило.

Мередит се отдръпна до срутената стена, висока само до коляното, приседна на нея и подпря главата си с ръка, притискайки основата на носа.

Бони пък отново бе обзета от мрачни мисли.

Във всичко се бяха провалили. Това бе равносметката от тази вечер. Те бяха изгубили битката, а той я беше спечелил. Всичко, с което се бяха заловили, завърши с неуспех.

А Стефан — за това Бони бе готова да се закълне — поемаше върху плещите си цялата отговорност.

Погледна към чернокосата му глава, ниско наведена на предната седалка, докато се връщаха обратно към стаята му в пансиона. Друга, още по-тревожна мисъл внезапно обсеби съзнанието ѝ, изпрати предупредителни сигнали по нервите ѝ. Сега Стефан въплъщаваше всичко, на което можеха да разчитат, за да ги брани от злото, особено след като Деймън ги бе изоставил. А самият Стефан в момента беше толкова сломен и изтощен...

Бони прехапа устни, докато Мередит паркираше колата отзад до обора. В ума ѝ се оформи една идея. Мисълта я разтревожи, дори изплаши, но след като погледна още веднъж към Стефан, решителността ѝ се затвърди.

Ферарито още стоеше паркирано зад обора. Очевидно Деймън го беше изоставил. Бони се запита как възнамеряваше да се придвижва из околността, но тогава си спомни за крилето. Кадифеномеки, но големи и силни гарванови криле, отразяващи цветовете на дъгата по перата си. На Деймън явно сега не му беше нужен автомобил.

Влязоха в пансиона точно когато Бони позвъни от мобилния си телефон на родителите си, за да ги предупреди, че ще спи при Мередит. Идеята беше нейна. Но след като Стефан пое нагоре по стълбите към стаята си на тавана, Бони спря Мат още на входната врата.

— Мат, ще ми направиш ли една услуга?

Той се извърна и сините му очи се разшириха от учудване.

— Тази фраза е свързана с най-лошите ми спомени. Всеки път, когато Елена изричаше тези думи...

— Не, не, сега няма нищо ужасяващо. Просто искам да се погрижиш за Мередит, да се увериш, че тя ще се прибере спокойно в дома си и така нататък. — Посочи с ръка към приятелката си, която се връщаше към колата си.

— Но ти няма ли да се върнеш с нас?

Бони погледна през отворената врата към стълбите.

— Не, мисля да остана за малко. Стефан може после да ме отведе у дома. Искам само да поговоря с него за нещо.

Мат изглеждаше доста объркан.

— Че за какво толкова има да си говорите?

— Просто така, за нещо, което сега не мога да ти обясня. Ще го направиш ли, Мат?

— Но... е, добре. И без това съм твърде уморен, за да се занимавам сега с каквото и да е. Прави каквото искаш. Утре ще те видя, нали? — Тръгна си, сподавил раздразнението си.

Бони се учуди на реакцията му. *Защо* му бе нужно да се интересува, при това, след като е толкова уморен, дали тя ще разговаря със Стефан? Но нямаше повече време да си блъска главата над този въпрос. Само вдигна рамене, обърна се към стълбите и започна да се изкачва към горния етаж.

Нямаше крушка на полилея в таванската стая, затова Стефан беше запалил свещ. Лежеше напреки на леглото си, единият му крак висеше от него, очите му бяха затворени. Може би спеше. Бони се промъкна на пръсти и се опита да се успокои, като си пое дълбоко дъх.

— Стефан?

Той отвори очи.

— Мислех, че си си тръгнала.

— Те си тръгнаха, но аз не. — Господи, колко е блед, помисли си Бони. Импулсивно пристъпи още по-близо към него.

— Стефан, аз много мислих. След заминаването на Деймън ти оставаш единствената ни закрила срещу убиеца. А това означава, че трябва да имаш много сили, колкото може повече. Е, така се случи, че на мен се пада участта да... нали знаеш... може да ти е необходима моята... — Гласът ѝ затрепери. Тя несъзнателно започна да отвързва превръзката на ръката си. Раната от порязването на онова стъкло още кървеше леко.

Погледът му проследи нейния. После вдигна очи към лицето ѝ, за да прочете там потвърждението на недоизказаната покана. Накрая настъпи дълга пауза.

После той поклати глава.

— Но защо, Стефан? Не го искам като нещо лично, а само защото никак не изглеждаш добре. Ако рухнеш от изтощение, няма да бъдеш в помощ на никого от нас. И... няма да възразя, ако поемеш малко. Искам да кажа, че нищо няма да изгубя, нали така? Нито пък ще ме заболи толкова много. И... — Гласът ѝ отново заглъхна. Той не сваляше очи от нея, което много я разконцентрираше. — И така, защо да не го направим? — настоя тя, изплашена, че решимостта ѝ може да се разколебае.

— Защото — заговори той тихо — аз съм дал дума. Може би не с толкова много думи, но... обещанието си е обещание. Никога повече няма да поемам човешка кръв като източник на храна, защото това ще означава да използвам някого като добитък. Нито пък ще си разменям кръвта с когото и да било, понеже това на свой ред би означавало, че сме влюбени и това... — Този път той не довърши, но Бони разбра.

— Значи за теб никога няма да има друга? — попита тя.

— Не. Не и за мен. — Стефан беше толкова уморен, че губеше самоконтрол и Бони можеше да надзърне зад маската му. И там тя отново видя само болка и нужда, толкова голяма, че не можа да издържи и отклони очи от него.

Странна лека тръпка на объркване и сливане накара сърцето ѝ да трепне. По-рано тя се питаше дали Мат е бил лудо влюбен в Елена и по всичко личеше, че е било точно така. Но колкото до Стефан...

При Стефан, осъзна тя и още повече се разтрепери, всичко е по-различно. Нямахше значение колко време беше изтекло, нямахше значение какво бе вършил, той никога нямахше истински да се излекува. Без Елена той винаги ще бъде наполовина себе си, наполовина жив, наполовина труп.

Трябваше да измисли нещо, нещо друго, което да го измъкне от тази ужасяващо безизходна летаргия. Стефан се нуждаеше от Елена. Без нея просто не беше цялостен. Тази нощ той бе започнал да се огъва и пропуква, като се люшкаше между опасното прекаляване със самоконтрола и необуздания гняв. Ако само можеше да зърне Елена, макар и за минута, да поговори с нея...

Тя се беше качила тук, за да направи на Стефан подарък, който той не искаше. Но имаше нещо друго, което той искаше, осъзна Бони, което само тя беше способна да му даде.

Без да го погледне, с дрезгав глас, тя го попита:

— Искаш ли да видиш Елена?

От леглото последва само мъртвешка тишина. Бони приседна на ръба, загледана в сенките, танцуващи и потрепващи в стаята. Накрая се реши да го погледне крадешком, само с крайчеца на окото си.

Той дишаше тежко, със затворени очи, със снага, опъната като тетива на лък. Опитва се да събере сили, за да устои на изкушението, заключи Бони.

И губеше. Бони го виждаше.

Елена винаги е означавала прекалено много за него.

Когато очите му отново срещнаха нейните, те бяха тъжни, а устата му — стисната в права линия. Кожата му обаче не беше толкова бледа, а изпълнена с цвят. Тялото му потръпваше в очакване.

— Може да пострадаш, Бони.

— Зная.

— Ще се отвориш за сили, които са извън твоя контрол. Не мога да ти гарантирам, че ще мога да те защитя от тях.

— Зная. Как искаш да го направя?

Той трескаво хвана ръката ѝ.

— Благодаря ти, Бони — прошепна Стефан.

Тя усети как кръвта нахлу в лицето ѝ.

— Няма за какво — промълви момичето. Мили Боже, колко е красив. Тези очи... за един миг се разкъсваше между това да му скочи или да се разтопи като пролетен сняг в леглото му. Обзета от приятно агонизиращо чувство за добродетелност, тя издърпа ръката си от неговата и се обърна към свещта.

— Какво ще кажеш да изпадна в транс и да се опитам да стигна до нея, а после, след като осъществя контакт, да пробвам да се свържа и с теб, за да влезеш в сеанса? Мислиш ли, че това ще свърши работа?

— Може би, ако и аз успея да се свържа с теб — рече той, като отдръпна отклони напрегнатия си поглед от нея и го съсредоточи върху свещта. — Аз мога да докосна съзнанието ти... когато си готова, ще го почувствам.

— Добре.

Свещта беше бяла, със стекъл се восък отстрани. Пламъкът се извисяваше нагоре, а после се връщаше надолу. Бони се втренчи в него, докато накрая потъна в светлината, а всичко останало в стаята започна да ѝ изглежда черно. Там бяха само пламъкът, тя и пламъкът, и той я поглъщаше все по-силно.

Обгърна я непоносима яркост. После премина в мрака.

В погребалния дом беше студено. Бони се огледа смутено наоколо, като се зачуди как е попаднала тук и се опита да подреди мислите си. Беше съвсем сама и поради някаква причина това я

безпокоеше. Не трябваше ли да присъства още някой? Отново се огледа, за да види дали няма да се появи.

В съседната стая видя светлина. Бони пристъпи натам и сърцето ѝ се разтуптя. Беше залата за поклонения и бе пълна с високи свещници, в които мъждукаха и трепкаха бели свещи. В средата на кръга от свещници беше положен бял ковчег с вдигнат капак.

Стъпка по стъпка, сякаш невидима сила я теглеше натам, Бони се приближаваше към ковчега. Не искаше да погледне вътре. Но беше длъжна да го стори. Защото в ковчега имаше нещо, което я очакваше.

Цялото помещение се обля с меката бяла светлина от свещите. Сякаш всичко плаваше като остров сред море от лъчи. Но тя не искаше да погледне...

Пристъпвайки едва-едва като на забавен каданс, тя стигна до ковчега и се взря в белия сатен, с който беше застлан отвътре. Ковчегът беше празен.

Бони затвори капака и се облегна на него с въздишка.

Тогава с периферното си зрение долови някакво леко движение и се завъртя.

Беше Елена.

— О, Господи, така ме изплаши — каза Бони.

— Мисля, че ти казах повече да не идваш тук.

Този път косата ѝ беше свободно пусната, разстлана върху раменете ѝ и спускаща се по гърба като бледозлатист пламък. Носеше тънка бяла рокля, която меко проблясваше на светлината на свещите. Самата тя приличаше на свещ, сияеща, пръскаща светлина. Пристъпваше с боси крака.

— Дойдох тук, за да... — Бони не можа да продължи, защото някаква мисъл, макар и смътна, не ѝ даваше покой. Това беше нейният сън, нейният транс. Трябваше да може да си го припомни. — Дойдох тук, за да можеш да видиш Стефан — спомни си тя.

Очите на Елена се разшириха, устните ѝ се раздалечиха. Бони познаваше това нейно изражение на желание, на почти неустоим копнеж. Същото бе видяла изписано и по лицето на Стефан преди по-малко от четвърт час.

— О — прошепна Елена, като преглътна, все още със замрежени очи. — Ох, Бони... но аз не мога.

— Защо не можеш?

Сега в очите на Елена заблестяха сълзи. Устните ѝ се разтрепериха.

— Какво ще стане, ако всичко започне да се променя? Какво ще стане, ако той се появи и... — Тя притисна ръка към устата си и Бони неволно си спомни предишния си сън, когато зъбите ѝ се ронеха като дъжд. Бони видя и ужаса в очите ѝ, който беше напълно разбираем.

— Нима не разбираш? Няма да мога да издържа, ако се случи нещо подобно — зашепна Елена. — Ако той ме види в това състояние... Не мога да контролирам нещата тук, аз не съм достатъчно силна. Бони, моля те, не го води тук. Кажи му колко дълбоко съжалявам. Кажи му още... — Тя затвори очи, но сълзите ѝ продължиха да се стичат.

— Добре. — Бони едва се сдържаше и тя да не се разплаче, но Елена имаше право. Концентрира се, за да стигне до съзнанието на Стефан, да му обясни какво ѝ бе споделила Елена, за да му помогне да понесе разочарованието. Но в мига, в който се свърза с него, разбра, че е сгрешила.

— Стефан, не! Елена каза... — Но вече нямаше значение. Неговото съзнание беше по-силно от нейното и в мига, в който тя осъществи контакта, той взе надмощие. Той бе доловил същността на нейния разговор с Елена, но нямаше да приеме отговор „не“. Безпомощна, Бони се почувства надвита, докато усещаше как нейното съзнание все повече се приближаваше към кръга от светлината от свещниците. Усети присъствието му там, вече придобиващо някаква форма. Обърна се и го съзря. Видя черната му коса, напрегнатото му лице, зелените очи, свирепи като на сокол. И тогава, знаейки, че нищо повече не може да направи, тя отстъпи назад, за да могат да останат сами.

12

Стефан чу глас, изпълнен с болка, който тихо прошепна:

— О, не.

Глас, който не вярваше, че някога отново ще чуе. Глас, който никога нямаше да забрави. Ледени тръпки пробягаха по кожата му и той усети как тялото му се разтърси. Обърна се към гласа и вниманието му тутакси бе приковано, а съзнанието му почти рухна — не можеше да се справи наведнъж с толкова много връхлетели го емоции.

Очите му бяха премрежени и единственото, което в момента различаваше, бе някакво неясно сияние като от хиляди свещи. Но това нямаше значение. Той я *усещаше*. Същото присъствие, което беше усетил още първия ден при пристигането си във Фелс Чърч — златистобяла светлина, блестяща във възприятията му. Изобилие от удивителна красота, изгаряща страст и вибриращо усещане за пълнокръвен живот. Всичко това го задължаваше да продължи напред, да забрави за всичко останало.

Елена. Това наистина бе Елена.

Присъствието ѝ проникна в него, изпълни го до върховете на пръстите. Всичките му сетива, тъй неистово жадуващи за нея, се фиксираха върху това изобилие от светлина, докато я търсеха трескаво. Защото се нуждаеха от нея.

И тогава тя пристъпи отвъд това заслепяващо зарево.

Напредваше съвсем бавно, колебливо. Сякаш едва намираще сили да се движи. Стефан също бе като парализиран.

Елена.

Изпиваше с очи всяка нейна черта, сякаш я виждаше за пръв път. Златистата коса, разпиляна около лицето и раменете ѝ като божествено сияние. Прекрасната безупречна кожа. Слабото гъвкаво тяло, което сега не смееше да се доближи до него, с ръка, вдигната в знак на протест.

— Стефан — долетя шепот и това беше нейният глас. Нейният глас произнесе неговото име. Но с толкова много болка, че той изпита желание да се втурне към нея, да я прегърне, да ѝ обещае, че всичко ще бъде наред. — Стефан, моля те... не мога...

Сега вече виждаше и очите ѝ. Тъмносиният цвят на лапис лазули, проблясващ на тази светлина със златисти искри. Очи, разширени от болка и мокри от неизплакани сълзи. Стомахът му се присви при тази гледка.

— Не искаш да ме видиш? — Гласът му прозвуча сухо като прах.

— Не искам *ти* да ме видиш. О, Стефан, той е способен на всичко. И ще ни намери. Ще дойде тук...

Облекчение и разтърсваща до болка радост заляха Стефан. Той дори не успя да се съсредоточи върху думите ѝ, пък и нямаше значение. Достатъчен му бе начинът, по който тя изрече името му. Това „о, Стефан“ му казваше всичко, което го вълнуваше.

Пристъпи тихо към нея, протягайки ръка, за да докосне нейната. Стефан видя поклащането на главата ѝ в опит да го спре. Видя още как устните ѝ се раздалечиха заради учестеното дишане. Кожата ѝ грееше с вътрешно сияние като трепкащ пламък на запалена свещ. Капки влага блестяха като диаманти по миглите ѝ.

Макар да продължаваше да поклаща глава и да протестира, тя не отдръпна ръката си. Не я отдръпна и когато пръстите му срещнаха нейните, но така, сякаш бяха от другата страна на стъклена преграда.

От това разстояние очите ѝ не можеха да избегнат неговите. Те кръстосаха погледи, без нито за миг да ги отклонят настрани. Докато най-накрая тя престана да шепне „не, Стефан, не“, за да продължи да нашепва само името му.

Не можеше да мисли. Сърцето му заплашваше да изскочи от гърдите. Нищо вече нямаше значение, освен това, че тя бе тук, че бяха заедно. Не забелязваше странните гледки наоколо, нито се интересуваше кой би могъл да ги види.

Бавно, много бавно той обгърна ръката ѝ със своята, а другата се вдигна към лицето ѝ.

При това докосване тя затвори очи и бузата ѝ се отпусна в дланта му. Той усети влага по пръстите си и усмивка озари лицето му. Сълзите, за които тъй бе копнял. Но сега те бяха истински, тя беше истинска. Елена.

Прониза го тръпка на сладост. Толкова остър пристъп на наслада, че прониза гърдите му като истинска физическа болка. Останаха му сили само колкото да избърше с палеца си сълзите от лицето ѝ.

Цялата побъркваща слабост от това, че вехнеше по нея вече цели шест месеца, всички емоции, които тъй дълго бе спотайвал в сърцето си, се изляха като водопад, за да го удавят сега. За да потопят и двамата. Достатъчно бе само едно съвсем леко помръдване и ето че той вече я държеше в прегръдките си.

Като ангел в ръцете му, прекрасна и трептяща от живот и неземна красота. Като създание от пламък и ефир. Тя потрепери в ръцете му, а после — все още със затворени очи — повдигна устните си.

Не беше хладна или спокойна целувка. Все едно искри изригнаха от душата на Стефан, за да стопят и скрият всичко наоколо. Той усети как контролът му се изплъзва — същият този самоконтрол, който толкова усилено си бе налагал, откакто я бе изгубил. Всичко в него се оказа разчупено на парчета, всички възли — развързани, всички прегради — срутени. Усети как в очите му напират сълзи, докато я притискаше към себе си в опит да се слоят в една плът, в едно тяло. За да не може нищо повече да ги раздели отново.

И двамата се разплакаха, без да прекъсват целувката. Сега нежните ръце на Елена бяха заключени около врата му, гушеше се в прегръдката му, сякаш никога не беше принадлежала никъде другаде. Той вкуси солта на сълзите ѝ, опи се от сладостта им.

Знаеше, макар и смътно, че имаше още нещо, за което трябваше да се замисли. Но първото наелектризиращо докосване до прекрасната ѝ кожа изтри тази мисъл от главата му. Двамата се озоваха в центъра на огнена вихрушка, цялата вселена можеше да експлодира или да се разпадне, или да изгори до пепел, ала той щеше да продължи да я пази, да бди над нея.

Но Елена продължаваше да трепери.

Не само от емоциите, от силата им, толкова могъща, че го зашеметяваше и опияняваше от наслада. А и от страх. Той го усети в съзнанието ѝ и пожела да я защити, да я брани и утешава, да я обича и да убие всичко, което дръзне да я заплашва. Стефан леко изръмжа и надигна лице, за да се озърне наоколо.

— Какво е то? — заговори той, като чу предателското стържене в собствения си глас. — Онова, което се опитва да те нарани...

— Нищо не може да ме нарани. — Все още притисната в него, тя също се отдръпна леко назад, за да го погледне в лицето. — Страхувам се за теб, Стефан, за това, което той може да ти стори. И за това, което може да направи, като те види тук... — Гласът ѝ потрепери. — О, Стефан, тръгвай още сега, преди да е дошъл. Той може да те намери чрез мен. Моля те, моля те, върви си...

— Поискай нещо друго и ще го изпълня — отвърна Стефан. Убиецът трябваше да къса плътта му къс по къс, клетка по клетка, за да го накара да я изостави.

— Стефан, това е само сън — припомни му Елена отчаяно, с нов порой от сълзи. — Ние не можем реално да се докоснем, не можем да бъдем заедно. Не е позволено.

Но Стефан не го бе грижа. Не му приличаше на сън. Беше съвсем истинско. Но дори и в съня си нямаше да изостави Елена, за нищо на света. Нито на небето, нито в ада имаше сила, която би могла да го принуди да...

— Грешещ, младеж. Изненада! — каза един нов глас. Глас, който Стефан никога не бе чувал. Но въпреки това инстинктивно го разпозна като глас на убиец. Ловец сред ловците. И когато се обърна, си спомни какво му бе казала Вики, бедната Вики.

Изглежда като дявола.

Ако дяволът може да е рус и красив.

Носеше дъждобран, точно както Вики го бе описала. Мръсен и окъсан. Имаше вид на скитник от голям град, с изключение на това, че бе висок, а очите му бяха ясни и пронизващи. Сини, електриковосини, режещ като бръснач поглед. Косата му беше почти бяла, разрошена, сякаш духана от студен силен вятър. От широката му усмивка на Стефан му призля.

— Предполагам, че ти си Салваторе — заговори той и се поклони подигравателно. — А тази тук, разбира се, е красивата Елена. Красивата мъртва Елена. Дошъл си, за да се присъединиш към нея ли, Стефан? Явно вие двамата просто искате да сте заедно.

Изглеждаше млад, макар и по-голям от Стефан, ала все още млад. Но не беше.

— Стефан, остави ни — прошепна Елена. — Той не може да ме нарани, но с теб е различно. Той може да направи нещо, което ще те преследва и извън съня.

Ала ръката на Стефан остана плътно обвита около тялото ѝ.

— Браво! — аплодира го мъжът с дъждобрана и се озърна наоколо, сякаш търсеше насърчение от някаква невидима публика. Олюля се леко и ако беше човек, Стефан би си помислил, че е пиян.

— Стефан, *моля те* — прошепна му Елена.

— Ще бъде грубо да си тръгне, преди дори да сме се представили един на друг, както е редно — рече русокосият. Пъхна ръцете си в джобовете на дъждобрана и пристъпи крачка напред. — Не искаш ли да узнаеш кой съм аз?

Елена поклати глава, но не в знак на отрицание, а в знак на поражение. Отпусна глава върху рамото на Стефан. Той закри косата ѝ с ръце, за да предпази всяка частица от нея от този луд.

— Искам да узная — кимна Стефан, като се вгледа в русия мъж над главата на Елена.

— Не мога да си обясня защо не попита първо мен — отвърна непознатият, като се почеса със средния си пръст по брадата, — вместо да питаш другите. Аз съм единственият, който може да ти отговори. Тук съм много отдавна.

— Колко отдавна? — запита Стефан, но видът му издаваше, че е впечатлен.

— Много отдавна... — Погледът на русокосия се премрежи, сякаш мислено се връщаше назад в годините. — Прерязвал съм красиви бели гърла още когато твоите предшественици са строили Колизеума. Убивал съм с войската на Александър Велики. Сражавал съм се в Троянската война. Аз съм стар, Салваторе. Защото съм един от Истинските. В най-ранните си спомени носех бронзова брадва.

Стефан кимна бавно.

Той бе слушал за Древните. Вампирите си разказваха за тях шепнешком, но Стефан всъщност нито веднъж не беше срещал някого от тях. Всеки вампир е бил създаден от друг вампир вследствие на разменянето на кръв. Обаче някога, много назад във времето, са съществували Истинските, които *не* са били създадени. Никой не знаеше как те самите са се превърнали във вампири. Но за техните приказни Сили се носеха невероятни легенди.

— Помагах да рухне Римската империя — продължи русокосият унесено. — Тогава ни наричаха варвари... защото нищо не разбираха! Това бе война, Салваторе! След това никога не е имало нещо подобно. По това време Европа беше вълнуващо място. Реших да се поразходя из провинцията и да се позабавлявам. Странна работа, Салваторе, но хората всъщност никога не са се чувствали добре в мое присъствие. Обикновено побягват или вдигат срещу мен кръст. — Той поклати глава. — Но накрая се появи една жена и поиска помощта ми. Тя беше прислужница в дома на един барон, а нейната млада господарка беше болна. Каза ми, че господарката ѝ умираше. Искаше аз да ѝ помогна. И така... — Отново се усмихна, като усмивката му ставаше все по-широка, чак непоносима. — И аз го направих. Тя беше прекрасно малко бижу.

Стефан се извърна рязко, за да отдалечи Елена от русокосия. Трябваше да се досети. Сега парчетата от мозайката се подредиха. Смъртта на Вики, както и смъртта на Сю би трябвало да го насочат към него. Той бе сложил началото на веригата от събития, които свършваха тук.

— Катрин — промълви Стефан, като повдигна глава, за да погледне русокосия. — Ти си вампирът, който е променил Катрин.

— За да спася живота ѝ — припомни русокосият, сякаш Стефан беше глупак, който не можеше да си научи урока. — Който твоята малка приятелка тук отне.

Как беше името му? Стефан се опита да си припомни. Знаеше, че веднъж Катрин му го бе казала и дори описа как е изглеждал този мъж. В спомените си от онова време още чуваше гласът на Катрин: *Събудих се внезапно посред нощ и зърнах Гудрен, моята прислужница, изправена до леглото ми. А после, като се отдръпна настрана, видях един непознат мъж, когото тя беше довела в стаята ми. Изплаших се. Името му беше Клаус. Бях слушала хората от селото да говорят за него, че бил самият дявол...*

— Клаус — заговори русокосият спокойно, сякаш се съгласяваше с нещо. — Така впрочем ме наричаше тя. Върна се при мен, след като някакви две италиански момчета я бяха изоставили. Тя направила всичко за тях — превърнала ги във вампири, дарила им вечен живот, но те се оказали неблагодарни и я изхвърлили от живота си. Много странно.

— Не беше така — процеди Стефан през зъби.

— Но още по-странно е, че тя никога не превъзможна привързаността си към теб, Салваторе. Особено към теб. Постоянно правеше сравнения между мен и теб, при това доста неласкави за мен. Опитах се да ѝ наля малко разум в главата, но така и не успях напълно да я убедя. Може би просто трябваше собственоръчно да я убия. Не зная. Но вече бях свикнал тя да се навърта край мен. Катрин никога не е била особено умна. Но изглеждаше страхотно и знаеше как да се забавлява. Аз я научих как да извлича наслада от убийствата. Накрая тя малко превъртя, но какво от това? Държах на нея не заради ума ѝ.

В сърцето на Стефан вече нямаше дори и следа от любовта му към Катрин, но той откри, че все още мразеше мъжа, който бе виновен да стане такава.

— Аз? Защо да съм аз? — Клаус посочи с недоумение към гърдите си. — *Ти* си виновен Катрин да бъде сполетяна от такава участ. Или по-скоро малката ти приятелка. И *точно заради това сега* тя е само прах. Храна за червеите. Но в момента твоята любима не е много далеч от мен. Вибрира на по-високо ниво, нали така го наричат мистиците, Елена? Защо не се снишиш малко, за да повибрираш с нас останалите?

— Само да можех — прошепна Елена, като надигна глава и изгледа с омраза русокосия.

— О, добре. Междувременно аз се погрижих за твоите приятелки. Дочух, че Сю била много сладка кукличка. — Облиза устните си. — А пък Вики беше възхитителна. Деликатна, с прекрасна фигура, ухаеща чудесно. И повече приличаше на деветнадесет, отколкото на седемнадесетгодишна.

Стефан направи крачка напред, но Елена го спря.

— Стефан, недей. Това е негова територия, а психичните му сили са по-могъщи от нашите. Сега той контролира положението.

— Именно. Това тук е моя територия. Територия на нереалността. — Клаус отново се захили с психарската си усмивка. — Където се сбъдват най-откачените ти кошмари, при това без никакви задръжки. Например — обърна се към Стефан — ще ти хареса ли да видиш как изглежда в момента, точно в този миг, твоята любима? Без грим?

Елена издаде слаб звук, почти като стенание. Стефан я притисна по-силно.

— Доста време изтече, откакто умря, нали? Почти шест месеца май? Знаеш ли какво се случва с тялото, след като престои шест месеца в земята? — Клаус отново облиза устни.

Сега Стефан разбра накъде биеше Клаус. Елена потръпна и сведе глава, докато се опитваше да се отскубне от прегръдката му, но ръцете му здраво я стискаха.

— Всичко е наред — рече той тихо. После се обърна към Клаус: — Ти нещо се бъркаш. Аз не съм човек, който се крие в сенките при вида на кръв. Зная много за смъртта, Клаус. С това няма да ме изплашиш.

— Не, но няма ли все пак да трепнеш? — Гласът на Клаус се сниши, но отровата продължи да се лее от него. — Не е ли възбуждаща смрадта, гниенето, изтичащите от разлагащата се плът течности? Не е ли страхотно?

— Стефан, остави ме да си тръгна. Моля те. — Елена се разтрепери неудържимо, задърпа се, като през цялото време старателно държеше главата си силно приведена, за да не може той да вижда лицето ѝ. Гласът ѝ се удави в горчиви сълзи. — Моля те.

— Единствената Сила, с която ти разполагаш тук, е силата на илюзията — каза Стефан на Клаус. Продължи да притиска Елена към себе си, опрял буза в косата ѝ. Но вече усещаше промените в тялото, което бе прегърнал. Косата под бузата му сякаш загрубя, а формите на Елена започнаха да се разкривяват.

— В някои почви човешката кожа може да заприлича на животинска — увери го Клаус с пламнали очи и още по-широко ухилен.

— Стефан, не искам да ме виждаш такава...

Без да сваля очи от Клаус, Стефан нежно отмести загрубялата ѝ бяла коса и погали бузата на Елена, без да обръща внимание на набраздилите лицето ѝ грапавини, които върховете на пръстите му напипаха.

— Но, разбира се, през цялото време всеки мъртвец просто се разлага. Какъв начин да си заминеш от този свят. Изгубваш всичко... кожа, плът, мускули, вътрешни органи, всичко това изчезва в земята...

Тялото в ръцете на Стефан се смали. Той затвори очи и го стисна още по-здраво, изгарящ от омраза към Клаус. Илюзия, всичко това бе само илюзия...

— Стефан... — Това беше сподавен шепот, едва чуващ се като шумолене от падане на листо от дърво. Увисна във въздуха за около минута и след това изчезна, а Стефан се озова с купчина кости в ръце.

— И накрая всичко свършва ето така, повече от двеста отделни, но лесни за сглобяване парчета. Връща се към изходното състояние... — В далечния край на кръга от светлина се чу изскърцване. Белият ковчег се отвори сам, капакът се вдигна. — Защо да не ти бъде оказана една малка чест, Салваторе? Върви да оставиш Елена там, където ѝ е мястото.

Стефан коленичи, целият тръпнещ, загледан в нежните бели кости в ръцете си. Всичко това беше само илюзия — Клаус просто контролираше транса на Бони и му показваше това, което искаше Стефан да види. Клаус не можеше истински да нарани Елена, но огненият бяс в гърдите на Стефан му пречеше да осъзнае това. Съвсем внимателно той положи крехките кости на земята и ги погали още веднъж, за последно, с безкрайна нежност. После вдигна очи към Клаус, който бе изкривил устни в презрителна гримаса.

— Това не е Елена — отрони Стефан.

— Разбира се, че е. Мога да я позная, където и да е. — Клаус разтвори ръце и започна да декламира:

— Познавах жена, на която дори и костите бяха прелестни...^[1]

— Не. — Пот изби по челото на Стефан. Постара се да заглуши гласа на Клаус, за да се концентрира, стиснал юмруци. От неимоверното усилие ставите му изпукаха. Да се бори с влиянието на Клаус, беше все едно да бутне огромен камък нагоре по стръмно възвишение. Но костите на земята започнаха да треперят и около тях засия слаба златиста светлина.

— *Дрипа и кост и кичур коса^[2]... глупак е тоз, който се обръща към тях като към своята красива дама... *^[3]*

Светлината потрепваше, танцуваше дори, докато свързваше костите заедно. Топлина и златист отблясък ги обгърна, за да ги издигне нагоре. Сега пред смаяния Стефан се появи неясна форма с меко излъчване. Капките пот от челото се стичаха в очите му, докато чувстваше как дробовете му ще експлодират.

— *Глината лежи неподвижно, но кръвта си пробива път...*^[4]

Косата на Елена, дълга и коприненонежна, със златист оттенък, се спускаше над оформящите се рамене. Отначало размазани, но после ясно фокусирани се оформиха и чертите на Елена — тънки мигли, малък нос, нежно разделени устни като венчелистчета на роза. Бяла светлина засия и се завихри около фигурата ѝ, за да създаде фина прозираща рокля.

— *А дори и една пукнатина в чашата за чай разкрива път към земята на мъртвите...*^[5]

— Не. — Всичко около Стефан се завъртя. Усети как от него се изтръгва последният прилив на Силата. Дъхът му докосна фигурата и очите ѝ, сини като лапис лазули, се отвориха.

Елена се усмихна, а той изпита чудото да го докосне ослепителната дъга, породена от любовта ѝ към него.

— Стефан. — Главата ѝ се надигна високо, с осанка, горда като на кралица.

Стефан се обърна към Клаус, който престана да рецитира и сега зяпаше безмълвно.

— Ето, това е Елена — изрече Стефан съвсем отчетливо. — А не някаква празна обвивка, която лежи в земята. Това е Елена. Каквото и да правиш, никога няма да можеш да я достигнеш.

Вдигна ръката си, а Елена я пое и пристъпи към него. Като се докоснаха, той усети удар като от електрически ток. После нейните Сили нахлуха в него, за да го подкрепят. Двамата стояха заедно, рамо до рамо, обърнали лица към русокосия. Никога през живота си Стефан не се бе чувствал толкова силен, толкова триумфиращ.

Клаус се вира в тях няма може би двадесетина секунди, след което обезумя от ярост.

Лицето му се сгърчи от ненавист. Стефан усещаше как срещу него и Елена се устремяват вълни от зла Сила и призова цялата си мощ, за да им устои. Водовъртежът на мрачната буря се опитваше да ги раздели, докато фучеше и гърмеше навсякъде около тях и опустошаваше всичко по пътя си. Свещите угаснаха и се разлетяха във въздуха като пометени от торнадо. Целият сън започна да се разкъсва около тях на дребни късчета.

Стефан се вкопчи и в другата ръка на Елена. Вятърът издуха назад косата ѝ, бръснеше лицето ѝ.

— Стефан! — изкрещя тя в опит да привлече вниманието му. После той чу гласа ѝ в съзнанието си. — *Стефан, изслушай ме! Има едно нещо, което може да го спре. Трябва да намериш жертва, Стефан... да намериш някоя от неговите жертви. Само една жертва ще знае...*

Шумът стана непоносим, сякаш се разкъсваше самата тъкан на пространството и времето. Стефан усети как ръцете на Елена се изтръгват от неговите. С отчаян вик той отново се пресегна за нея, но нищо не напипа. Вече беше изцеден почти до краен предел от усилията да се пребори с Клаус и губеше съзнание. Мракът го завъртя във вихъра си и го понесе някъде надолу.

Бони видя всичко.

Беше странно, но след като се отдръпна, за да остави Стефан насаме с Елена, тя сякаш престана да присъства в съня. Все едно вече не беше участник в драмата, а свидетел на сцената, която се разиграваше. Можеше да наблюдава случващото се, но не можеше да предприеме нищо.

Накрая се изплаши. Не беше достатъчно силна, за да задържи съня и накрая цялата сцена експлодира, като я изхвърли от съня ѝ. И така отново се озова в стаята на Стефан.

Той лежеше проснат на пода и приличаше на мъртвец. Толкова пребледнял, толкова неподвижен. Но когато Бони го докосна и се опита да го довлече до леглото, гръдният му кош се надигна и тя чу как той си поема дъх.

— Стефан? Какво ти е?

Той се огледа с див блясък в очите, сякаш се опитваше да намери някого.

— Елена! — извика, а после млъкна, като си спомни по-ясно връщането си.

Лицето му се сгърчи. За един ужасен миг Бони очакваше той да се разплаче, но Стефан само затвори очи и стисна с длани главата си.

— Изгубих я. Не можах да я задържа.

— Зная. — Бони го погледна за миг, а после събра смелост, коленичи пред него и докосна раменете му. — Съжалявам.

Той вдигна рязко глава. Зелените му очи бяха сухи, но зениците толкова огромни, че изглеждаха почти като черни. Ноздрите му трептяха, устните му се отдръпнаха, за да оголят зъбите му.

— Клаус! — Изплю името, като че ли бе някакво проклятие. — Видя ли го?

— Да — кимна Бони и се отдръпна назад. Преглътна с усилие, а стомахът ѝ се сви. — Той е луд, нали, Стефан?

— Да — той се изправи. — И трябва да бъде спрян.

— Но как? — След като видя Клаус, Бони беше поизплашена от когато и да било и съвсем неуверена. — Какво може да го спре, Стефан? Никога не съм усещала нещо подобно на онази Сила.

— Но ти не чу ли?... — Стефан бързо се извърна към нея. — Бони, нима не успя да чуеш какво ми каза Елена накрая?

— Не. Какво искаш да кажеш? Нищо не чух. Точно тогава се разрази страхотна буря.

— Бони... — Стефан зарея поглед някъде надалеч, унесен в размисъл, след което заговори като че ли на себе си: — Това може да означава само едно: вероятно и той не е чул последните ѝ думи. Следователно той не знае и няма да се опита да ни спре.

— Какво не знае той, Стефан? За какво говориш?

— За това да намерим някоя негова жертва. Слушай, Бони, Елена ми каза, че ако успеем да намерим оцеляла жертва на Клаус, ще открием начина как да го победим.

В главата на Бони сега цареше пълна бъркотия.

— Но... защо?

— Защото вампирите и техните донори — по-скоро техните жертви — си споделят духовни преживявания, макар и съвсем закратко, докато си разменят кръв. Понякога се случва по този начин донорите да успеят да узнаят някои неща за вампирите. Невинаги, но все пак се случва. Това може да се е случило и с Клаус, и Елена го е знаела.

— Това звучи много добре... но има един малък проблем — додаде Бони троснато. — Ще бъдеш ли така любезен да ми съобщиш кой, за Бога, би оцелял след нападение на Клаус?

Тя очакваше Стефан да изпадне в отчаяние, но не стана така.

— Някой вампир — простичко ѝ отвърна той. — По-скоро някой човек, превърнат от Клаус във вампир, би могъл да бъде определен

като жертва. И докато са си обменяли кръв, те са си разменяли и мисли.

— О, тогава... ако ние успеем да намерим вампир, създаден от него... но къде!

— Може би в Европа. — Стефан започна трескаво да крачи напред-назад из стаята с присвити очи. — Клаус има дълго минало и някои от неговите вампири сигурно са останали там. Трябва да замина и да потърся някого.

Бони съвсем се слиса.

— Но, Стефан, не може да *ни* изоставиш. Не можеш!

Стефан се закова на място насред стаята и задълго остана неподвижен. Най-после се обърна с лице към нея.

— Не ми се иска да заминавам — заговори той тихо. — Затова първо ще се опитаме да измислим друго решение. Може би ще успеем отново да се доберем до Тайлър. Ще изчакам една седмица, до следващата неделя. Но може би действително ще се наложи да замина, Бони. Знаеш го много добре, не по-зле от мен.

Помежду им надвисна дълга, дълга пауза. Бони се бореше с напирещите сълзи, решена да се държи като голяма и зряла жена. В края на краищата не беше някоя хлапачка и ще докаже на какво е способна веднъж и завинаги. Улови замисления поглед на Стефан и бавно кимна.

[1] Цитат от Тиъдър Ретке (1908–1963), американски поет. — Б.пр. ↑

[3] Цитат от Никълъс Фиск, роден 1923, псевдоним на английския фантаст Дейвид Хигинботъм. — Б.пр. ↑

[3] Цитат от „Вампирът“ от Ръдиард Киплинг. — Б.пр. ↑

[4] Цитат от поемата „Заря“ на английския поет Алфред Едуард Хаусман (1859–1936). — Б.пр. ↑

[5] Цитат от стихотворението „Докато се разхождах една вечер“ на англичанина Уистън Хю Одън (1907–1973), един от най-добрите поети на ХХ век. — Б.пр. ↑

13

14 юни, петък

23 ч. 45 м.

„Мило дневниче,

О, Господи, какво ще правим?

Това се оказа най-дългата седмица в живота ми. Днес беше последният ден в училище и утре Стефан ще замине. Отива в Европа, за да търси вампир, който е бил превърнат в такъв от Клаус. Каза, че никак не му се иска да ни остави незащитени, но бил длъжен да замине.

Не можахме да намерим Тайлър. Колата му бе изчезнала от гробището, обаче той не се появи в училището. Нямахме го дори на последните изпити през тази седмица. Не че ние останалите се справихме кой знае колко добре. Щеше ми се и в гимназията «Робърт Е. Лий» последните изпити да са като в онези училища, където изпитите се провеждат преди завършването. Толкова съм объркана, че напоследък не зная дали пиша на английски, или на суахили.

Мразя Клаус. От това, което видях, окончателно се убедих, че е луд, също като Катрин... но още по-жесток. Това, което направи с Вики... но за това дори не ми се говори, защото отново ще ревна. Той просто си е поиграл с нас на купона у Каролайн, буквално като котка с мишка. Изглежда обаче, че знае много за нас. Не говори като чужденец, не като Стефан например, когато пристигна в Америка. Проклетият Клаус знае всичко за живота на американците, дори и шлагерите от петдесетте. Може би е бил тук за известно време...“

Бони спря да пише. Мислите ѝ бясно препускаха. През цялото време те си мислеха единствено как да намерят жертва на Клаус някъде в Европа, сред европейските вампири. Но ако се съдеше по говора на Клаус, той очевидно отдавна пребиваваше в Америка. Не звучеше като чужденец. И избра за нападението си деня, който съвпадна с рождения ден на Мередит...

Бони скочи от стола, посегна към телефона и набра номера на Мередит. Отсреща отговори сънен мъжки глас.

— Господин Сулес, аз съм Бони. Мога ли да говоря с Мередит?

— Бони! Не знаеш ли кое време е сега?

— Да. — Бони бързо обмисли вариантите. — Но става дума за... за последния изпит, който имахме днес. Моля ви, трябва да говоря с нея.

Последва продължителна пауза, но накрая се чу една тежка въздишка.

— Почакай една минута.

Докато чакаше, Бони нетърпеливо тропаше с пръсти по аппарата. Най-после се чу изщракване от другия телефон.

— Бони? — долетя гласът на Мередит. — Какво има?

— Нищо. Искам да кажа... — Бони трябваше да бъде много внимателна, понеже имаше вероятност бащата на Мередит да ги подслушва от другия телефон. — Става дума за... онзи германски проблем, върху който работехме. *Сигурно* си спомняш. Онзи, за който си мислехме на последния изпит. Помниш колко упорито търсихме някого, който да може да ни помогне да решим проблема, нали? Е, мисля, че зная кой може да е той.

— Знаеш? — Бони се досети, че в момента Мередит забързано търси най-подходящите думи. — Е... кой е той? Ще трябва ли да се звъни на големи разстояния?

— Не — отрече Бони. — Няма да се наложи. Касаете се за някого, който е много по-близо, Мередит. Много близо. Всъщност може да се каже, че той е буквално в задния ти двор, като клон от семейното родословно дърво.

Настъпи продължителна тишина и Бони се зачуди дали Мередит още е на телефона.

— Мередит?

— Мисля си за нещо. Това решение свързано ли е с някакво съвпадение?

— Не. — Бони се отпусна и леко се усмихна, макар че усмивката ѝ си оставаше мрачна. Мередит бе разбрала. — По-скоро е случай, който доказва, че всичко в историята се повтаря. При това се повтаря съзнателно, ако разбираш какво искам да кажа.

— Да. — Звучеше така, сякаш се възстановяваше от някакъв шок. — Знаеш ли, мисля, че може би имаш право. Но остава още един проблем: да убедим тази личност да ни помогне.

— Смяташ ли, че може да е проблем?

— Би могло. Понякога хората много се вълнуват на изпит. Понякога дори си загубват ума.

Сърцето на Бони замря. Това не ѝ бе хрумнало. Какво ще стане, ако се окаже, че той не може да им каже? Ами ако вече е напълно превъртял?

— Е, можем поне да опитаме — заяви тя, като се постара гласът ѝ да прозвучи колкото бе възможно по-оптимистично. — Утре ще трябва да опитаме.

— Добре. Ще те взема в девет. Лека нощ, Бони.

— Лека нощ, Мередит — отговори Бони. — Извинявай.

— Не, мисля, че така стана по-добре. За да не се повтаря историята до безкрай. Дочуване.

Бони натисна бутона за прекъсване на връзката. После остана неподвижна за няколко минути, все още с пръст върху бутона, загледана в стената. Накрая остави телефона и отново взе дневника. Постави точка на последното изречение и дописа още едно:

„Утре отиваме да се срещнем с дядото на Мередит.“

— Аз съм глупак — рече Стефан на Мередит на следващия ден. Пътуваха за Западна Вирджиния към психиатричната клиника, в която дядото на Мередит беше пациент.

— Всички сме глупаци. С изключение на Бони — заяви Мат. Въпреки че беше силно разтревожена, Бони усети как я обля топла вълна на благодарност.

Но Мередит само поклати глава, без да отклонява поглед от шосето пред себе си.

— Стефан, престани да се упрекваш. Не си знаел, че Клаус е нападнал купона на Каролайн точно на годишнината от нападението му срещу дядо ми. А на нас с Мат не ни хрумна, че Клаус може да е живял от много години в Америка, защото не сме го чули как говори. Ние си мислехме само за хора, които може да е нападнал в Европа. Единствено Бони успя да свърже всичко в едно цяло, защото тя имаше достъп до цялата информация.

Бони ѝ се изплези. Мередит я видя в огледалото за обратно виждане и повдигна вежди.

— Само не се възгордявай.

— Няма, защото скромността е едно от най-очарователните ми качества — отвърна Бони.

Мат само изсумтя, но после каза:

— Аз продължавам да си мисля, че беше много умно.

С което дразгите между двете приятелки отново се възобновиха.

Психиатричната клиника се оказа ужасно потискащо място. Бони се опита с всички сили да прикрие ужаса и отвращението си, но знаеше, че не е успяла да заблуди Мередит. Докато вървеше по дългите коридори, раменете на приятелката ѝ бяха решително изправени и опънати в знак на предизвикателна гордост. Но Бони, която я познаваше от толкова много години, разбираше, че под тази гордост се крие дълбоко унижение. Родителите на Мередит възприемаха състоянието на дядо ѝ като петно върху честта на семейството, за което не трябваше да се споменава пред външни хора.

А ето че сега Мередит за пръв път бе принудена да разкрие пред външни хора тази тъй старателно пазена семейна тайна. Бони усети как я обля вълна на любов и възхищение към приятелката ѝ. Такава си беше нейната Мередит: всичко вършеше без излишен шум и суетене, с достойнство, като същевременно на никого не позволяваше да узнае какво ѝ струва всичко това. Но все пак психиатричната клиника си оставаше ужасно място.

Не че вътре беше препълнено с беснеещи манияци или нещо подобно. Пациентите изглеждаха чисти и добре обгрижвани. Но

имаше нещо потискащо... може би свързано с миризмата както във всяка болница, където стриктно се поддържа стерилност, а също от гледката на големия брой неподвижни инвалидни колички в коридорите или безизразните погледи на болните, от което на Бони ѝ идеше да се обърне и да побегне към изхода.

Лечебното заведение за душевно болни по-скоро имаше вид на сграда, пълна със зомбита. Бони видя една старица, върху чийто розовеещ се скалп се забелязваше само тънък слой бели коси, отпуснала глава върху маса до някаква гола пластмасова кукла. Бони с отчаяна въздишка се отдалечи от нея. В следващия миг Мат протегна ръка към нейната. Продължиха да следват вървящата отпред Мередит, докато си стискаха до болка ръцете.

— Това е неговата стая.

Вътре видяха още едно зомби с побеляла коса, като тук-там бяха останали няколко косъма, черни като косата на Мередит. Цялото му лице беше в бръчки, а очите — с празен поглед, влажни и със зачервени клепачи.

— Дядо — заговори го Мередит, като коленичи пред инвалидната му количка. — Дядо, това съм аз, Мередит. Дойдох да те видя. Искам да те питам нещо важно.

Очите на стареца въобще не примигнаха.

— Понякога ни познава — рече Мередит тихо, без да влага емоции. — Но напоследък — не.

Старецът само продължи да гледа втренчено.

Стефан приклепна до нея.

— Позволи ми да опитам — предложи ѝ той. Вгледа се съсредоточено в набръчканото лице на дядото на Мередит и започна да му говори, тихо, утешаващо, както бе говорил на Вики.

Но замъглените черни очи на стареца отново не реагираха, а продължиха да се взират все така невиждащо. Единственото му помръдване беше лекото, но непрекъснато треперене на кокалестите ръце, отпуснати на дръжките на инвалидната количка.

Независимо какво се опитваха да направят Мередит или Стефан, това си оставаше единствената реакция, която можаха да изтръгнат от него.

Накрая и Бони се опита да помогне, като прибегна до психическите си способности. Успя да долови нещо в дядото на

Мередит, някаква искрица живот в скованата му фигура. Но не успя да я разгадае.

— Съжалявам — въздъхна тя, като се отдръпна и отмахна косата, паднала на челото ѝ. — Няма полза. Нищо не мога да направя.

— Може би трябва да дойдем друг ден — предложи Мат, но Бони знаеше, че това няма да помогне. Утре Стефан потегляше за Европа, така че нямаше да разполагат с друга възможност за посещение. А отначало идеята им се стори толкова добра... От топлината, която я бе сгривала допреди малко, сега бе останала единствено пепелта на съкрушената надежда. Сърцето ѝ се бе свило от отчаяние. Като се обърна, видя, че Стефан вече излизаше от стаята.

Мат я подхвана под ръка, за да ѝ помогне да се изправи и да я изведе навън. И след като се задържа за момент с обезкуражено сведена глава, Бони се остави Мат да я поведе към вратата. Трудно ѝ беше дори да събере достатъчно енергия, за да премества краката си. Озърна се назад унило, за да провери дали Мередит идва след тях...

И *изпищя*. Мередит беше застанала в средата на болничната стая, с лице към вратата, с разочаровано изражение. Но зад нея фигурата в инвалидната количка най-после се размърда. Помръдна рязко, но безмълвно, надигна се още малко, с широко отворени зачервени очи и още по-широко отворена уста. В този миг дядото на Мередит приличаше на човек, скачащ от високо — с разперени ръце и уста, отворена за беззвучен вик. Писъкът на Бони отекна от стените.

После всичко се разви мълниеносно. Стефан моментално се втурна назад, Мередит рязко се завъртя, Мат сграбчи Бони за ръката. Но старецът не скочи от инвалидната количка. Понеже беше много висок, той продължаваше да се извисява над тях, вперил поглед някъде над главите им, където може би виждаше нещо, което никой друг не можеше да види. От устата му най-после се отрониха някакви звуци, за да оформят единствената дума, която можеше да се разбере от неговия вой.

— *Вампир! Вампиииир!*

Санитарите нахлуха в стаята, изблъскаха настрани Бони и останалите, за да укротят стареца. Техните викове още повече засилиха суматохата.

— *Вампир! Вампир!* — продължаваше да стене дядото на Мередит, сякаш искаше да предупреди целия град. Бони започна да

изпада в паника... нима старецът имаше предвид Стефан? Обвиняваше ли го?

— Моля ви, веднага трябва да си тръгнете. Съжалявам, но трябва да напуснете клиниката — нареди им една от сестрите.

Набързо ги избутаха към вратата, макар Мередит да се опита да се съпротивлява.

— Дядоооо!...

— *Вампир!* — не преставаше да стене старецът с нечовешки глас.

И после:

— Ясеново дърво! Вампир! Ясеново дърво...

Вратата здраво се захлопна зад тях.

Мередит ахна, едва сдържаща сълзите си. Бони заби нокти в ръката на Мат. Стефан се обърна към тях с шокиран поглед.

— Вече ви казах, че трябва да си вървите — нетърпеливо им повтаряше изнервената медицинска сестра, ала никой от четиримата не ѝ обърна внимание. Те се спогледаха с объркани изражения.

— Тайлър ни каза, че само един вид дърво може да го нарани... — заговори Мат.

— Ясеново дърво — каза Стефан.

— Трябва да разберем къде се крие — каза им Стефан, докато пътуваха към Фелс Чърч. Беше се настанил зад волана веднага след като Мередит изпусна ключовете, докато се опитваше да отвори вратата на колата. — Ако действаме бързо, той няма да се усети.

Зелените му очи блестяха от странната смесица от триумф и мрачна решителност, докато говореше забързано и накъсано. Май всички са на ръба на нервна криза, помисли си Бони, сякаш цяла нощ се бяха тъпкали с амфетамини. Нервите им до такава степен бяха изопнати, че можеше да се очаква какво ли не. Освен това тя имаше и предчувствие за приближаващ катаклизъм. Сякаш всички събития, случили се от рождения ден на Мередит насам вървяха към своя край.

Тази нощ, помисли си тя. Тази нощ всичко ще приключи. Приличаше на странно съвпадение, че ще бъде тъкмо в навечерието на лятното слънцестоене.

— В навечерието на кое? — попита Мат.

Тя дори не бе осъзнала, че беше говорила на глас.

— В навечерието на лятното слънцестоене — обясни му. — Пада се днес. Денят преди лятното слънцестоене.

— Ясно. И това ли е от ритуалите на друидите?

— Те са го празнували — потвърди Бони. — За тях е бил подходящ ден за магии, защото бележи смяната на сезоните. И... — поколеба се тя — е, всъщност е ден като всички други празници, като Хелюин или зимното слънцестоене. Или денят, в който границата между видимия и невидимия свят е най-тънка. Както са казвали друидите, в такъв ден можеш да виждаш духовете. Когато се случват най-странни събития.

— Събитията — продължи Стефан, като отби колата от магистралата по пътя към Фелс Чърч — тепърва ще се случат.

Никой от тях обаче не подозираше колко скоро ще стане това.

Госпожа Флауърс беше в задната градина. Те продължиха с колата направо към пансиона, за да се видят с нея. Тя окастрираше розите, затова около нея се разнасяше аромат на лято.

Госпожа Флауърс се намръщи и примигна, когато те се струпаха около нея и започнаха да я разпитват един през друг къде може да се намери ясен.

— По-бавно, говорете по-спокойно — промърмори старицата, докато ги оглеждаше изпод ръба на сламената си шапка. — Какво ви трябва? Ясен? Има един точно там зад онези дъбове в дъното на градината. Но почакайте малко — добави, щом те се втурнаха натам.

Стефан отрязва един клон от дървото със сгъваемия нож, който Мат извади от джоба си. Откога ли е започнал да носи този нож, запита се Бони. Зачуди се също какво ли си е помислила за тях госпожа Флауърс, когато се върнаха обратно при нея. Двете момчета мъкнеха на раменете си двуметров клон заедно с листата по него.

Но госпожа Флауърс само ги изгледа, без да каже нещо. Но щом приближиха къщата, тя извика след тях:

— Пристигна един пакет за теб, момче.

Стефан обърна глава, все още с клона на рамото си.

— За мен?

— Отгоре е написано твоето име. Един пакет и едно писмо. Намерих ги днес следобед, оставени до входната врата. Занесох ги горе в стаята ти.

Бони погледна към Мередит, после към Мат и Стефан, които също я изгледаха озадачено. Надвисналото във въздуха очакване внезапно натежа и стана почти непоносимо.

— Но от кого може да е? Кой може да знае, че ти си тук... — заговори Бони, докато се изкачваха по стъпалата към тавана. И тогава се закова на място. Цялата се скова от страх. В нея се всели някакво зловещо предчувствие като досадна муха, но тя го пропъди. Не сега, помисли си девойката, не сега.

Но нямаше как да не погледне пакета, оставен за Стефан. Момчетата опряха ясеновия клон на стената и отидоха да го видят — дълъг, плосък, увит в кафява амбалажна хартия, с оставен бежов плик върху него.

Отпред с познатия разкривен почерк бе надраскано само името *Стефан*.

Почеркът от огледалото.

Всички се втренчиха в пакета, сякаш вътре имаше скорпион.

— Внимателно — спря го Мередит, когато Стефан бавно протегна ръка към него. Бони знаеше какво има предвид. Самата тя имаше чувството, че тази пратка може да експлодира или да изпусне отровен газ, или да се превърне в нещо с остри зъби и нокти.

Пликът, който Стефан взе, беше квадратен и от скъпа лъскава хартия. Като покана за бал от някой принц, помисли си Бони. Но странно, по него се виждаха отпечатыци от мръсни пръсти, а краищата му бяха зацапани. Е, това бе лесно обяснимо... Клаус не изглеждаше много чист в онзи сън.

Стефан го огледа отпред и отзад, преди да го отвори. Извади отвътре най-обикновен лист, какъвто можеше да се намери във всяка книжарница. Тримата му спътници се доближиха до него, за да надникнат през рамото му, докато го разгъваше. После Мат възкликна учудено:

— Ама какво... та той е празен!

Така беше. Беше празен от двете страни. Стефан отново го повъртя в ръцете си, за да го огледа по-внимателно. Лицето му оставаше напрегнато и непроницаемо. Останалите се успокоиха, като

само въздъхнаха отвратено. Глупава шега. Мередит посегна към пакета, който изглеждаше доста плосък, и бе напълно възможно също да се окаже празен, когато Стефан внезапно се вцепени и само изсъска тревожно. Бони набързо се огледа и подскочи. Ръката на Мередит застина върху пакета, а Мат шумно изруга.

Докато Бони смаяно гледаше, върху празния лист, който Стефан здраво стискаше с двете си ръце, започнаха да се появяват букви — черни, с дълги ченгели, сякаш всяка буква беше изсечена от невидим нож. И докато четеше написаното, в нея се надигна ужасен страх.

„Стефан...

Ще се опитаме ли да разрешим всичко това като джентълмени? Държа при мен едно момиче. Ела, след като се стъмни, в старата фермерска къща в гората и ще си поговорим, но само ние двамата. Ела сам и аз ще я пусна. Ако доведеш още някого, тя ще умре.“

Нямаше подпис, но най-отдолу се изписа:

„Това е само между мен и теб.“

— Какво момиче? — настойчиво попита Мат, като погледна Бони, после и Мередит, сякаш за да се увери, че те са тук. — Какво момиче?

С рязко движение елегантните пръсти на Мередит разкъсаха опаковката на пакета и извадиха това, което се намираше вътре: бледозелен шал на лозови листа и гроздове. Бони отлично помнеше този шал и споменът веднага я връхлетя. Конфети и подаръци за рожден ден, орхидеи и шоколад.

— Каролайн — прошепна тя и затвори очи.

Последните две седмици бяха толкова странни, толкова различни от обичайния живот в училището, че тя почти бе забравила за съществуването на Каролайн. Каролайн бе отишла временно в друг град, за да избяга от опасността, за да е на сигурно място... но

Мерedit й беше казала още в началото: *сигурна съм, че той може да те проследи и до Херън.*

— Той отново ни изигра — промърмори Бони. — Засега ни беше оставил на мира, дори успяхме да отидем на свиждане на дядо ти, Мерedit, а после...

— Сигурно и това е знаел — съгласи се Мерedit. — Той би трябвало да е наясно, че търсим негова жертва. А ето че сега се готви да ни матира. Освен ако... — В черните й очи внезапно проблесна искра на надежда. — Бони, не мислиш ли, че Каролайн може да е изпуснала шала в нощта на купона? И той просто да го е взел от пода?

— Не. — Зловещото предчувствие жужеше все по-силно и настроението на Бони съвсем повехна, докато се опитваше да го пропъди. Тя не искаше, не желаше да знае. Но в едно поне беше сигурна: това не бе блъф. Клаус действително беше отвлякъл Каролайн.

— Какво ще правим сега? — тихо попита тя.

— Зная какво няма да направим. Няма да играем по свирката му — отвърна Мат. — „Да разрешим всичко това като джентълмени“... та той е измет, а не джентълмен. Това е капан.

— Разбира се, че е капан — заговори Мерedit нетърпеливо. — Той изчака да открием как можем да го победим и сега се опитва да ни разедини. Но няма да стане!

Бони следеше с все по-голямо притеснение промяната в изражението на Стефан. Докато Мат и Мерedit разговаряха с възмутен тон, Стефан тихо сгъна писмото и го постави обратно в плика. Сега стоеше загледан в плика и пакета, със сковано лице, без да обръща внимание на нищо около себе си. Именно погледът на зелените му очи изплаши Бони.

— Можем да го нападнем — предложи Мат. — Нали така, Стефан? Какво ще кажеш?

— Според мен — процеди Стефан внимателно, концентрирайки се върху всяка дума, — след като се стъмни, трябва да отида в гората.

Мат кимна и като опитен куотърбек веднага започна да съставя план.

— Добре, ти ще отидеш, за да му отвлечеш вниманието. А междуременно ние тримата ще...

— Вие тримата — продължи Стефан натъртено, като се обърна към Мат — ще се приберете по домовете си. В леглата си.

Последва пауза, която се стори безкрайна на Бони, чиито нерви бяха опънати до скъсване. Останалите гледаха учудено към Стефан.

Накрая Мередит заяви с престолено оптимистичен тон:

— Само че ще ни бъде трудно да го заловим, докато сме в леглата си, освен ако той не бъде така любезен да ни направи посещение.

Това поразчупи напрежението и Мат отново се обади, след като изпусна дълго сдържаната си въздишка:

— Добре, Стефан, разбирам как се чувстваш след всичко това, но...

Стефан веднага го прекъсна.

— Аз съм съвсем сериозен, Мат. Клаус е прав, това е между него и мен. Освен това той се заканва, че ако не отида сам, Каролайн ще пострада. Така че ще отида сам. Това е моето решение.

— Това е твоето погребение! — избухна Бони. Малко оставаше да изпадне в истерия. — Стефан, ти си полудял. *Не можеш да отидеш.*

— Само гледай.

— Ние няма да ти *позволим* да...

— Мислиш ли, че можеш да ме спреш, колкото и да се опитваш? — попита я Стефан, като се обърна към нея.

Този път тишината беше непоносимо потискаща. Загледана в него, Бони усети как Стефан се променя буквално пред очите ѝ. Лицето му се изостри, стойката му стана различна, което ѝ напомни за силните му, гъвкави като на хищник мускули, скрити от дрехите. Изведнъж той стана някак си далечен, чужд дори. И плашещ.

Бони извърна поглед.

— Нека да бъдем по-разумни — предложи Мат, явно решил да смени тактиката си. — Първо да се успокоим и да поговорим за това какво може...

— Няма какво толкова да говорим. Аз отивам. Но вие не.

— Не заслужаваме това, Стефан — обади се Мередит. Бони ѝ беше благодарна, че говореше с толкова разумно овладян глас. — Добре, ти можеш да ни разкъсаш на парчета. Няма да споря повече,

всичко вече е ясно. Но след всичко, което преживяхме заедно, заслужаваме поне да го обсъдим, преди да отидеш там.

— Това е и наша битка. Кога реши, че е само твоя? — попита Мат.

— Когато открих кой е убиецът! — отговори му Стефан. — Именно заради мен Клаус се е появил тук.

— Не, не е! — възрази Бони. — Ти ли накара Елена да убие Катрин?

— Аз тласнах неволно Катрин да се върне при Клаус! И оттам е започнало всичко. Пак аз забърках Каролайн в тази история. Ако не бях аз, тя нямаше да намрази Елена и никога нямаше да се захване с Тайлър. Така че сега съм отговорен и за нея.

— Ти просто *искаш* да повярваш в това. — Бони почти крещеше. — Клаус мрази всички ни! Наистина ли мислиш, че ще те остави да се върнеш жив? Смяташ ли, че нас ще ни остави на мира?

— Не — рече Стефан и взе клоната от ясен, опрян на стената. Извади от джоба си ножа, който Мат му беше дал, за да окастри клончетата и да го превърне в гладък прът, по-точно в право копие.

— О, чудесно, ти ще се втурнеш в самотна битка! — извика Мат ядосано. — Не разбираш ли колко е глупаво това? Направо ще се натикаш в неговия капан! — Пристъпи крачка към Стефан. — Може би не вярваш, че ние тримата можем да те спрем...

— Не, Мат — рече Мередит тихо, но въпреки това гласът ѝ се чу ясно в стаята. — Това няма да доведе до нищо добро. — Стефан погледна към нея, очите му се присвиха, но тя отвърна на погледа му със спокойно изражение. — Явно твърдо си решил да се срещнеш сам с Клаус. Добре. Но преди да тръгнеш, искаме поне да сме сигурни, че имаш шансове да го победиш. — И тя най-хладнокръвно започна да откопчава най-горните копчета на блузата си.

Бони едва не подскочи, макар преди една седмица същото да ѝ бе хрумнало и на нея. Само че тогава, за Бога, бяхме само аз и Стефан, помисли си тя. После сви рамене. Насаме или пред други хора, какво значение има сега?

Погледна към Мат, по чието лице бе изписано смайване. После видя как веждите на Мат се извиха и върху физиономията му се изписа онова упорито, непреклонно изражение, до което той прибегваше, когато искаше да всее ужас в играчите на противниковите отбори на

футболното игрище. Сините му очи се извърнаха към нея и тя кимна, като вирна брадичка. Без да отрони и дума, Бони дръпна ципа на тънкото яке, което носеше, докато Мат вече събличаше тениската си.

Стефан изгледа тримата един по един, докато се събличаха с мрачни лица в стаята му, опитвайки се да сподави изненадата си. Но накрая поклати глава и премести белеещия се прът пред себе си като оръжие.

— Не.

— Не ставай глупав, Стефан — озъби се Мат. Дори и сред всеобщото объркване в този мъчителен момент нещо в Бони трепна при вида на оголената гръд на Мат. — Ето ни нас тримата. Ще можеш да поемеш достатъчно от нас, без да ни нараниш.

— Казах не! Не бих го направил поради каквато и да било причина. И няма да се боря срещу злото със зло. Мислех си, че поне ти разбираш това. — Стефан изгледа Мат с горчивина.

— Разбирам само, че отиваш на сигурна смърт! — кресна Мат.

— Той е прав! — Бони притисна пръсти върху устните си. Цялата тази лудница вече започваше да й действа на нервите. Не искаше да го пусне в гората, но нямаше сили да му се противопостави. Присви рамене и усети как нещо я пронизва, когато отново чу нечии думи в съзнанието си.

— *Никой не може да се пребори с него и да оцелее* — повтори тя думите с болка в гласа. — Вики каза това и се оказа истина. Усещам го, Стефан. Никой не може да се пребори с него и да оцелее.

За миг, но само за миг, й се стори, че той може и да се вслуша в думите й. Но сетне лицето му отново придоби сурово изражение и той заговори студено:

— Не е твой проблем. Остави ме аз да се тревожа за това.

— Но ако няма начин да бъде победен... — започна Мат.

— Бони не каза точно това! — прекъсна го Стефан ядосано.

Напротив! Какви ги говориш, по дяволите? — кресна Мат. Трудно можеше някой да изкара Мат от нерви, но след като веднъж се ядосаше, за Мат беше още по-трудно да се успокои. — Стефан, вече много ми се насъбра...

— И на мен! — разкрещя се Стефан. Бони никога досега не го бе чувала да говори толкова грубо. — Прилошава ми от всички вас, от

вашият спорове и мекушавост и въобще от цялата тази суматоха! Това си е мой проблем.

— Мислех, че сме един отбор — извика Мат.

— Ние не сме *отбор*. *Вие* сте само сбирщина от глупави човешки същества! Дори и след всичко, което ви се случи, дълбоко в себе си искате да си живуркате, докато не ви отнесат в малките ви безопасни гробове! Аз не съм като вас и не искам да бъда! Останах толкова дълго с вас, защото бях принуден, но вече трябва да се сложи край на всичко това. — Той ги огледа още веднъж и продължи вече похладнокръвно, натъртвайки всяка дума: — Не се нуждая от нито един от вас. Не ви искам с мен и не искам никой да върви подире ми. Само ще объркате и провалите стратегията ми. Ще убия всекиго, който поеме *след мен*.

И след още един последен, изпълнен с ненавист поглед той се обърна и излезе.

— Съвсем е обезумял — рече Мат, докато гледаше мрачно към пустия коридор, по който Стефан беше изчезнал.

— Не, не е обезумял — поправи го Мередит. Гласът ѝ беше печален и тих, но в него се долавяше и известна нотка на безпомощност. — Не разбра ли за какво беше всичко това, Мат? — продължи тя, когато той се обърна към нея. — Накрещя ни се, за да ни накара да го намразим и да не му се пречкаме повече. За да се отвратим от него и да го оставим на мира. — Тя погледна към вратата и повдигна вежди. — „Ще убия всекиго, който поеме след мен.“

Бони внезапно се закиска истерично, без да може да се спре.

— Мисля, че той подражава на Деймън. „Прав ви път! Нямам нужда от никого!“

— Вие сте само сбирщина от глупави човешки същества — додаде Мат. — Но аз все още не разбирам. Бони, та нали ти току-що имаше някакво предчувствие, макар че Стефан обикновено не се съобразява с подобни пророчества. Ако няма начин да спечели битката и да победи врага, какъв е смисълът да отива да се бие?

— Бони не каза, че няма начин да спечели битката. Каза само, че няма начин да го победи и да оцелее. Нали така, Бони? — Мередит се обърна към нея.

Бони се сепна и смехът ѝ секна. Опита се да анализира предчувствието си, но в съзнанието ѝ изникваха единствено онези думи. Никой не може да го пребори и да оцелее.

— Искаш да кажеш, че Стефан възнамерява... — Очите на Мат заблестяха от надигация се в гърдите му гняв. — Той смята, че може да се изправи срещу Клаус и да го спре дори и с цената на това да загине? Като някакво жертвено агне?

— По-скоро като Елена — уточни Мередит с тъжен глас. — И може би... след това той ще бъде с нея.

— Хм — поклати глава Бони. Може и да не знаеше много за пророчествата, но това поне знаеше. — Той не мисли така, сигурна

съм. Елена е специална. Такава е, защото умря много млада и остави толкова много недовършено в живота си. И въобще... тя е по-особен, много специален случай. Но Стефан е вампир от петстотин години и няма да умре млад. Няма гаранции, че ще приключи земния си път, отивайки при Елена. Може да отиде на друго място... или просто да изчезне. И той го знае. Сигурна съм, че е наясно. Мисля още, че той просто спазва обещанието си пред нея да спре Клаус, каквото и да му струва това.

— Поне ще се опита — обади се Мат тихо. Прозвуча сякаш цитираше думите на Стефан. — Дори и да знае, че ще изгуби битката. — Внезапно погледна момичетата. — Тръгвам след него.

— Разбира се — твърдо изрече Мередит.

Мат се поколеба за миг.

— Хм... предполагам, че не мога да ви убедя да останете тук?

— След всички тези вдъхновяващи думи за работата в екип?

Няма начин.

— Тъкмо от това се опасявах. Тогава...

— Тогава — довърши Бони вместо него — и ние се махаме оттук.

Събраха колкото можаха повече оръжия. Сгъваемият нож на Мат, който Стефан бе изпуснал на пода, кинжалът с дръжка от слонова кост от скрина на Стефан, както и един извит нож от кухнята.

Отвън госпожа Флауърс никъде не се виждаше. Небето беше бледопурпурно, а на запад добиваше тъмnozлатист оттенък. Полунощ в навечерието на лятното слънцестоене, помисли си Бони и косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха.

— Клаус спомена старата ферма в гората. Това трябва да е изоставената ферма на Франчър — каза Мат. — Където Катрин захвърли Стефан в онзи неизползван кладенец.

— Има логика. Вероятно е използвал тунела на Катрин, за да се върне обратно и да премине под реката — каза Мередит. — Освен ако Древните са толкова могъщи, че могат дори да преминават през течаща вода, без въобще да им навреди.

Точно така, припомни си Бони, злите създания не могат да прекосяват течаща вода и колкото са по-зли, толкова по-трудно е това

за тях.

— Но ние не знаем нищо за Истинските — каза тя на глас.

— Не. И това означава, че трябва да бъдем много внимателни — намеси се Мат. — Много добре познавам тези гори и се досещам за пътеката, която Стефан вероятно ще използва. Мисля, че можем да минем по друга.

— За да не ни види Стефан и да не ни убие?

— За да не ни види *Клаус* или поне не всички. Освен това може да имаме шанса да намерим Каролайн. По един или друг начин трябва да измъкнем Каролайн от играта. Докато Клаус има възможност да заплашва, че ще й причини зло, той може да принуди Стефан да направи всичко, което пожелае. А и винаги е най-добре всичко да се планира внимателно, за да можем да изненадаме врага. Клаус каза, че иска да се срещне със Стефан, след като се стъмни. Е, тогава пък ние ще бъдем там, преди да се стъмни и може би ще успеем да го изненадаме.

Бони остана дълбоко впечатлена от стратегията. Не е чудно, че го бяха избрали за куотърбек, мислеше си тя, аз просто бих се втурнала натам с оглушителни викове.

Мат ги поведе по една почти невидима пътека, виеща се между дъбовете. Там храстите бяха много гъсти по това време на годината. Навсякъде имаше мъх, висока трева, цветя и папрати. Бони напълно се доверяваше на Мат, уверена, че той знае какво трябва да се направи, защото тя със сигурност не знаеше. Над главите им птиците допяваха последните си за деня песни, преди да потърсят подслон за през нощта.

Ставаше все по-тъмно. Край лицето на Бони вече прехвърчаха нощни пеперуди. След като се изкатериха по някаква стръмна пътека с гъби наоколо, тя се зарадва, че този път беше с джинси.

Най-сетне Мат ги спря.

— Наближаваме — обясни им тихо. — Наблизо има една стръмнина, откъдето можем да надникнем долу в ниското, без Клаус да ни види. Само вървете тихо и стъпвайте внимателно.

Бони никога преди не се бе натъквала на толкова много трудности при избора къде да стъпва. За щастие пръснатите по земята листа бяха влажни и при ходене не се вдигаше шум. След няколко минути Мат легна по корем и им махна с ръка да последват примера

му. Бони трескаво си говореше наум, така че не обръщаше внимание на стоножките и червеите, които се показаха от почвата, като заби пръсти в нея. Дори не усещаше паяжините, лепящи се по лицето ѝ. Това тук беше дело на живот и смърт и тя можеше да се справи. Не е някаква задръстенячка, нито е безпомощно бебе. Тя щеше да се справи.

— Тук е — едва чуто прошепна Мат. Бони се просна по корем до него и се огледа.

Гледаха надолу към фермата на Франчър... или по-скоро към това, което бе останало от нея. Много отдавна се бе срутила и почти изравнила със земята, като от всички страни бе погълната от горските храсти. Сега бяха останали само основите, чиито камъни от много години бяха покрити с плевели и къпини. Само един висок комин стърчеше в средата като самотен паметник.

— Ето я Каролайн — заговори Мередит на другото ухо на Бони.

Каролайн се виждаше като неясно очертана фигура, приседнала до комина. Бледозелената ѝ рокля все пак си личеше въпреки бързо спускащия се здрач, но кестенявата ѝ коса изглеждаше почти черна. Нещо бяло се виждаше на лицето ѝ и само след миг Бони се досети, че може да е кърпа, затъкната в устата ѝ. Може би самозалепваща се лента или някаква превръзка. От нейната странна поза — ръцете на гърба, краката, протегнати напред — Бони предположи, че е с вързани ръце.

Бедната Каролайн, помисли си, като моментално ѝ прости всички дребни гадости и егоистични постъпки, които бе извършила. Макар че всъщност, ако се замислеше човек, те никак не бяха малко. Но Бони не можеше да си представи по-лоша участ от това да бъдеш отвлечена от психясал вампир, който вече е убил две от твоите съученички, а на всичкото отгоре да те довлече в тази пустош, в тази тъмна гора, да те върже и да те остави да чакаш, знаейки, че животът ти зависи от друг вампир, който пък, от своя страна, има предостатъчно основания да те мрази. Нали именно същата тази Каролайн бе пожелала Стефан още от началото на учебната година и затова моментално бе намразила още повече Елена, като все се стремеше да я унизи, за да се докопа до него. Стефан Салваторе беше последният, който сега би могъл да изпитва приятелски чувства към Каролайн.

— Виж! — трескаво зашепна Мат. — Това той ли е? Клаус?

Бони също забеляза някакво помръдване от другата страна на комина. И докато напрягаше отчаяно зрението си, той се показа. Дъждобранът се развяваше около краката му, придавайки му призрачен вид. Той се наведе към Каролайн и тя се присви ужасено в опит да се отдръпне от него. Смахът му проехтя съвсем ясно в тишината и Бони потрепна конвулсивно.

— Той е — прошепна и залегна зад стърчащите папрати. — Но къде е Стефан? Вече почти се стъмни.

— Може би е поумнял и е решил да не идва — отбеляза Мат.

— Де тоз късмет — каза Мередит. Тя гледаше през папратите в южна посока.

Бони също погледна натам и се стресна.

Стефан беше застанал в края на поляната. Беше изникнал сякаш направо от въздуха. Дори и Клаус още не го е видял, помисли си Бони. Стоеше там мълчаливо и без да се опитва да се прикрие зад дърветата и храстите. Не криеше и копието от бял ясен, което носеше. Имаше нещо очебийно достолепно в стойката му и в начина, по който огледа местността пред себе си, което напомни на Бони, че през петнадесети век той е бил аристократ, член на знатна благородническа фамилия. Не отрони нито дума, чакаше Клаус да го забележи. Не бързаше да се впусне в атака.

Когато се обърна в южна посока, Клаус застина на място. Бони остана с впечатлението, че е силно изненадан от факта, че Стефан е успял да се промъкне незабелязано до леговището му. Но после се засмя и широко разтвори ръце.

— Салваторе! Какво съвпадение, тъкмо си мислех за теб!

Стефан бавно измери Клаус с поглед отгоре до долу, до краищата на протъркания му дъждобран, преди да заговори:

— Ти каза да дойда. Ето ме. Пусни момичето.

— Така ли съм казал? — Клаус изглеждаше искрено изненадан. Опря ръце на кръста си. После поклати глава и се подсмихна. — Не мисля, че ще стане по този начин. Нека първо си поговорим.

Стефан кимна, сякаш Клаус беше потвърдил нещо по-неприятно, отколкото той бе очаквал. Свали копието от рамото си и го изправи пред себе си, като се справи ловко, с лекота, с твърде дългия прът.

— Слушам те — каза той.

— Не е толкова глупав, колкото изглежда — промърмори Мат от прикритието си зад гъстата папрат с нотка на уважение. — И не е толкова нетърпелив да бъде убит — добави Мат. — Дори напротив, предпазлив е.

Клаус посочи с жест към Каролайн, като погали кестенявата ѝ коса.

— Защо не се приближиш насам, за да не си крещим? — Но не заплаши, че ще започне да измъчва пленницата си, отбеляза Бони.

— Много добре те чувам и оттук — отвърна му Стефан.

— Добре — прошепна Мат. — Точно така, Стефан!

Бони обаче бе съсредоточила вниманието си главно върху Каролайн. Отвлеченото момиче се дърпаше, мятеше глава назад и напред като обезумяла или обзета от непоносима болка. Само че Бони бе обзета от някакво странно предусещане за движенията, особено заради буйното мятане на главата ѝ, сякаш Каролайн се стремеше да достигне небето. Небето... Погледът на Бони се вдигна нагоре, където вече цареше пълен мрак, а бледата луна светеше над дърветата. Ето защо сега виждам косата на Каролайн кестенява, заради лунната светлина е, каза си тя. После, шокирана, сведе поглед към дървото, извисяващо се точно над Стефан. Клоните му леко се поклащаха, въпреки че точно сега не духаше абсолютно никакъв вятър.

— Мат — прошепна тя тревожно.

Стефан бе фокусирал погледа си само върху Клаус, напрегнал всяко свое сетиво, всеки свой мускул, задействал и насочил към него всеки атом от Силата си. Но в дървото точно над главата му...

Всичките ѝ мисли за стратегии и въпроси към Мат какво да прави тукатси се изпариха от главата на Бони. Изскочи от убежището си и изкрещя:

— Стефан! Над теб! Това е капан!

Стефан моментално отскочи встрани, пъргав като котка, при това само миг, преди нещо отгоре да се стовари точно на мястото, където беше стоял. Луната идеално осветяваше сцената, достатъчно силно, за да може Бони да види белеещите се оголени зъби на Тайлър.

И да види също белите искри в очите на Клаус, когато той се хвърли върху нея. За един вцепеняващ миг тя остана втренчена в него, когато проехтя светкавица.

От безоблачното небе.

Едва по-късно Бони осъзна колко странно и плашещо беше това. До момента тя мимоходом бе забелязала, че небето е ясно и само една звезда профуча през него, а синкава назъбена мълния се спусна към вдигнатата десница на Клаус. Следващата гледка беше толкова ужасяваща, че засенчи всичко останало: Клаус задържа мълнията в дланта си, някак си я улови и я запрати към нея.

Стефан ѝ изкрещя да бяга, да бяга! Бони го чу, докато зяпаше смаяно, цялата парализирана, след което нещо я сграбчи и изтласка настрана. Мълнията профуча над главата ѝ със звук като от плясък на гигантски камшик. След нея се разнесе мирис на озон. Тя се просна по очи сред мъха и се претърколи, за да сграбчи ръката на Мередит и да ѝ благодари, че я беше спасила, но откри, че не беше Мередит, а Мат.

— Стой тук! Точно тук! — извика той и отскочи встрани.

Но тъкмо тези думи я изплашиха още повече и Бони веднага се надигна и преди да се усети какво прави, тя се затича след него.

А след това всичко наоколо бе погълнато от надигналия се невъобразим хаос.

Клаус се нахвърли върху Стефан, който вече се бе вкопчил в схватка на живот и смърт с Тайлър, като го налагаше жестоко. Тайлър, отново във вълчата си форма, нададе ужасни стонове, когато Стефан го повали на земята.

Мередит притича към Каролайн, като доближи иззад комина, за да не я види Клаус. Бони видя как Мередит се добра до Каролайн. Видя и проблясването на сребърния кинжал в ръката на Мередит, миг преди да пререже въжетото около китките на Каролайн. После Мередит задърпа Каролайн със себе си зад спасителното прикритие на големия комин, като наполовина я влачеше, наполовина я мъкнеше на гърба си.

Някакъв звук като от еленов рог накара Бони отново рязко да се завърти. Клаус бе нападнал Стефан с голям прът... навярно прътът досега беше лежал на земята до него. Изглеждаше остър и дълъг почти колкото пръта от ясен в ръцете на Стефан, което го правеше удобен за атака като копие. Но Клаус и Стефан още не се бяха опитали да си нанесат смъртоносни удари — засега използваха копията си като тояги. Също като Робин Худ, смътно си помисли Бони. Литъл Джон и Робин Худ. И точно така изглеждаха — Клаус беше много по-висок и едър от Стефан.

Тогава Бони съзря още нещо и изпищя, но от гърлото ѝ не излезе нито звук. Тайлър отново се надигна иззад гърба на Стефан и се приведе, готов за скок, точно както бе направил на гробището. Стефан беше с гръб към него. А Бони не можеше да го предупреди навреме.

Но беше забравила за Мат. Броени секунди преди Тайлър да нападне, Мат сведе глава, без да обръща внимание на кучешките зъби и ноктите на чудовището срещу себе си, и го повали с първокласен сблъсък, достоен за най-добрите защитници в американския футбол. Тайлър отхвъркна някъде настрана, но Мат се стовари върху него.

Бони беше окончателно зашеметена. Толкова много схватки и изненади. Мередит прерязваше въжето около глезените на Каролайн, Мат налагаше Тайлър тъй безмилостно, че ако беше на футболното игрище, непременно щяха да го дисквалифицират завинаги. Стефан пък се въртеше като вихър, размахвайки като тояга копието си от бял ясен с удивителна ловкост, сякаш цял живот бе тренирал бойни изкуства. Но Клаус се смееше неистово, изпаднал в делириум, сякаш безкрайно развеселен от това физическо упражнение, докато си разменяха удари със смъртоносна скорост и точност.

Но Мат изглежда беше в беда. Тайлър го бе докопал и със зверско ръмжене се опитваше да го захване за гърлото. С див блясък в очите Бони се заозърта, за каквото и да е оръжие, изцяло забравила за сгъваемия нож в джоба си. Трескавият ѝ поглед попадна на един клон от дъб зад нея. Грабна го и мигом се завтече към Тайлър и Мат.

Но щом стигна до тях, се поколеба. Не се осмели да замахне с пръта, за да не удари Мат вместо Тайлър. Двете момчета се търкаляха неудържимо.

Сега дойде ред на Мат отново да се озове върху гърдите на Тайлър. Притисна главата му, като се пазеше от зъбите му. Бони видя шанса си и се прицели с пръта. Но и Тайлър я видя. С изблик на свръхестествена сила той събра краката си и силно изрита Мат назад. Главата на Мат се блъсна в ствола на най-близкото дърво с трясък, който Бони нямаше никога да забрави. Глух тътен като от спукване на презрял пъпеш. После Мат само се свлече по ствола и остана неподвижен.

Изумена, Бони ахна. Искаше да се втурне към Мат, но Тайлър се изпречи пред нея, тежко задъхан, с лига от кървава слюнка, стичаща се от устата му. Сега приличаше още повече на животно, отколкото преди

в гробището. И като в някакъв кошмарен сън Бони надигна своя прът, но усети как ръцете ѝ треперят. Мат беше застинал толкова неподвижно... дали още дишаше? Бони чу хлиповете си, примесени със собственото ѝ дишане, когато се обърна с лице към Тайлър. Сцената беше донякъде смешна: та това беше момче от нейното училище. Момче, с което тя бе танцувала миналата година на училищния бал. Как да го задържи по-далече от Мат, как да не допусне да нарани всички тях? Как може той да върши това?

— Тайлър, моля те... — започна тя в отчаян опит да го вразуми, да го възпре с молба...

— Сами сме в гората, малката — изръмжа той гърлено. Ръмжене, което едва в последния момент се преобрази в думи. В този миг Бони най-после проумя, че това не беше момчето, с което се знаеше от училището. Това беше животно. О, Господи, колко е грозен, помисли си тя. От устата му капеше оцветена в червено лига. А тези жълти очи с тесни зеници... в тях тя видя цялата жестокост на акулата, на крокодила. Цялата жестокост на животинския свят се беше събрала в тези две жълти очи.

— Някой трябваше да те предупреди — продължи Тайлър, като отпусна челюстта си. — Защото ако ходиш сама из гората, можеш да срещнеш Големия лош...

— Глупак! — довърши един глас вместо него и с чувство на благодарност, граничещо с религиозно упование, Бони зърна Мередит до себе си. Мередит, с кинжала на Стефан в ръка, който проблесна зловещо на лунната светлина.

— Сребро, Тайлър — каза му Мередит и размаха кинжала. — Тъкмо се питах какво може да причини среброто на един върколак? Искаш ли да проверим? — В този миг не бе останала дори следа от цялата елегантност, сдържаност и хладна дистанцираност на Мередит. Вместо това се появи истинската Мередит, воинът Мередит. И макар да се усмихваше, вътрешно беше побесняла.

— Да! — извика Бони ликуващо, усещайки как силите ѝ отново се завръщат. Внезапно се оказа, че може да се движи. Тя и Мередит, заедно бяха силни. Мередит заплашваше Тайлър с кинжала от едната страна, а Бони с пръта — от другата. Обзе я копнеж — какъвто досега не бе изпитвала — да халоса Тайлър тъй силно, че главата му да отхвъркне. Усещаше как силата изпълваше ръката ѝ.

А Тайлър, воден само от животинския си инстинкт, усети това, усети го и у двете момичета, които все по-плътно го обкръжаваха от двете му страни. Отдръпна се, завъртя се и се опита да побегне. Но и те се завъртяха. Цяла минута тримата обикаляха в кръг като някаква миниатюрна слънчева система: Тайлър в средата се въртеше и въртеше около оста си, Бони и Мередит го обикаляха като планети, дебнещи всеки шанс за атака.

Едно, две, три. Някакъв неизказан сигнал прехвърча от Мередит към Бони. Точно когато Тайлър скочи върху Мередит в опит да избие кинжала от ръката ѝ, Бони нанесе своя съкрушителен удар. Припомни си съвета на един свой някогашен приятел, който се беше опитвал да я научи да играе бейзбол. Представи си как няма да удари Тайлър по главата, а през главата, за да я запрати на другия край на поляната. Вложи цялата си сила, впрегна цялата тежест на дребното си тяло в този удар. От напрежението едва не си счупи зъбите. Ръцете ѝ се извъртяха в агонизиращ бяс и прътът силно завибрира. А Тайлър се почувства като птица, изведнъж подхвъркнала към небето.

— Направих го! *Да! Супер! Да!* — изкрещя Бони, обезумяла от щастие, като размаха с все сила пръта. Триумфът изригна от гърлото ѝ като необуздан първичен вик: — *Ние го направихме!* — После го сграбчи изотзад за косата, приличаща на грива, за да го отдръпне от Мередит, върху която се беше стоварил. — *Ние...*

Но думите ѝ замръзнаха в гърлото.

— *Мередит!* — изкрещя тя.

— Всичко е наред — изохка тя със скован от болка глас. И от немощ, помисли си Бони и се вцепени като облята с ледена вода. Тайлър бе успял да забие нокти в крака на Мередит и да проникне чак до костта ѝ. Сега в бедрото ѝ, под разкъсаните джинси зееше огромна рана и бялата ѝ кожа се виждаше ясно през съдрания плат. И за абсолютен ужас на Бони под разкъсаната кожа се виждаха пулсиращите мускули сред леещата се червена кръв.

— Мередит — закрещя Бони като обезумяла. Веднага трябваше да я заведат на лекар. Всички трябваше да спрат, да проявят разбиране. Имаха сериозно пострадал, нуждаеха се от линейка, трябваше да позвънят на 911. — Мередит — ахна тя, почти разплакана.

— Превържи ме с нещо. — Лицето на Мередит вече беше пребледняло от шока. Господи, ще изпадне в безсъзнание. И толкова

много кръв, толкова много кръв изтичаше. О, Боже мой, моля те, помогни ми. Огледа се трескаво, но наоколо нямаше нищо подходящо за превръзка.

Нещо обаче падна на земята до нея. Въже като това, с което бяха вързали Тайлър, със съдрани краища. Бони вдигна глава.

— Става ли да използваш това? — неуверено попита Каролайн, докато зъбите ѝ тракаха.

Докато говореше, тя се олюля и падна на колене до Мередит. Още беше със зелената си рокля, но кестенявата ѝ коса бе полепнала по лицето ѝ, изцапано с пот и кръв.

— Ранена ли си? — ахна Бони.

Каролайн поклати глава, но после се наведе напред, разтърсена от болезнени спазми. Тогавя Бони видя белезите по шията ѝ. Но сега нямаше време да се терзае за Каролайн. Мередит беше много по-важна.

Бони превърза въжето около бедрото на Мередит, високо над раните ѝ, като мислено трескаво благодареше за всичко, което беше научила от сестра си Мери за спешната помощ. Нали Мери беше медицинска сестра с голям опит. Мери ѝ бе обяснявала: турникетът не бива да е нито прекалено хлабав, нито много стегнат, за да не се стигне до гангрена.

— Бони... помогни на Стефан — изохка Мередит, с глас, спаднал почти до шепот. — Той се нуждае от помощ... — Тя се отпусна назад с хъркане, с притворени очи, втренчени в небето.

Мокро. Всичко около нея беше мокро. Ръцете на Бони, дрехите ѝ, земята около нея. Мокро от кръвта на Мередит. А пък Мат още лежеше неподвижно под дървото. Не можеше да ги остави, особено с Тайлър наблизо, който можеше да се свести.

Замаяна, тя се обърна към Каролайн, която още трепереше и ѝ се гадеше. Лицето ѝ беше цялото в пот. Няма да има полза от нея, помисли си Бони с горчивина. Но нямаше друг избор.

— Каролайн, чуй какво ще ти кажа — заговори ѝ тя. Грабна най-голямото парче от пръта, който бе счупила в главата на Тайлър, и го натика в ръцете на Каролайн. — Ще останеш тук с Мат и Мередит. На всеки двадесетина минути поразхлабвай турникета ѝ. И ако Тайлър започне да се съвзема, ако дори само помръдне, удари го с това колкото можеш по-силно. Разбра ли? Каролайн — добави тя, — това е твоят

голям шанс да докажеш, че те бива за нещо. Че не си безполезна. Ясно ли е? — Улови погледа на лукавите ѝ зелени очи и повтори: — Ясно ли е?

— А *ти* какво ще правиш?

Бони погледна към поляната.

— Не, Бони. — Ръката на Каролайн се вкопчи в нейната и Бони отбеляза с някаква периферна част от съзнанието си, че ноктите ѝ бяха изпочупени, а въжето от вливането в китките ѝ беше оставило дълбоки следи. — Стой тук, където е безопасно. Не отивай там. Нищо не можеш да направиш...

Бони я отблъсна и тръгна към поляната, преди решителността ѝ да я беше напуснала. В сърцето си знаеше, че Каролайн има право. Нищо не можеше да направи. Но това, което Мат ѝ беше казал, преди да потеглят, още кънтеше в ума ѝ. Поне можеха да опитат. Тя трябваше да опита.

И все пак през следващите няколко ужасяващи минути единственото, което можа да направи, беше само да гледа.

Досега Стефан и Клаус си разменяха удари със същата стремителност и точност както ако разиграваха някакъв красив, но смъртоносен танц. Но резултатът беше равен или почти равен. Стефан по нищо не отстъпваше на съперника си.

Сега обаче Бони видя как Стефан насочи надолу копието си от бял ясен, като принуди Клаус да падне на колене, после го отблъсна назад и още по-назад като танцьор на лимбо^[1], опитващ се да се провере на колкото се може по-малка височина. Сега Бони успя да види лицето на Клаус, с леко отворена уста, вперил в Стефан поглед, преливащ от нещо смесено между удивление и страх.

Ала после всичко се промени.

Точно когато бе превит назад колкото въобще бе възможно и когато трябваше да рухне с прекършен гръбнак, се стигна до нещо невъобразимо.

Клаус се ухили.

И започна да се оттласква отново напред.

Бони видя как мускулите на Стефан се стегнаха на възли, видя как ръцете му се вцепениха от силното усилие да устои. Но Клаус, все още налудничаво хилейки се, с широко отворени очи, продължаваше да се изправя. Разгъна се като някаква ужасяваща механична играчка,

от онези, които изскачат с пружина от кутия, но бавно. Много бавно. И неумолимо. Усмивката му се разширяваше все повече, докато едва ли не разцепи лицето му. Като чеширския котарак.^[2]

Котарак, помисли си Бони.

Котарак, играещ си с мишка.

Сега Стефан се оказа този, който бе принуден да сумти и да се напруга, стиснал зъби, докато се опитваше да задържи Клаус. Обаче Клаус със своя прът в ръка отблъсна Стефан назад и го просна на земята.

Като през цялото това време не преставаше да се хили.

— Уморих се да си играя с теб, хлапе — рече той, изпъна се и захвърли пръта. — Време ти е да умреш.

Отне пръта на Стефан с такава лекота, сякаш го взимаше от ръцете на някое дете. Сетне го пречупи на две върху коляното си, за да покаже колко е силен, колко силен е бил винаги. И колко жестоко щеше да си поиграе сега със Стефан.

Той захвърли едната половина на пръта от бял ясен през рамото си напред поляната. Другата заби в Стефан. Но не използва заострения край, а другия, разцепения. Заби го със замах, който изглеждаше едва ли не нехаен, но Стефан изкрещя. Заби го още веднъж и още веднъж, всеки път изтръгвайки вик на болка от гърдите на Стефан.

Бони също изкрещя, но никакъв звук не излезе от гърлото ѝ.

Никога преди това не беше чувала Стефан да крещи. Не бе необходимо да ѝ се обяснява каква страхотна болка може да предизвика подобен силен крясък. Нито бе нужно да ѝ се припомня, че белият ясен може и да е единственото смъртоносно дърво за Клаус, но всяко дърво можеше да се окаже смъртноопасно за Стефан. Ако не беше вече издъхнал, сега Стефан сигурно бе на прага на смъртта. А Клаус, отново издишал ръка, се готвеше да довърши пъкленото си дело с още един по-решителен замах. Лицето на Клаус се издигна нагоре към луната, ухилено от обзелата го отвратителна наслада, показващо, че точно това най-много харесва, че точно от това го побиват тръпки на удоволствие. Да убива.

А Бони не посмя нито да шавне, нито дори да се разреве. Светът се олюля край нея. Всичко това сигурно бе някаква ужасяваща грешка, тя не беше дорасла за случващото се, в края на краищата наистина се оказа само едно бебе. Не искаше да стане свидетел на последното

пронизване, но не можа да отвърне очи. Макар всичко това да не трябваше да се случи, то се случваше. Случваше се.

Клаус издигна високо във въздуха пръта и с усмивка на чист екстаз се приготви да го забие.

И тогава едно копие прелетя над поляната и се заби точно в средата на гърба му и потрепери като гигантска стрела. Клаус моментално разпери ръце и изпусна пръта, който бе приготвил, за да довърши Стефан. Усмивката на екстаз веднага се стопи от шокираното му лице. Остана за секунда така, с прострени настрани ръце, а после падна на земята и прътът от бял ясен се заби още по-дълбоко в гърба му.

Очите на Бони бяха толкова замъглени, че не виждаше нищо, но чу гласа, проехтял съвсем ясно, студен и арогантен, изпълнен с абсолютна увереност. Само пет думи, но те промениха всичко:

— *Разкарай се от брат ми.*

[1] Танц от остров Тринидад, при който танцьорът трябва да се навежда назад, за да премине под ниска летва. — Б.пр. ↑

[2] Запомнящ се с фразата от „Алиса в страната на чудесата“ на Луис Карол „Виждала съм котарак без усмивка, но за пръв път виждам усмивка без котарак“. — Б.пр. ↑

Клаус изкрещя — крясък, който напомни на Бони за древните хищници, за саблезъбите тигри и мамутите с огромни бивни. Едновременно с крясъка от устата му бликна кръв, която превърна красивото му лице му в сгърчена от ярост маска.

Ръцете му се извиха назад в напразен опит да се докопа до копие от бял ясен и да го изтръгне от гърба си. Но то беше забито твърде дълбоко. Ударът наистина си го биваше.

— Деймън — прошепна Бони.

Той стоеше на края на поляната, сред дъбовете. Докато тя го гледаше смаяно, той пристъпи една крачка, после още една — матки прокрадващи се стъпки със смъртоносна цел.

И беше гневен. Ако всичките ѝ мускули не бяха тъй вцепенени, Бони щеше да избяга само виждайки изражението на лицето му. Никога, на ничие лице не бе виждала толкова открито смъртоносна заплаха.

— Разкарай се... от... брат ми — процеди той през стиснати зъби. Погледът му не се отклони нито за миг от Клаус, докато правеше следващата стъпка.

Клаус отново изкрещя, но ръцете му престанаха да опипват трескаво гърба му.

— Идиот такъв! Не беше нужно да се борим един срещу друг! Казах ти го още там, в къщата! Можехме да не си пречим!

Гласът на Деймън не бе по-висок отпреди:

— Разкарай се от брат ми. — Бони усети как у него се надига мощен като цунами прилив на Силата. Той продължи, но тъй тихо, че Бони трябваше да напрегне слуха си, за да го чуе. — Преди да съм ти изтръгнал сърцето.

— Казах ти! — кресна Клаус с пяна на уста. Деймън не обърна внимание на виковете му. Вниманието му беше фокусирано върху гърлото на Клаус, върху гърдите му, върху биещото в тях сърце, което се готвеше да изтръгне.

Клаус вдигна здравето копие и го хвърли.

Въпреки многото изгубена кръв русокосият явно имаше още сила. Замахът беше внезапен, силен и почти неспасяем. Бони видя как запрати копието към Деймън и инстинктивно примижа, но когато в следващия миг отвори очи, чу силен плясък на криле.

Клаус се беше втурнал точно към мястото, където преди малко се намираше Деймън, но сега там един черен гарван рязко се извиси нагоре, като само едно перо остана да се рее във въздуха. Докато Бони гледаше смаяно. Скоростта, с която се носеше Клаус, го отнесе в мрака отвъд поляната и той изчезна.

В гората надвисна мъртвешка тишина.

Бони се отърси бавно от сковалата я парализа и направи няколко стъпки, а после се затича към мястото, където лежеше Стефан. Той не отвори очи при приближаването ѝ. Изглежда бе изпаднал в безсъзнание. Тя коленичи до него. Обзе я някакво ужасяващо спокойствие като човек, който плува в ледена вода и най-сетне усеща първите неизбежни признаци на фатално измръзване. Ако не ѝ се бяха струпали толкова много драматични преживявания едно след друго, може би щеше да се разкрещи или да изпадне в истерия. Но това бе последната стъпка, последната малка крачка към нереалността, в света, където това не биваше да се случва, но се случваше.

Защото Стефан бе зле. Много зле. Толкова зле, че повече нямаше накъде.

Никога досега не беше виждала толкова наранено тяло. Дори и на господин Танър, който беше умрял от раните си. И сестра ѝ Мери не би могла да се справи с такива телесни поражения. Дори и да отведат Стефан на носилка до някоя операционна зала — и това нямаше да го спаси.

Обзета от нереално спокойствие, тя се озърна и видя проблясване на криле на лунната светлина. Деймън се озова до нея.

— Ако му се даде кръв, ще му помогне ли? — попита Бони спокойно и разумно.

Но той сякаш не я чу. Очите му бяха съвсем черни, целите само зеници. Ала сега те не излъчваха насилие, онова усещане за едва съдържана енергия бе изчезнало. Той коленичи и докосна чернокосата глава, отпусната на земята.

— Стефан?

Бони затвори очи.

Деймън е изплашен, помисли си тя. Деймън изплашен — самият Деймън! — и о, Господи, аз самата не зная какво да правя. Нищо не можеше да се направи... всичко свърши и ние всички сме обречени, а Деймън е изплашен за Стефан. Той няма да може да се погрижи за всичко, не разполага с никакво решение. Нито можеше да се намери някой друг, който да се справи със ситуацията. О, Господи, помогни ми, моля те, толкова съм изплашена... Стефан умира, Мередит и Мат са ранени, а Клаус може да се завърне всеки момент.

Отвори очи и погледна към Деймън. Той беше преbledнял, а с разширените си черни очи лицето му в този миг изглеждаше ужасяващо младо.

— Клаус ще се върне — промълви Бони тихо. Но вече не се страхуваше от него. Сега те не бяха ловец с опит от няколко столетия и седемнадесетгодишна девойка от човешката раса, озовали се тук на края на света. Вече бяха просто двама души — Бони и Деймън, които трябваше да се опитат да направят най-доброто, на което бяха способни.

— Зная — отвърна Деймън. Държеше ръката на Стефан, без да се срамува, че проявява слабост, напротив, жестът изглеждаше съвсем логичен и разумен. Бони усещаше, че изпраща Силата си към Стефан, но в същото време знаеше, че това не е достатъчно за спасението му.

— Кръвта ще му помогне ли?

— Не много. Може би само малко.

— Трябва да опитаме всичко, което би могло да му помогне.

— Не — прошепна Стефан.

Бони се изненада. Смяташе, че е в безсъзнание. Но сега очите му се отвориха и гледаха с ясен поглед — зелени очи със стаен огън в тях. Ала те сякаш бяха единственото живо нещо в него.

— Не ставай глупав — скара му се Деймън. Гласът му отново беше станал твърд. Пак улови ръката на брат си и я стисна силно, до побеляване на кокалчетата. — Ранен си много зле.

— Няма да престъпя обещанието си. — Тази непоколебима упоритост у Стефан се долавяше не само от тона му, но и от адски бледото му лице. И когато Деймън отново отвори уста, несъмнено, за да каже, че Стефан ще го престъпи, ако не иска да му бъден строшен врата, Стефан добави: — Особено когато няма смисъл.

Надвисна тишина. В думите му има жестока истина, помисли си Бони. Там, където се намираха сега, на това ужасно място отвъд всичко нормално, всякакви претенции или опити за фалшиво успокояване изглеждаха не на място. Имаше само една истина. И Стефан изговаряше на глас именно тази истина.

Той остана загледан в брат си, който също го знаеше. Цялата онази свирепа бясна борбеност, която преди малко беше насочена към Клаус, сега се бе насочила към Стефан в напразна надежда някак си да може да му помогне.

— Не съм ранен зле. Аз съм мъртъв — с жестока откровеност промълви Стефан, без да откъсва поглед от Деймън. Това е последната и най-грандиозна борба между волята на единия и волята на другия брат, помисли си Бони. — А ти трябва да отведеш Бони и другите оттук.

— Няма да те оставим — намеси се Бони. Това бе самата истина. Това поне имаше право да му обещае.

— *Трябва да си тръгнете!* — Стефан дори не погледна встрани, нито за миг не отклони очи от лицето на брат си. — Деймън, ти знаеш, че съм прав. Клаус ще се появи всеки миг. Не рискувай живота си. Не рискувай техния живот.

— Пет пари не давам за техния живот, не ме е грижа за тях! — просъска Деймън.

И това е самата истина, помисли си Бони. Но кой знае защо не се засегна. Имаше само един живот, на който Деймън действително държеше, и това съвсем не беше неговият собствен.

— Грижа те е! — извика му Стефан. Той се вкопчи в ръката на брат си с такава ярост, сякаш двамата участваха в двубой и единствено чрез груба сила Стефан можеше да убеди Деймън да се вслуша в думите му. — Елена имаше една последна молба. Е, сега това е и моя молба. Ти притежаваш Силата, Деймън. Искам да я използваш, за да им помогнеш.

— Стефан... — прошепна Бони отчаяно.

— *Обещай ми* — призова Стефан брат си, миг преди болезнен спазъм да сгърчи лицето му.

В продължение на няколко секунди, сторили се безкрайни на Бони, Деймън само се взираше нямо в Стефан. Ала накрая изрече

сакралното: „Обещавам“, то се отрони от устните му бързо и остро като удар с кинжал. Пусна ръката на Стефан и се обърна към Бони:

— Да тръгваме.

— Не можем да го *оставим*...

— Напротив, можем. — В този момент в лицето на Деймън нямаше нищо младежко. Нищо уязвимо. — Ти и твоите приятели човечи си тръгвате оттук — завинаги. Аз ще се върна.

Бони поклати глава. Усецаше смътно, че Деймън не предаваше Стефан, че той някак си поставяше идеалите на Стефан над живота му, но всичко беше твърде дълбоко и неразбираемо за нея. Тя не го разбираше и не желаше да си блъска главата с тази загадка. Знаеше единствено и само, че не можеха да оставят Стефан тук.

— *Сега* идваш с мен — заяви Деймън и протегна ръка към нея. В гласа му отново прозвуча стоманена нотка. Бони се стегна, готова за съпротива, но тогава се случи нещо, което обезсмисли всякакви спорове. Проехтя силен плясък като от гигантски камшик и проблесна светкавица, която освети всичко наоколо като ден. Бони бе заслепена. Когато прогледна, очите ѝ, макар и още нефокусирани, се насочиха към пламъците, издигащи се от черната дупка в ствола на едно дърво.

Клаус се беше завърнал. Със своите светкавици.

Очите на Бони се втренчиха в него като единствения движещ се обект по поляната. Той размахваше като кървав трофей окървавения прът от бял ясен, който бе изтръгнал от гърба си.

Гръмоотвод, мярна се нелогична мисъл в главата на Бони и тогава се разнесе още един трясък.

Проехтя от чистото небе. Огромна синьо-бяла назъбена светкавица освети всичко като по пладне. Бони видя как беше поразено, повалено и подпалено едно дърво, а после още едно, намиращо се още по-близо до нея. Пламъци плъзнаха сред листата като огладнели червеникави зли таласъми.

Още две дървета избухнаха в буйни пламъци, при това от двете страни на Бони и с толкова шумен пукот, че отекна в тялото ѝ. Стори ѝ се, че трясъкът спуска тъпанчетата ѝ. Деймън, чийто слух бе много почувствителен от нейния, вдигна ръце, за да предпази ушите си.

После изкрещя: „Клаус!“ и се хвърли към русокосия. Сега Деймън не се прокрадваше предпазливо и тихо. Това беше

смъртоносна атака с убийствената скорост на преследващ плячката си леопард или вълк.

Но светкавицата го застигна в средата на скока.

Като видя това, Бони изпищя и моментално се изправи. Надигна се сивкава мъгла от пушека и се разнесе мирис на изгоряло. Деймън падна на земята и се просна по лице, без повече да помръдне. Бони видя тънки струи дим, надигащи се от него както преди малко от обгорелите дървета.

Онемяла от ужас, тя погледна към Клаус.

Той се олюляваше през поляната, като размахваше окървавения прът като стик за голф. Докато минаваше покрай Деймън, се наведе над него и се усмихна. На Бони отново ѝ се искаше да изкрещи, но дъх не ѝ бе останал. Сякаш наоколо не бе останал достатъчно въздух за дишане.

— С *теб* ще се разправа по-късно — закани се Клаус на изпадналия в безсъзнание Деймън. После погледна към Бони.

— Твой ред е — рече той. — Сега ще се заема с теб.

Нужен ѝ бе един миг, за да разбере, че той не гледа към нея, а към Стефан. Електриковосините му очи бяха приковани в лицето на Стефан. После се спуснаха надолу по окървавеното му тяло.

— Ще те изям, Салваторе. Целият ще те оглозгам.

Бони бе останала съвсем сама. Единствената, която бе на крака. И примираше от страх.

Но знаеше какво трябва да направи.

Коленете ѝ се подкосиха и се свлече на земята до Стефан.

Ето, това ще е краят, помисли си тя. Ще коленичиш до твоя рицар и ще посрещнеш врага.

Погледна към Клаус и се измести така, че да закрие Стефан с тялото си като с щит. Русокосият сякаш едва сега я забеляза и се намръщи, все едно че бе намерил паяк в салатата си. По лицето му просветваха оранжеви и червени отблясъци от пламъците.

— Махни се от пътя ми.

— Не.

И това бе началото на края. Ей така, съвсем просто, само с една дума и ще трябва да умре в лятната нощ. Лятна нощ, когато луната и звездите греят, а огньовете догарят като пламъците, използвани от друидите за призоваване на мъртъвците.

— Бони, върви си — болезнено въздъхна Стефан. — Махни се оттук, докато още можеш да се спасиш.

— Не — повтори Бони. Съжалявам. Елена, помисли си тя. Не мога да го спася. Това е всичко, което можах да направя.

— Махай се от пътя ми — процеди Клаус през зъби.

— Не. — Можеше да го забави и да даде възможност на Стефан да умре така, вместо със зъбите на Клаус в гърлото си. Може би нямаше да има много голяма разлика, но това беше единственото, което бе способна да предложи.

— Бони — отново прошепна Стефан.

— Не знаеш ли кой съм аз, момиче? Аз съм се срещал с дявола. Ако се отместиш, обещавам да те убия бързо.

Гласът на Бони бе заседнал в гърлото ѝ. Затова сега само поклати глава.

Клаус отметна своята назад и се разсмя. Явно ще трябва да пролее още малко кръв.

— Добре. Нека бъде по твоему. И двамата ще умрете заедно.

Лятна нощ, помисли си Бони. Навечерието на лятното слънцестоене. Когато линията между световете е най-тънка.

— Кажи лека нощ, любима.

Няма време за транс, за нищо няма време. За нищо, освен за един отчаян призив.

— *Елена!* — изкрещя Бони. — *Елена! Елена!*

Клаус се отдръпна.

За миг ѝ се стори, че самото произнасяне на името го стресна. Или все едно очакваше нещо да отговори на вика на Бони. Той остана неподвижен, зорко наострил слух.

Бони възстанови силите си, вложи всичко от себе си в тях, запращайки нуждата си и призива си в пространството.

И почувства... нищо не почувства.

Нищо не смущаваше лятната нощ, освен пукотът на догарящите дървета. Сигурно онова там беше димът от огъня. Но не приличаше на обикновен дим. Вихреше се, извисяваше се във въздуха като тънка спирала или дяволски прах. И постепенно се събираше в някаква форма, смътно напомняща очертанията на човешка фигура.

После, малко по-настрани, се очерта още една. Сетне Бони видя и трета. Същата картина се повтаряше навсякъде наоколо.

Мъглата струеше от самата земя между дърветата. Цели кълба, отделни и раздалечени. Бони, която съзерцаваше нямо неразбираемата за нея гледка, забеляза, че по всички пътеки се виждаха пламъци на фона на дъбовете и тухлите от комина на срутената ферма. Клаус бе спрял да се хили, престана и да се движи, също загледан наоколо.

Бони се извърна към Стефан, неспособна дори да формулира въпроса, който искаше да му зададе.

— Неспокойните духове — дрезгаво зашепна той с напрегнат блясък в зелените си очи. — Лятното слънцестоене.

И тогава Бони разбра.

Те идваха. От другия бряг на реката, където се простираше старото гробище. От горите, където в безброй набързо изкопани плитски гробове бяха погребали телата, преди да започнат да гният. Неспокойните духове на войниците, които се бяха сражавали и загинали тук през Гражданската война. Свръхестествените обитатели на тези земи бяха откликнали на призива ѝ за помощ.

Именно те се събираха от всички страни. Стотици призраци.

Бони виждаше лицата им. Мъглявите очертания се запълваха постепенно с бледи цветове като нарисувани с водни бои, но силно разредени. Съзря сини униформи редом със сиви. Воините от армията на юнионистите се бяха смесили с тези от войските на Конфедерацията.^[1]

Бони зърна един пистолет, затъкнат в колан, както и отблясък от украсена с орнаменти ножница на сабя. После започнаха да се показват и нашивки по ръкавите. Както и една буйна и гъста, дълга и побеляла, но добре поддържана брада. Отзад пристъпваше дребна фигура като на дете, с черни дупки вместо очи и барабан, висящ на пристегнат ремък.

— О, Боже мой — ахна тя. — О, *Господи*. — Не беше проклетие. Прозвуча по-скоро като молитва.

Не че не бе изплашена от тях... напротив, сърцето ѝ примря от уплаха. Все едно се бе сбъднал някой от кошмарите ѝ, свързан с гробището. Като първия ѝ сън за Елена, където някакви създания изпълзяваха от черни ями в земята, само че тези тук не пълзяха, а се носеха наоколо. Всичко, което някога Бони бе подозирала за старото гробище — че е живо и пълно с наблюдаващи очи, че зад привидната му неподвижност се крие някаква Сила — се оказа истина. Земята на

Фелс Чърч разкриваше кървавите си спомени. Духовете на онези, които бяха умрели тук, отново се носеха над нея.

Бони долови гнева им. Това я изплаши, но едновременно с това в гърдите ѝ се надигна и друга емоция, която я накара да затаи дъх и да стисне още по-здраво ръката на Стефан. Защото тази призрачна армия си имаше водач.

Една фигура се носеше пред всички останали и беше най-близо до мястото, където стоеше Клаус. Засега нямаше ясни очертания и не можеше да се определи каква е всъщност, но светеше с бледозлатисто сияние като пламък на свещ. После пред очите на Бони, с всяка следваща минута тя започна да придобива плът сякаш направо от въздуха, да блести все по-ярко и по-ярко с неземна светлина. Фигурата стана по-ослепителна дори от огнен кръг. Толкова ярка, че Клаус се отдръпна изплашено от нея, а Бони примигна, но като се извърна заради някакъв приглушен шум, видя, че и Стефан гледаше право в нея без никакви признаци на страх, с широко отворени очи. И се усмихваше, макар и леко, сякаш бе радостен, че това ще бъде последното, което ще види през живота си.

Тогава Бони се увери в предположението си.

Клаус изпусна пръта. Извърна се от Бони и Стефан, за да се изправи лице в лице с това творение от светлина, което се носеше над поляната като ангел на отмъщението. Златистата коса на привидението се вееше назад като от някакъв невидим вятър. Елена погледна надолу към тях.

— Тя дойде — прошепна Бони.

— Ти я призова — промълви Стефан. Гласът му се удави в тежкото му дишане, но той продължаваше да се усмихва. Ала очите му гледаха сериозно.

— Отдръпни се от тях. — Гласът на Елена проникна едновременно в ушите и в съзнанието на Бони. Отекна като звън на десетки камбани, далечен и едновременно с това близък. — Всичко свърши, Клаус.

Но Клаус бързо се окопоти. Бони видя как раменете му се изпънаха, за да си поеме дъх и сега за пръв път забеляза дупката в гърба на дъждобрана му, където Деймън го беше пронизал с копието от бял ясен. По раната имаше засъхнала потъмняла кръв, но при разкършването на раменете му бликна нова.

— Мислиш, че се страхувам от теб? — извика той. Завъртя се, като се изсмя на всичките бледи фигури. — Нима си въобразявате, че ще се стресна от вас? Вие сте мъртви! Прах, разпилян от вятъра! Не можете дори да ме докоснете!

— Грещиш — изрече Елена с нежния си мелодичен глас.

— Аз съм един от Древните! От Истинските! Знаете ли какво означава това? — Клаус отново се извърна, като се обръщаше към всички тях. Неестествено сините му очи сякаш бяха уловили червеното зарево на огъня. — *Никога няма да умра!* Всички вие сте мъртви, вие сте само една сбирщина от призраци! Но не и аз. Смъртта не може да ме застигне. Защото аз съм *непобедим!*

Изкрещя последната дума толкова силно, че отекна между дърветата. *Непобедим... непобедим... непобедим...* чу Бони ехото да заглъхва сред все по-силния шум от огъня.

Елена изчака да стихне и последното ехо. После заговори съвсем ясно:

— Не съвсем. — Обърна се, за да погледне призрачните фигури около себе си. — Той иска да пролива още кръв тук.

Сега заговори един нов глас, кухо отекващ, от който по гърба на Бони преминаха тръпки като залят със студена вода:

— Бих казал, че имаше достатъчно убийства. — Беше войник от юнионистите, от Севера, с две редици копчета по куртката си.

— Повече от достатъчно — подкрепи го друг глас, звучащ като тропот на далечен барабан. Войн от конфедератите, държащ пушка с щик на нея.

— Крайно време е някой да го спре — предложи един по-стар мъж с тъмнокафява униформа.

— Не можем да му позволим да продължава все така — намеси се барабанчикът с черните дупки вместо очи.

— Да не се пролива повече кръв! — надигнаха се едновременно няколко гласа. — Никакви убийства повече! — Викът се разнасяше от призрак на призрак, докато надигналата се шумотевица не заглуши пращането на огъня. — Никаква кръв повече!

— Не можете да ме докоснете! Не можете да ме убиете!

— Дръжте го, момчета!

Бони така и не проумя кой точно даде тази последна команда. Но всички мигом се подчиниха — южняци и северняци. Надигнаха се

вкупом, отново се разтвори в мъгла, гъста мъгла със стотици ръце. Нахвърлиха се върху Клаус като океанска вълна, погълнаха го в себе си и отвсякъде го обкръжиха. Всяка ръка искаше да го сграбчи и макар че Клаус отчаяно се съпротивляваше, те бяха прекалено много. За броени секунди той бе покрит от тях, заобиколен отвсякъде, погълнат от гъстата мъгла. После мъглата се надигна, завихри се като торнадо, от което кръсците на жертвата се долавяха съвсем слабо.

— Не можете да ме убие! Аз съм безсмъртен!

Торнадото се завихри надалеч в мрака пред смаяния поглед на Бони. Следваше го поредица от още призраци, носещи се като опашка на комета.

— Къде го отнасят? — Бони нямаше намерение да го изрича на глас, просто, без да се усети изтърси онова, което се въртеше в ума ѝ. Елена обаче я чу.

— Където няма да може да върши зло — обясни ѝ тя. Лицето ѝ имаше толкова строго изражение, че Бони се отказа да задава повече въпроси.

От другия край на поляната се надигна някакво пищене и врещене. Бони се обърна и видя Тайлър в ужасяващия му получовешки, полуживотински вид. Той се втренчи в Елена и няколкото останали до нея призрачни фигури и заломоти:

— Не им позволявай да вземат и мен! Не им позволявай да вземат и мен!

Но преди Елена да отвори уста, Тайлър се обърна назад. Впери смаян поглед в огъня, който се извисяваше над неговия ръст, след което скочи право в него, за да потъне в гората. През разделените от него пламъци Бони видя как той рухна на земята, опитвайки се да се пребори с огъня, а после се надигна и отново хукна да бяга. После пламъците отново го закриха и тя не можа да види нищо повече.

И тогава си спомни за Мередит... и Мат. Мередит лежеше там, отпуснала глава в скута на Каролайн, но леко надигната, за да може да види всичко. Мат още беше проснат по гръб. Ранен, но не чак толкова зле, колкото Стефан.

— Елена — повика я Бони, за да привлече вниманието на светещата фигура, след което извърна очи към Стефан.

Ярката фигура се приближи още повече. Стефан не примигна. Гледаше право към светлината и се усмихваше.

— Той бе спрял. Благодарение на теб.

— Бони беше тази, която ни призова. А тя нямаше да се озове на подходящото място в подходящия момент без твоята помощ и, разбира се, без помощта на останалите.

— Опитах се да спазя обещанието си.

— Зная, Стефан.

На Бони обаче не ѝ хареса как прозвуча всичко това. По-скоро като сбогуване... при това завинаги. Припомни си собствените си думи: *той може да отиде на друго място или... просто да си отиде*. Но тя не искаше Стефан да отива, където и да е. Сигурно някой, който толкова много прилича на ангел...

— Елена — каза тя, — не можеш ли... да направиш нещо? Не можеш ли да му помогнеш? — Гласът ѝ се разтрепери.

Изражението на Елена, когато се обърна, за да я погледне, бе нежно, но толкова тъжно, че още повече разстрои Бони. Напомняше ѝ за някого и след кратък размисъл се сети — за Хонория Фел. Очите на Хонория изглеждаха също така безутешни, сякаш се взираше във всички неизбежни злини, с които бе пълен светът. Всички несправедливости, всичко онова, което не трябваше да съществува, но съществуваше.

— Мога да направя нещо — каза тя. — Но не зная дали това е помощта, която иска той. — Отново се обърна към Стефан. — Стефан, мога да те излекувам от това, което Клаус ти причини. Тази нощ притежавам тази Сила. Но не мога да те излекувам от това, което Катрин ти е причинила.

Бони трескаво затърси обяснение на тези думи. Това, което Катрин му бе причинила... но нали Стефан се бе възстановил преди няколко месеца от мъчението, на което Катрин го бе подложила в криптата. После Бони се досети. Това, което Катрин бе причинила на Стефан, е било превръщането му във вампир. Преди много столетия.

— Беше толкова отдавна — каза Стефан на Елена. — Ако ме излекуваш от това, ще се превърна в купчина пепел.

— Да. — Сега Елена не се усмихна, а само продължи да го гледа втренчено. — Искаш ли помощта ми, Стефан?

— И да продължа да живея в този свят, в сенките... — Гласът на Стефан сега бе спаднал до шепот, зелените му очи бяха премрежени и далечни. На Бони ѝ се искаше да го раздруса. Живей, мислено го

посъветва тя, но не посмя да го изрече на глас. Опасяваше се, че може да го подтикне да вземе точно противоположното решение. После ѝ хрумна нещо друго.

— Да продължиш да се опитваш. Тъй като другия избор е просто да се предадеш — каза тя, а Елена и Стефан я изгледаха с изненада. Бони се озърна, вирна брадичка и видя как на устните на Елена се появи лека усмивка. Елена се обърна към Стефан и той на свой ред също се опита да се усмихне.

— Да — промълви той тихо към Елена, — искам помощта ти.

Тя се наведе и го целуна.

Бони усети как сиянието започна да се прелива от Елена към Стефан също като река от искряща светлина, която го обгръщаше, заливаше го отвред така, както преди малко гъстата тъмна мъгла бе погълнала Клаус. Като водопад от диаманти, докато тялото на Стефан не засия като това на Елена. За миг Бони си представи, че може да вижда как кръвта циркулира в тялото му, достигайки до всяка вена, до всеки капиляр, за да излекува всичко, до което се докосне. После сиянието постепенно се смали до златиста аура, всмуквайки се обратно в кожата на Стефан. Ризата му още си оставаше изпокъсана, но под нея плътта му вече беше гладка, стегната и заздравяла. Бони усети как очите ѝ се уголемиха неимоверно при това чудо. Накрая не можа да се сдържи да не докосне изцерената му кожа.

Беше като всяка нормална кожа. Дори следа не бе останала от ужасяващите рани.

Засмя се шумно от прекомерна радостна възбуда, но в следващия миг се озърна и настроението ѝ отново се помрачи.

— Елена... там е Мередит и тя...

Обаче ярко светецото създание, каквото беше сега Елена, вече се бе насочило към нея. Мередит надигна глава от скута на Каролайн.

— Здравей, Елена — каза тя. Поздравът ѝ прозвуча почти нормално, с изключение на това, че гласът ѝ беше силно отслабнал.

Елена се наведе и я целуна. Сиянието отново започна да струи от нея, за да обгърне Мередит. И когато започна да намалява, Мередит се изправи на крака.

После Елена направи същото и с Мат, който се събуди, объркан, крайно смутен, но в съзнание. Целуна също и Каролайн и тя престана да се тресе и се изправи на крака.

После се насочи към Деймън.

Той още лежеше неподвижно там, където бе паднал. Призраците бяха минали над него, без да го забележат. Яркостта на Елена надвисна над него и една сияйна ръка се протегна, за да докосне косата му. После тя се приведе, за да целуне отпуснатата на земята тъмнокоса глава.

Щом искрящата светлина помръкна, Деймън седна и поклати глава. Видя Елена и застина, а после се изправи с предпазливи съдържани движения. Нищо не каза, а само изгледа как Елена се върна при Стефан.

Силуетът на Стефан се очертаваше ясно на фона на огъня. Бони едва сега забележа, че червенеещият пламък се беше засилил дотам, че вече почти затъмняваше златистото сияние около Елена. Но сега Бони му обърна внимание и изтръпна от тревога.

— Моят последен дар за вас — рече Елена и заваля дъжд.

Но това не беше гръмотевична буря, а нежен напоителен дъжд, който бързо намокри всичко наоколо — включително и Бони — като моментално угаси огъня. Стана свежо и хладно, отми целия ужас, натрупан от толкова много часове, изчисти горската поляна от всичко, което се бе случило тук. Бони вдигна лице и затвори очи. Искеше ѝ се да разтвори ръце и да прегърне благодатния живителен дъжд. Накрая отмаля, отпусна ръце и отново погледна към Елена.

В този миг Елена гледаше към Стефан, ала усмивката бе изчезнала от устните ѝ. Лицето ѝ отново бе обгърнато от безмълвна печал.

— Вече стана полунощ — промълви тя. — И аз трябва да си тръгна.

Бони тутакси осъзна, че това „тръгна“ не означаваше само за момента. „Тръгна“ означаваше завинаги. Елена отиваше някъде, където никакъв транс, никакъв сън не можеха да я достигнат.

И Стефан го знаеше.

— Само още няколко минути — рече и протегна ръка към нея.

— Съжалявам...

— Елена, почакай... трябва да ти кажа...

— Не мога! — За пръв път ведрината на красивото ѝ светещо лице се помрачи, показвайки не само кротка тъга, но и

сърцераздирателна скръб. — Стефан, не мога да чакам повече. Безкрайно съжалявам.

Прозвуча сякаш нещо я дърпаше обратно към мястото, откъдето се бе появила, за да се оттегли в някакво измерение, където Бони не можеше да я достигне или види. Може би същото място, където бе отишла Хонория Фел, когато бе изпълнила своето дело, помисли си Бони. Да се оттегли в покой.

Но очите на Елена съвсем не излъчваха покой. Те не се откъсваха от Стефан. Тя протегна ръка към неговата. Но се оказа безнадеждно. Те дори не се докоснаха. Накъдето и да дърпаха Елена, тя вече бе твърде далеч.

— Елена... *моля те!* — Със същия този глас Стефан я беше извикал в стаята. Сякаш сърцето му се късаше.

— Стефан — извика тя, протягайки сега към него и двете си ръце. Но продължи да се смалява, да чезне.

Бони усети как в гърдите ѝ се надигна ридание, напирало към гърлото. Не беше справедливо. Не беше честно. Те искаха само едно: да бъдат завинаги заедно. А сега като награда за помощта, заедно бе спасила града и бе приключила най-достойно задачата си, Елена щеше да бъде завинаги разделена от Стефан. Това просто не беше *честно*.

— Стефан — отново извика Елена, но гласът ѝ долетя отдалеч. От яркото ѝ сияние не бе останала почти следа. А после, докато Бони напразно лееше безпомощно сълзи, угасна съвсем.

Над поляната отново надвисна тишина. Всички си бяха тръгнали — призраците от Фелс Чърч, излезли за една нощ от гробовете си, за да не позволят да се пролива повече кръв. Сияйното привидение, което ги бе повело, също беше изчезнало без следа, а сега дори луната и звездите бяха закрити от облаците.

Бони знаеше, че лицето на Стефан не беше мокро от дъжда, който продължаваше да се лее.

Той не помръдваше, дишаше тежко, неспособен да откъсне очи от мястото, където сиянието на Елена беше изчезнало. И целият онзи копнеж и болка, които Бони беше забелязвала на лицето му преди, не можеха да се сравнят с това, което тя виждаше изписано сега.

— Не е честно — прошепна тя. После изкрещя към небето, без да я е грижа към кого точно се обръща. — Не е честно!

Стефан дишаше все по-учестено. Сега и той вдигна лице, но не с гняв, а с непоносима болка. Очите му затърсиха из облаците последните следи от златистото сияние или поне някакъв проблясък на светлина. Ала не успя. Бони видя как го разтърси мощен спазъм, силен като агонията на Клаус, когато го прониза копието. И викът, който изригна от него, беше най-потресаващият вик, който Бони бе чувала през живота си:

— *Елена!*

[1] Северняците и южняците, воювали през Гражданската война в САЩ (войната на Севера и Юга), 1861–1865 г., най-кървавата в историята на страната с 620 000 убити. — Б.пр. ↑

Бони така и не си спомняше какво точно се случи през следващите няколко секунди. Чу вика на Стефан, който сякаш разтърси земята под нея. Видя как Деймън тръгна към него. И тогава видя светкавицата.

Светкавица като тази на Клаус, само че не беше в синьо и бяло. Беше в златисто.

И толкова ярка, че Бони имаше чувството, че слънцето експлодира пред очите ѝ. Всичко, което успя да различи в следващите няколко секунди, бяха само вихрено променящи се цветове. А после съзря нещо в средата на поляната, край комина. Нещо бяло, приличащо на призрак, само че изглеждаше като създание от плът и кръв. Нещо малко и с качулка, така че можеше да е какво ли не, обаче нейните очи ѝ подсказаха какво е.

Защото създанието приличаше на слабо голо момиче, треперещо на поляната в гората. Момиче със златиста коса.

Приличаше на Елена.

Но не на сияйната, излъчваща светлина Елена от света на духовете, нито на бледото, нечовешки красиво момиче, каквото беше Елена като вампир. Това беше онази Елена, чиято млечнобяла кожа сега беше цялата настръхнала и обсипана с розови петна. Елена, която изглеждаше объркана, когато бавно надигна глава и се озърна, сякаш всичко наоколо по поляната, което ѝ беше добре познато, сега изведнъж се оказа напълно непознато за нея.

Сигурно всичко беше само илюзия. Или това, или ѝ бяха предоставили няколко минути за сбогуване. Бони продължи да си го повтаря, но не можа да убеди себе си да повярва в това.

— Бони? — обади се несигурен глас. Глас, който въобще не звучеше като звън от камбани, а по-скоро като глас на изплашено младо момиче.

Коленете на Бони се подкосиха. В нея се надигна някакво необузвано чувство. Опитваше се да го прогони, без да смее дори да

провери какво е. Засега само гледаше Елена.

Елена докосна тревата пред себе си. Отначало съвсем колебливо, а после все по-уверено и по-трескаво. Сграбчи с пръсти някакво листо, но нещо не ѝ хареса, защото отново го пусна на земята. И отново го взе. След това загреба цяла шепа от мокрите листа, задържа ги до гърдите си, за да ги помирише. Но като вдигна очи към Бони, така се стресна, че листата неусетно се изплъзнаха от ръцете ѝ и се разпиляха наоколо.

За миг двете момичета само се гледаха, разделени от няколко метра. После Бони протегна треперещата си ръка. Не можеше да диша от възнение. Странното чувство в нея все повече се усилваше.

Отсреща Елена подаде своята ръка. Протегна я към ръката на Бони. Пръстите им се докоснаха.

Истински пръсти. В истинския свят. Където сега и двете се намираха.

Бони нададе лек писък и се хвърли към Елена, изпаднала в див, невероятен възторг. Елена беше от плът и кръв. Намокрена от дъжда, трепереща, а ръцете на Бони не можеха да преминат през тялото ѝ. По косата ѝ бяха полепнали влажни листа и парчета от пръстта.

— Ти си тук — изхлипа Бони. — И аз мога да те докосна, Елена!

И Елена ахна на свой ред.

— Мога да те докосна! Аз съм тук! — отново сграбчи шепа листа. — Мога да докосна земята!

— Виждам, че я докосваш!

Можеха да продължават с тази игра до безкрай, но Мередит ги прекъсна. Тя стоеше на няколко крачки от тях и само ги гледаше с широко отворени очи и преbledняло лице. Накрая не издържа и ахна шокирано.

— Мередит! — Елена се обърна към нея и ѝ протегна шепа листа. После разтвори ръце.

Мередит, която бе успяла да запази самообладание, когато тялото на Елена беше извадено от реката, както и когато Елена се появи като вампир на прозореца в стаята ѝ, а също при появата на Елена като ангел над поляната, сега стоеше там трепереща. Сякаш в следващия миг щеше да припадне.

— Мередит, тя е от плът и кръв! Можеш да я докоснеш! Виждаш ли? — Бони побутна Елена закачливо.

Мередит обаче не помръдна. Само прошепна:

— Това е невъзможно...

— Истина е! Видя ли? Истина е! — развика се Бони истерично. Знаеше, че се държи истерично, но хич не я беше грижа. Ако някой сега имаше право да изпада в пълна истерия, това бе именно тя. — Истина е, истина е — затананика си тя. — Мередит, ела да я видиш.

Но Мередит, която досега само съзерцаваше смаяно Елена, издаде задавен звук. После отведнъж се втурна към Елена. Докосна я и за безкрайно свое учудване откри, че ръката ѝ усеща съпротивата на плътта ѝ. А после се разплака неудържимо.

Плака, плака, без да вдига глава от голото рамо на Елена.

Бони с радост ги прегърна и двете.

— Не мислите ли, че ще е по-добре да облече нещо? — прозвуча някакъв глас. Бони вдигна очи и видя, че Каролайн вече събличаше роклята си. Каролайн го направи спокойно, като остана невъзмутимо по комбинезон, сякаш го бе правила стотици пъти. Никакво въображение, помисли си Бони, ала без злоба. Очевидно имаше и случаи, когато липсата на въображение беше предимство.

Мередит и Бони навлякоха роклята през главата на Елена. В нея тя изглеждаше по-дребна, мокра и някак си неестествена, сякаш вече беше отвикнала да носи дрехи. Но все пак беше някаква защита.

После Елена прошепна:

— Стефан.

Обърна се. Той стоеше там, с Деймън и Мат, малко по-настрани от момичетата. И само я изпиваше с поглед, все едно бе задържал не само дъха си, но и целия си живот, докато я чакаше.

Елена се изправи и залитайки, направи първата си крачка към него, а после още една и още една. Слаба, с някаква нова крехкост под взетата назаем рокля, тя се олюляваше, докато пристъпваше към него. Като малката русалка, която тепърва се учи да ходи, помисли си Бони.

Той я остави да извърви почти цялото разстояние до него, като само я гледаше, свършено неподвижен, преди, препъвайки се, да тръгне към нея. Всичко завърши с устремна прегръдка и двамата паднаха на земята, вплели ръце един в друг, като всеки притискаше другия към себе си колкото можеше по-силно. Никой от двамата не продума нито дума.

Най-накрая Елена се отдръпна малко, за да се полюбува на Стефан, а той обгърна лицето ѝ с шепи и само се взираше в нея. Тя се засмя високо и радостно, после започна да разтваря и да събира пръстите си, накрая се вгледа с възхита в тях, преди да ги зарови в косата на Стефан. И след това се целунаха.

Бони ги гледаше, без да се засрами, без да отвърне очи. Част от буйната ѝ радост се изля в сълзи на щастие. Но тези сълзи бяха сълзи на сладост, а не солените сълзи на болката, така че тя намери сили и да се усмихне. Цялата беше мръсна, мокра от главата до петите, но щастлива както никога досега през живота си. Искаше ѝ се да подскача и да танцува, да пее, да се премята през глава, да прави всякакви лудории.

Малко по-късно Елена вдигна очи от Стефан към всички останали. От радост лицето ѝ грееше както когато се носеше над поляната като ангел. Сияйна като звезда. Никой никога вече нямаше да я нарича Ледената принцеса, помисли си Бони.

— Приятели мои — обърна се към тях Елена. И с това бе казано всичко, макар и само с две прости думи. Те я наобиколиха, събраха се около нея, като всички се опитваха едновременно да я прегърнат. Дори и Каролайн.

— Елена — рече Каролайн, — съжалявам...

— Всичко вече е забравено — махна с ръка Елена и я прегърна приятелски както всички останали. После пое една изцапана, но силна ръка, за да я притисне закратко към бузата си. — Мат — промълви тя, а той ѝ се усмихна с влага в сините си очи. Но не с онова нещастно изражение както когато я виждаше в прегръдките на Стефан, помисли си Бони. В момента лицето на Мат изразяваше единствено щастие.

Една сянка падна върху групата, като застана между тях и лунната светлина. Елена вдигна глава и отново протегна ръка.

— Деймън — каза тя.

Чистата светлина и греещата любов на лицето ѝ бяха неустойими. Или би трябвало да бъдат неустойими, помисли си Бони. Но Деймън пристъпи напред без усмивка, а черните му очи както винаги изглеждаха бездънни и недостижимо вгълбени. В тях не се отразяваше нищо от светлината, която грееше от Елена.

Стефан го изгледа без страх както преди това беше гледал болезненояркото златисто сияние около Елена.

После, без нито за миг да отвърща поглед, той протегна ръка.

Деймън стоеше загледан в тях, и двамата отворили сърцата си за него, с безстрашни лица, с неизказана покана за приятелство в жеста на протегнатите им ръце. Нищо не се изписа по лицето му, остана напълно неподвижен.

— Хайде, Деймън — подкани го тихо Мат. Бони го стрелна с поглед и видя колко напрегнати са сините му очи, докато се взираха в лицето на ловеца.

Деймън заговори, без да помръдне.

— Аз не съм като вас.

— Ти не си толкова различен от нас, колкото си мислиш — увери го Мат. — Виж какво — додаде, като в интонацията му отново се прокрадна старата нотка на предизвикателство. — Зная, че си убил господин Танър при самозащита, защото ти сам ми го призна. Зная също, че не си дошъл във Фелс Чърч, призован от магиите на Бони, понеже аз сортирах онези косми и не допуснах никаква грешка. Ти приличаш на нас повече, отколкото си склонен да си признаеш, Деймън. Единственото, което не знам, е защо не влезе в къщата на Вики, за да ѝ помогнеш.

Деймън се озъби. Направи го почти машинално.

— Защото не бях поканен!

Спомените връхлетяха Бони. Самата тя беше застанала отвън, пред къщата на Вики. Деймън чакаше до нея. После Стефан каза: „Вики, покани ме вътре“. Но никой не покани Деймън.

— Само че как тогава *Клаус* е влязъл? — заговори тя, следвайки хода на собствените си мисли.

— Това е било работа на Тайлър, сигурен съм в това — обясни Деймън сухо. — Защото Тайлър беше готов да направи всичко за Клаус, а в замяна той да го научи как да си върне наследството. Той трябва да е поканил Клаус преди дори ние да започнем да охраняваме къщата... вероятно преди Стефан и аз да се появим във Фелс Чърч. Клаус се оказа много добре подготвен. В онази нощ той беше в къщата и момичето бе мъртво, преди аз да разбера какво се случва.

— Но защо поне не повика Стефан? — продължи Мат. В интонацията му нямаше обвинителна нотка. Той просто зададе въпрос.

— Защото и той нищо нямаше да може да направи! Аз знаех с какво си имахте работа, защото го видях. Вампир от Древните. Стефан

щеше да загине, а момичето така или иначе вече беше мъртво.

Бони чу хладната нотка в гласа му. После видя как Деймън отново се обърна към Стефан и Елена. Лицето му придоби сурово изражение. Сякаш бе взел решение.

— Виждаш ли, не съм като вас — рече той.

— Няма значение. — Ръката на Стефан продължаваше да е протегната, както и тази на Елена.

— А понякога добрите момчета побеждават — отбеляза Мат спокойно с окуражаващ тон.

— Деймън... — поде Бони. Бавно и почти неохотно той се обърна към нея. Мислеше си за онзи миг, когато двамата бяха коленичили край Стефан, а Деймън изглеждаше толкова млад. Когато бяха просто Деймън и Бони на края на света.

Закратко ѝ стори, че видя звезди в тези тъй черни очи. И сякаш усети нещо в него — кипнала смесица от копнеж и смут, страх и гняв. Но сетне всичко угасна и защитните му прегради се издигнаха наново. Дори психичната дарба и изострените сетива на Бони не ѝ казваха нищо. И тези черни очи станаха непроницаеми.

Той отново се обърна към двойката на земята. После свали якето си и пристъпи до Елена. Загърна я с него през раменете, но без да я докосва.

— Нощта е студена — рече. Погледът му за миг се кръстоса с този на Стефан, който се погрижи тя по-добре да се загърне с якето.

Чак тогава той тръгна към мрака, стелец се между дъбовете. И в следващия миг Бони чу пляска на криле.

Стефан и Елена сплетоха безмълвно ръцете си отново, а златистата ѝ коса се разпиля на рамото му. Над косата ѝ зелените очи на Стефан се насочиха към пътеката, където изчезна брат му.

Бони поклати глава, усещайки как гърлото ѝ се сви. Но ѝ олекна, когато нещо докосна ръката ѝ и тя вдигна очи, за да срещне погледа на Мат. Макар и още мокър, с полепнали тук-там мъх и папрат, той беше много красив. Тя му се усмихна и почувства как отново я изпълва радостно чувство. Обзе я главозамайващо вълнение, като се замисли какво се бе случило тази нощ. Мередит и Каролайн също се усмихнаха. В импулсивен порив Бони стисна силно ръката на Мат и се завъртя около него с танцова стъпка. С подритване разчистиха мокрите листа в средата на поляната и се завъртяха във вихрен танц, а

щастливият им смях отекваше наоколо. Бяха живи, бяха млади и тази нощ беше нощта на лятното слънцестоене.

— Ти искаше да се съберем отново всички заедно! — извика Бони на Каролайн и дръпна възмутеното момиче, за да я включи в танца. Мередит, забравила сдържаността си, също се присъедини към тях.

И още дълго горската поляна се огласяше само от викове на радост.

21 юни, 7 ч. 30 м.

Лятното слънцестоене

„Мило дневниче,

О, има толкова много да ти разказвам, че направо няма да повярваш. Но сега лягам да спя.

Бони“

Издание:

Л. Дж. Смит. Тъмното обединение

ИК „Ибис“, София, 2010

Редактор: Стамен Стойчев

Коректор: Мая Иванова

ISBN: 978-954-9321-25-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.